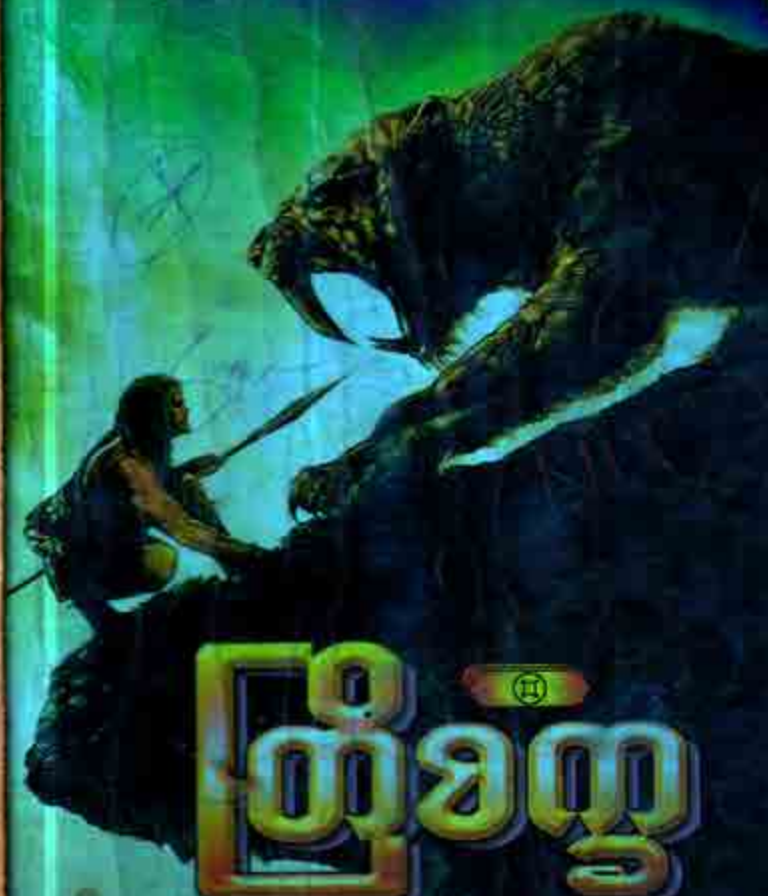

အောင်မြင်စွာ

ဂန္ထဝင် ရာဇဝင်ကြီး ကြယ်လုံးပွင့် ဝတ္ထု

ကြွေစိတ္တ

အချာချောကျော်စွာ
သေမင်းတမန်

ဒေါက်ပြင်

စာပေ

ပုံနှိပ်ပုံတမ်း

မေတ္တာမြို့နယ်အမှတ်-၅၀၀၀၅၅၀၀၅၊ ဖုန်းပုံနှိပ်ပုံတမ်းအမှတ်-၅၀၀၀၀၅၀၀၅

လူတစ်ယောက်

မြို့နယ်အမှတ်(၅)၊ မိမိတို့အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း

အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း

အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း အမှတ်(၅)၊ မိမိတို့အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း

မြို့နယ်အမှတ်

အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း(၅)၊ မိမိတို့အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း
အဖွဲ့အစည်း(၅)၊ မိမိတို့အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း

၁၉၅၀

မြို့နယ်

အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း / မြို့နယ် - ရန်ကင်း၊
အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း ၂၀၀၅

၂၀၄ - စာ၊ ၁၂၅ x ၁၈၀ စင်တီမီ

(၁) မြို့နယ်

ဒဿနုလက်ဆောင်

❖ မိုက်ခဲသူများနှင့် အတူနေထိုင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရသည့်အခါ ၎င်းတို့ကို လုပ်ရပ်များကို သင်ခန်းစာ ယူ၍ မိမိအတွက် အမှန်တရားနှင့် နည်းလမ်းကောင်းများ ရရှိနိုင်ပါသည်။

❖ သင်ပြုလုပ်ခဲ့သော အလုပ်များသည် သင့်ဘဝ အတွက် ကံတရားများ ဖြစ်ကြပြီး ထိုကံတရားများက ပင် ဘဝအတွက် အဆုံးအဖြတ် ပေးတတ်ပေသည်။

❖ အမှန်တရားကို ပြုလုပ်မှု များလေလေ... အမှားဆိုသော အရာများကို ပြုလုပ်မှု နည်းသွားနိုင်သည်။ အမှားများကို ဆက်တိုက်ကျူးလွန်နေသောအခါဝယ်... အမှန်တရားမှာ အနားကပ်၍ မရတော့ပေ။

❖ အချိန်၏တန်ဖိုးကို သိပြီး ချွေတာတတ်သူသည် မိမိကိုယ်ကို သက်ညှာခွင့် ပေးခြင်းဖြစ်သလို အမြန်ဆုံး အောင်မြင်မှု ရနိုင်သည့် ခရီးလမ်းတို့လည်း ဖြစ်၏။

❖ မှားယွင်းသောနေရာသို့ ရောက်နေသူ တစ်ဦးအတွက် အမှန်ဆိုသည့် ပြန်မရောက်စေရန် တားဆီးထားသော အရာမှာ... ထိုအမှားကို အမှန်ထင်နေသော အတွေးဖြစ်သည်။

❖ ဦးနှောက်ထဲမှာ ကောင်းသည့်အချက်ရော မကောင်းသည့်အချက်ပါ ခိုတွယ်နေတတ်ပေ၏။ ထုတ်နှုတ်သုံးစွဲရာ၌ ရွေးချယ်တတ်မှု မှန်ကန်ရန် အရေးကြီးပေသည်။

❖ သင်သည် အရာရာကို ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်သည်ဟု ကြွေးကြော်မနေပါနှင့်။ ထိုသို့ထင်နေခြင်းကပင် သင့်အား တစ်စုံတစ်ခုက ချုပ်ကိုင်ထားကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

❖ လူတစ်ယောက်၏ကံဇာတာနှင့် ဘဝသည် အလှည့်ကျစနစ်ဖြင့် အနိမ့်အမြင့် ရှိတာ သေချာပါသည်။ သင့်ကံဇာတာ မြင့်နေချိန်၌ တစ်ပါးသူကို မနှိပ်စက် သင့်ပေ။ နှိပ်စက်ပါက ကံဇာတာ နိမ့်ပါးသည့်အခါ နှိပ်စက်သူ ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။

✿ အခြားသူများကို ဒုက္ခထင်းစဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲမှု ဖြစ်အောင် မလုပ်မိခြင်းသည်—
နောင်ဘဝအတွက် အကုသိုလ်ဝင့်ကြေးအထုပ် ကို ဂျန်ထားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

✿ သင့်စိတ်အာရုံမှာ အရေးကြီးသော တံခါး ပေါက်နှစ်ခုရှိသည်။ တစ်ပေါက်က ပွင့်နေလျှင် ကျွန်တစ်ပေါက်က ပိတ်နေတတ်သည်။
ပွင့်နေသောတံခါးပေါက်မှ ကောင်းသော အတွေးအခေါ်အကြံအစည်များ၊ ဝင်နေသရွေ့ မကောင်းသော အတွေးအခေါ်အကြံအစည်များ ဝင်ခွင့်မရနိုင်ပေ။

✿ လေညှိပေါ်မှာ ကြိုးကပ်ချောင်း တစ်ခုမည် အကား ညှိကြိုးနှစ်ချောင်းတပ်၍ ပစ်သူသည် ပစ်မှတ်ကို ထိရောက်ရန် ခဲယဉ်းပေမည်။

✿ လူအများ နားလည်အောင် ရှင်းပြရန် ခက်ခဲ သောအရာမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤဝတ္ထုထွင် ပါဝင်သောအခန်းများ

- အခန်း(၁) ပွဲလေသူတို့ပြာပုံတိုးရသောကံ
- အခန်း(၂) နေ့လစေ့သော်လည်း ပေမွှေးသည်ကိုယ်ဝန်
- အခန်း(၃) အသေခြောက်ပွေးသူနှင့် ထူးခြားသောအိပ်မက်
- အခန်း(၄) စကားပြော၍ငွေတစ်ပတ်ပေးလေပြီ
- အခန်း(၅) သစ္စာရှိသူတို့သာတွေ့ခွင့်ရသောသစ်ပွေးပင်
- အခန်း(၆) အနာဂတ်ကြိုသိနိုင်သောသူ
- အခန်း(၇) တရားခံမဟုတ်သောသူနှင့်ဘဝကံကြမ္မာ
- အခန်း(၈) မီးရုန်းတောင်နှင့်မီးရုန်းရှင်မ
- အခန်း(၉) မီးရုန်းရှင်မနှင့်ကံကြမ္မာဝင့်ကြွေး
- အခန်း(၁၀) ဘဝဖောင်းပူချစ်သူနှင့်ပြန်တွေ့ရပြီ
- အခန်း(၁၁) ပိဋ္ဌာဇော်ဂိုတို့၏သိဒ္ဓိတန်ခိုးများ
- အခန်း(၁၂) စကားပြုတောင်ဘိုးဘိုးနှင့်ပိဋ္ဌာစစ်တမ်း
- အခန်း(၁၃) မီးရုန်းပတ္တမြားနှင့်ပိဋ္ဌာများ
- အခန်း(၁၄) ပရုလောကသားတို့၏မာယာညွတ်ကွင်း
- အခန်း(၁၅) တစ်ကျော့ပြန်လာသောအကုသိုလ်ကံကြွေး
- အခန်း(၁၆) အကုသိုလ်ကံနှင့်တန်ပြန်ဝင့်ကြွေး
- အခန်း(၁၇) ဘဝခြားသော်လည်း မေတ္တာမခြားလေသူ

အခန်း(၁)

မွဲလေလူတို့ ဖြောင့်တိုးရလောကံ

မြန်မာနိုင်ငံ၏ အနောက်ဘက်တကျောတွင် တံတိုင်းကြီး သဖွယ် ကာရံထားသော အနောက်ရိုးမ တောင်တန်းကြီးသည် မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်း ချင်းပြည်နယ်ဘက်မှ စတင်ကာ နဂါး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လွန်လူးလျက် တောင်ဘက်သို့ ဆင်းလာရာ နဂါးရင်အငူ (နဂရေအငူ)၌ အမြီးဖျားခတ်သည်။

ချင်းပြည်နယ်ဘက်မှာ ဦးခေါင်းချစဉ်က ချင်းနယ်ကို အစွဲပြု၍ ချင်းတောင်တန်းဟု ခေါ်လေသည်။

ရခိုင်ပြည်နယ်ကို ဖြတ်သောအခါ ရခိုင်ရိုးမ ဖြစ်လာ တော့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ တောင်ဘက်အဖျားသို့ နိမ့်ဆင်းလာ သောအခါ အနောက်ရိုးမဟုတ် အလွယ်တကူ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြ သည်။

တကယ်တော့ ထိုရိုးမတောင်တန်းကြီးမှာ မြန်မာနိုင်ငံ အစောဆုံးအစောဆုံးကတည်းက အနောက်ရိုးမ တောင်တန်းကြီးသာ ဖြစ်ပေသည်။

မြောက်ဘက်တောင်တန်းများတွင် အပြင်ပေ(၃၀၀၀) (၄၀၀၀)ကျော်အထိ အမြင့်ရှိပြီး တောင်ဘက်သို့ ဆင်းလာကာ အဆိုနေရာများမှာ (၃၀၀၀)မှ (၂၀၀၀)အထိ နိုင်ကျလာသည်။ ဧရာဝတီတိုင်းဘက် ရောက်သောအခါ ပေ(၂၀၀၀)မှ (၁၀၀၀)အထိ နိမ့်ဆင်းလာလျက် မော်တင်စွန်းစေတီတော် တည်ထားသောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ အလွယ်တကူ တက်နိုင်သော အမြင့်လောက်သာ ရှိတော့သည်။

ထိုနေရာတွင် မြောက်ဘက်မှာ နဂါးကြီးတစ်ကောင် ပမာ ကွေ့ကာကောက်ကာဖြင့် ဆင်းလာသော အနောက်ရိုးမ တောင်တန်းကြီးမှာ မော်တင်စွန်းသို့ ရောက်သောအခါ အဆုံးသတ်သွားလေတော့သည်။ အနောက်ရိုးမတောင်တန်းကြီး အဆုံးသတ်သွားသလို မြေလည်း ဆုံးသွားလေတော့သည်။

ထိုအတူ မြောက်ဖျားဒေသ မေခါ မလိခမြစ်နှစ်သွယ်မှ မြစ်ဖျားခံကာ မြေနဂါးကြီးတစ်ကောင်ပမာ ကွေ့ကာကောက်ကာ ခီးဆင်းလာသော ဧရာဝတီမြစ်ကြီးမှာလည်း ပင်လယ်ဝသို့ ထွက်ကာ အဆုံးသတ်သွားတော့သည်။

သို့ကြောင့် ရေမြေဆုံးသောနေရာလည်း ဖြစ်တော့သည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်း ဝဲယာတစ်လျှောက်တွင် မိုးခိုနေကြသော မြို့ရွာများစွာ ရှိသလို အနောက်ရိုးမ တောင်တန်းကြီး

တစ်လျှောက် အစိုပြုကာ နေထိုင်ကြသော မြို့ရွာများလည်း ရှိပေသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရွာများအပြင် မြို့များစွာရှိသော်လည်း အနောက်ရိုးမတောင်တန်းကြီး တစ်လျှောက်မှာတော့ တောတောင်ထူထပ်ခြင်း၊ တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှု ခက်ခဲလှသောကြောင့် မြို့ကြီးများ မရှိလှဘဲ ရွာကြီးရွာငယ်များသာ ရှိကြလေသည်။

အနောက်ရိုးမ တောင်တန်းကြီးကို အစိုပြု၍ တည်ထားသော ရွာများထဲတွင် မြင်ဝတောင်ရွာလည်း တစ်ရွာဖြစ်ပေသည်။ မြင်ဝတောင်ရွာသည် ဧရာဝတီတိုင်း မြန်အောင်မြို့နယ် အပိုင် အနောက်ရိုးမ တောင်တန်းကြီးကို အစိုပြုကာ တည်ထားသော ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သည်။

မြင်ဝတောင်ရွာမှာ ရခိုင်ရိုးမဟု ခေါ်သော အနောက်ရိုးမတောင်၏အရှေ့ဘက်အခြမ်း၌ ရှိပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ တောင်များ၊ သစ်တောများ ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ရှိသော တောင်များ၌ သစ်တောကြီးများ ပေါလှသလို ဝါးတောများ ပေါလှသည်။

အများအားဖြင့် မျှင်ဝါးများ လွန်စွာပေါသည်။ ဧရာအခေါ်ကတော့ မျှင်ဝါးပေါလှသဖြင့် ထိုတောင်ကို မျှင်ဝါးတောင်ဟု ခေါ်သည်။

ကာလကြာတော့ မြင်ဝတောင်ဖြစ်လာသလို ထိုနေရာ၌ တည်ထားသောရွာမှာလည်း မြင်ဝတောင်ရွာဟုပင် ခေါ်ကြ

ရာမှ ထိုအမည်တွင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းနယ်မြေတစ်ဝိုက်ကို အင်္ဂလိပ်တို့က မြေပုံရေးဆွဲသောအခါ မြင်ဝတောင်နေရာကို 'မြင်ဝါတောင်' ဟူ၍ ဖော်ပြထားလေသည်။ အရပ်ဒေသ အခေါ်အဝေါ် မြင်ဝတောင်ရွာဟူ၍ဖြစ်သော်လည်း နှံ့သုံးအခေါ်အဝေါ်ကမူ မြင်ဝါတောင်ဖြစ်ပေသည်။

မြင်ဝတောင်ရွာမှာ ပေသိုးလေးရာခန့် မြင့်သော တောင်နိုးတစ်ခုပေါ်တွင် တည်ထားလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို တောင်တန်းများနှင့် သစ်တောကြီးများက ဝန်းရံကာဆီးထားလေသည်။

ရွာဆီသို့လာလျှင် တောင်တန်းတောင်ကျွန်းများကို ကျော်ရသဖြင့် ရွာကို မြင်ရပြီးမှ ပျောက်သွားလိုက်၊ ပြန်ပေါ်လာလိုက်နှင့် ရှိနေတတ်သည်။

မြင်ဝတောင်ရွာမှာ ရှေးက လူများ အကွက်ချ၍ ရွာတည်ထားပုံမှာ စနစ်ကျကာ လှပလေသည်။

ရှေးလူကြီးများ ပြောပြချက်အရ မြင်ဝတောင်ရွာမှာ ရှေးမြန်မာမင်းများ တည်ထားခဲ့ဆောရွာ ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

၎င်းတို့ ပြောဆိုချက်သည် ဖြစ်နိုင်ချေရှိ၏။

အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့များကို တိုက်ထုတ်ရန်အတွက် သာယာဝတီမင်းကိုယ်တိုင် ထိုနေရာသို့ ရောက်ခဲ့ဖူးကြောင်း မှတ်တမ်းများ ရှိ၏။ ငှက်ကြီးကွင်း၊ ဝံမင်း၊ မြင်ဝတောင်(မြင်ဝါတောင်)ရွာ

များသို့ ဆရာစံကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြီး အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့များအား တွန်းလှန်ရန်အတွက် လူသုစည်းရုံးခဲ့ဖူးကြောင်း သာဓကရှိလေသည်။

မြင်ဝတောင်ကို တောင်အမြင့်ပေါ်မှ စီးကြည့်လျှင် အုန်းပင်၊ ထန်းပင်၊ ကွမ်းသီးပင်၊ သရက်၊ မကျည်း၊ ပိတောက်၊ ကုက္ကို အစရှိသော သစ်ပင်များကြားမှ ခေါင်းဖြူထွက်နေသော အိမ်ခေါင်မိုးအချို့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

အိမ်ခေါင်မိုးများကို မမြင်နိုင်သောနေရာသို့ ရောက်လျှင် သစ်တောများသာ မြင်ရပြီး ထိုနေရာ၌ ရွာရှိသည်ဟု မထင်ရပေ။ အချို့နေရာတွင် စုလစ်မွန်းချွန်ပြသားစိတို့ဖြင့် ဆောက်ထားရှိသော ဘုန်းကြီးကျောင်း ခေါင်မိုးကိုလည်း မြင်ရသည်။ ထိုကျောင်းမျိုး ဆောက်လုပ်ကိုးကွယ်ခြင်းအားဖြင့် ရွာ၏ အဆင့်အတန်း အခြေအနေကို ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်။

ရွာထဲရှိ အိမ်များမှာ ခနိမိုး၊ သက်ကယ်မိုး၊ ကျွဲထရံကာ၊ ဝါးကပ်မိုး ထရံကာ၊ သွပ်မိုးပျဉ်ကာ အစရှိသော အိမ်များကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ရွာသူရွာသားတို့၏စီးပွားရေးအခြေအနေများကို သိနိုင်ပေ၏။

ရွာတစ်ရွာတွင် ဆောက်လုပ်အသုံးပြုသော သစ်သား၊ အမိုးအတာပစ္စည်းများကို မြင်ရုံနှင့် သဘာဝ အခြေအနေများကို အကဲခတ် သိနိုင်ပေ၏။

ဖြစ်ဝကျွန်းပေါ်အရပ် မြစ်ချောင်းများနှင့် နီးသောရွာများ၌ အိမ်၊ တဲ ဆောက်လျှင် ရေနေအရပ်ဒေသတွင် ပေါက်

သည် ကနဦး မဒေ၊ သင်ပေါင်း အစရှိသော သစ်ပင်များကို အခြေခံ၍ ထိုအရပ်ဒေသ၌ ပေါသော ခန့်ကို အပျစ်ပြုလုပ်၍ အမိုးအကာ ပြုလုပ်လေ့ရှိကြသည်။

သက်ကယ်မိုးအိမ်များ တွေ့ရလျှင် ကိုင်းသမားတို့၏ သဘာဝနှင့် နီးစပ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

ဝါးကပ်မိုး၊ ဝါးကပ်ကာ၍ ဝါးတိုင်များကို အသုံးပြု၍ ဘက်လုပ်ပါက ဝါးအလွန်ပေါသော တောင်များကို အခြေခံ၍ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်ပေ၏။

အင်တိုင်းတောကြီးများနှင့် နီးသော အရပ်ဒေသရှိ နေအိမ်များကိုတော့ အင်ဖက်မိုး အင်ဖက်ကာပြီး ပကာအင်ပျစ်များ ခင်းကာ အသုံးပြုလေ့ ရှိကြသည်။

မြို့ပြနှင့် နီး၍ အဆက်အသွယ်ကောင်းသော ရွာများမှာ တော့ သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်အိမ်များကို တွေ့နိုင်ကြသည်။

ပျဉ်ချပ်များကို လွှဲကြီးစင်ဖြင့် တင်ခွဲ၍ ရသော်လည်း သွပ်ကတော့ ဝယ်ယူမှသာ ရနိုင်သောပစ္စည်းဖြစ်သဖြင့် မြို့နှင့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှု မနီးလျှင် မရနိုင်ပေ။

သွပ်မိုးခြင်းကို ရွေးလူကြီးများက မနှစ်သက်ကြပေ။

အနောက်တိုင်းသားများက မြန်မာ့စိသုကာ အလှအပများကို ဖျက်ဆီးရန် တမင်ကြံရွယ်သော ပစ္စည်းဟု သမုခံကြသည်။

ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုးသစ်များနှင့် အတယ်မျှပင် အနုပညာ မြောက်အောင် ပန်းဆိပ်ပန်းဆွဲ၊ ကနုတ်ပန်းများဖြင့် တန်ဆာ

ဆင်၍ ဆောက်စေကာမူ အပေါ်အမိုးကို သွပ်မိုးလိုက်ပါက စိသုကာအလှ ဖျက်တော့သည်။

အနောက်နိုင်ငံများ၌ သွပ်သည်စက်ရုံ အလုပ်ရုံသုံး ပစ္စည်းသာ ဖြစ်သည်။ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်း ဘာမှလည်း မရှိ စက်ရုံလည်း မရှိသော ကျေးလက်များသို့ သွပ်အမိုးများ ရောက်လာခြင်းမှာ သဘာဝအလှကို ဖျက်ဆီးရန်သက်သက် ရည်ရွယ်၍ အသုံးပြုရန် တင်သွင်းကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု အယူရှိကြသည်။

ရင်းတို့နိုင်ငံမှာ သွပ်ကို အနုပညာစာရင်းထဲမှာပင် ထည့်ပေ။ ကျေးလက်ဒေသများမှာပင် အိမ်ဆောက်သည့်အခါ သွပ်ကို မသုံးဘဲ သဏ္ဍာန်၊ အုတ်ကြွပ်ချပ်များ အသုံးပြုကြသည်။

ရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာ၏ကြီးပွားတိုးတက်ခြင်းကို သွပ်မိုးခြင်းဖြင့် ဂုဏ်ယူလေ့ မရှိပေ။

နောက်ပိုင်း အင်္ဂလိပ်လက်အောက် ရောက်သောအခါ မှသာ သွပ်ချပ်များ အသုံးပြုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခင်က ကျေးလက်တောရွာများ၌ ချောင်းမြောင်းနီးသော ရွာများက ခန့်မိုးသည်။ ကိုင်းတောနှင့် နီးသောရွာများက သက်ကယ်ပျစ် မိုးသည်။ တောင်ရိုးဝါး ပေါသောနေရာနှင့် နီးသည့်ရွာများက ဝါးကပ်မိုး၍ အင်တိုင်းနှင့် နီးသော အရပ်ဒေသ ကျေးရွာများကတော့ အင်ဖက်မိုးကြသည်။

အချို့လည်း ပျဉ်ပြား၊ အုတ်ကြွပ်များကို မိုးကြသည်။ သွပ်ကို သုံးလေ့မရှိပေ။

သွပ်များကို မြန်မာနိုင်ငံသို့ စတင်သယ်ဆောင်လာသူ များမှာ ဗြိတိသျှအစိုးရပင် ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံကို ဝင်လာသောအခါ ၎င်းတို့ နှင့်အတူ စစ်တပ်နှင့် သာသနာပြုတို့အပြင် သွပ်လည်း နောက်မှ ထပ်ချပ်ပါလာလေသည်။

ရှေ့မီနောက်မီ လူကြီးများ ပြောပြချက်အရ 'ချားအာရ ကာဝီ' ဆိုသူသည် သွပ်ပြားရောင်းရင်းနှင့်ပင် သူ့ငွေဖြစ်သွား သည်ဟု အဆိုရှိသည်။ စီးပွားရေးမျက်စိရှင်သော ကာဝီသည် ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီအား ဘုရား၊ ကျောင်း၊ တန်ဆောင်း ဆောက် ရုပ်ရေးအတွက် လိုသမျှ သွပ်၊ သံ၊ ထုတ်၊ ယောက်၊ ဒိုင်း၊ မြား တို့ကို အကြွေးရောင်းခဲ့သဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဘုရားကျောင်း၊ တန်ဆောင်း စသည်တို့တွင် သွပ်အဖွေးထားနှင့် သွပ်ယဉ်ကျေးမှု တစ်ခေတ်ထွန်းကားခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်းတော့ ဘုရားကျောင်း၊ တန်ဆောင်းများသာ မက အလွယ်တကူ အသုံးပြုနိုင်ပြီး ဓာတ်ရှည်ခံသောသွပ်ကို နေရာမရွေး သုံးစွဲလာကြသည်။

သို့စေကာမူ လူတိုင်းတော့ သုံးစွဲနိုင်ကြသည် မဟုတ် ပေ။

ပိုက်ဆံရှိမှသာ သုံးစွဲနိုင်ကြလေသည်။

သို့ကြောင့် သွပ်မိုးနိုင်သူမှာ လူတန်းစားတစ်ရပ်ဖြစ်ပြီး ကြေးရတတ် အသိုင်းအဝိုင်းဖြစ်ရုံမက သွပ်မိုးနိုင်သော အိမ် ပိုင်ရှင်အား ခန့်ငြားရုံသေကြရလေသည်။

ထို့အတူ သွပ်နှင့် မရှေးမနှောင်း ပေါ်ပေါက်လာသော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းမှာ အောက်လင်းဓာတ်မီးဖြစ်သည်။

အောက်လင်းဓာတ်မီးကို စပါးဈေး၊ ပဲဈေး၊ ဝါဈေး ကောင်း ရသဖြင့် ငွေကြေးပြည့်စုံသော တောနေလူတို့ စတင် အသုံးပြုခဲ့ကြလေသည်။

တစ်ရွာလုံးမှာမှ အောက်လင်းဓာတ်မီး ရှိသူမှာ တစ်ဦး နှစ်ဦးသာ ရှိရာ သာရေးနာရေး ရှိက ထိုအောက်လင်းဓာတ်မီးကို ပင် ငှားရမ်းအသုံးပြုကြရသည်။

နောက်ပိုင်းရောက်တော့ ညအချိန် ကောက်လှိုင်းနယ်၊ စပါးလှေသူများက အောက်လင်းဓာတ်မီးကို ထွန်း၍ အလုပ်လုပ် ကြရာ များစွာအလုပ်တွင်လှသည်။

သို့ကြောင့်လည်း အားကျကာ ရှိသမျှငွေကလေးကို စုဆောင်းကာ အောက်လင်းဓာတ်မီးတစ်လုံး မဖြစ်မနေ ဝယ်၍ ညအချိန်ထွန်းပြီး အလုပ်လုပ်ကြရာ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်၊ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ ဓာတ်မီးအလင်းရောင်ချင်း ဆက်နေတော့ သည်။

နောက်တစ်မျိုးမှာ ဓါတ်ခဲဟု ခေါ်သော ဓါတ်စက်ဖြစ် ၏။ အချို့ရွာများတွင် သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်နှင့် နေနိုင်ရုံမက အောက်လင်းဓာတ်မီးလည်း တစ်လုံးနှစ်လုံး ရှိကြသည်။

ထို့ပြင် ဓါတ်စက်ပါ တပ်ထားကြသည်။

ထိုဓါတ်စက် ရှိသောအိမ်၌ ညအချိန်ရောက်လျှင် လူ အများ စုပြုံရောက်လာကာ လာရောက်နားထောင်ကြရလေ

ရှိသည်။

အောက်လင်းခါတ်မီး ထိန်လင်းနေအောင် ထွန်းထားသော တလင်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသူများ မပျင်းရအောင် ခါတ်စက်ကို ဖွင့်ပေးထားကြသည်။

ထိုအခါ အလုပ်သမားများသာမက ရွာထဲရှိ အလုပ်အားနေကြသော ကလေး၊ လူကြီးများပါမကျန် လာရောက်နားထောင်ကြရသည်။

ခါတ်စက်မှ ဘုရားဒကာ၊ တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုးဆောင်ဂရိတ်ဦးဖိုးစိန်ကြီး၏တက္ကပဏ္ဍတဇာတ်၊ ချင်းကလေးဖဝေဇာတ်၊ ပဒကုသလဇာတ်တို့ကို အစအဆုံး ဖွင့်ပေးထားရာ မပြီးမချင်း ထိုင်၍နားထောင်ကြရာ သန်းခေါင်သန်းလွဲအချိန်ထိ ရောက်ကြလေသည်။

စင်ပေါ်မှ ကပြနေသော ဇာတ်ထုပ်မဟုတ်စေကာမူ ခါတ်စက်ထဲမှ အသံသာ ကြားနေရသော အသံနှင့်ပင် ပွဲကြည့်နေရသလို ခံစားကြရသည်။

ဖိုးစိန်နှင့် အောင်ဗလခေတ် မတိုင်မီခေတ်ကဆိုလျှင် ခါတ်အိုးဟုပင် မခေါ်ဘဲ 'ခါတ်လုံး' ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ခေတ်ဦးပိုင်းတွင် သီချင်းကို အသံသွင်းသောအခါ ယခုတွေ့နေရသော ခါတ်ပြားပေါ်၌ သွင်းယူခြင်း မဟုတ်ဘဲ တလိမ့်လုံးနှင့် တူသော ခါတ်လုံးပေါ်မှာ အသံသွင်းယူရသည်။

ထို့ကြောင့် ခါတ်လုံးဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

(နောက်ပိုင်းခေတ်ရောက်မှ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အသံလွှင့်

လုပ်ငန်းကို (၁၉၄၆)ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ(၁၅)ရက်နေ့တွင် အင်းယားမြိုင်လမ်း၌ 'ဗမာ့အသံ' အမည်ဖြင့် စတင်ထုတ်လွှင့်ရာမှ ရေဒီယိုခေတ် ရောက်လာခဲ့သည်။ (၁၉၅၄)ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၂)ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ ပြည်လမ်းမပေါ်တွင် မြန်မာ့အသံလွှင့်ရုံကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့သည်။

ရေဒီယိုမှ ပထမဆုံး အသံလွှင့်ဇာတ်မှာ (Radio Play) မှာ ဆရာဇော်ဂျီ၏ 'စိန်တစ်လုံး' ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ မြန်မာ့အသံမှ 'ဇာတ်လမ်းပမာ နားဆင်စရာ' အစီအစဉ်ကို (၁၉၄၆) ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ(၁)ရက်နေ့တွင် စတင်ခဲ့ပြီး ပထမဦးဆုံး ထုတ်လွှင့်ခဲ့သော ဇာတ်လမ်းမှာ မြို့မသန်းလွင်၏ ပြည်တော်သာခင်ဦး ဖြစ်သည်။)

ခါတ်လုံးမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခါတ်ပြားခေတ်သို့ ရောက်သောအခါ ခွေးတံဆိပ် ခါတ်ပြားများမှာ လူသုံးအများဆုံး ဖြစ်လာပြီး ခါတ်လုံးကိုပင် ခါတ်ပြားစက်၊ သီချင်းစက် ဟူ၍ ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

ရှေးခေတ်အခါက မြို့ကြီးများ၌လို ပွဲလမ်းသဘင်၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ မရှိသော ကျေးလက်တောရွာများတွင် ခါတ်ပြား၊ ခါတ်စက်များ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းမှာ စိတ်အပန်းဖြေစရာ၊ ပျော်ရွှင်စရာအဖြစ် သတ်မှတ်ကြလေသည်။

တောရွာများတွင် ညဉ့်အချိန်ရောက်လျှင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းက မင်းမုလျက်ရှိရာ ထိုအချိန်မျိုးတွင် ဓာတ်စက်မှ "ယာတောရဲ့အလယ်မှာ ငါပြောမယ် ရွှေရှင်ဘုရင်ရဲ့၊

နင်ဆင်ခြင်ဦး” ဟူ၍ ဖာရ်လိုက်သော ဦးဖိုးစိန်၏ အသံဝါဝါကြီးသည် ပွဲကြိုက်တတ်သော ယောက်ျားမိန်းမ ပျိုပျိုအိုအိုတို့၏ နှလုံးသားထဲမှာ စိမ့်ဝင်တုန်ခါသွားလောက်အောင် ဘဝင်ခိုက်ကြလေသည်။

ဇာတ်ထုပ်မှ ပါသော သီချင်းသံကို နားထောင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သူက ဖြစ်ကြ၊ မျက်ရည်ကျသူက ကျကြသည်။

ရှင်ဘုရင်ကို ဒေါသထွက်သူက ထွက်ကြသည်။

ချင်းဖဝေးကို သနားစိတ် များလေလေ၊ မတရားပြုလုပ်သော ရှင်ဘုရင်အပေါ် မေတ္တာပျက်ကြလေသည်။

ဓာတ်စက်အသံက ညတက် အလုပ်လုပ်ရင်း နားထောင်၍ သာကောင်းသော်လည်း နေ့ရောညပါ အစဉ်အဆက် ဖွင့်နေလျှင်တော့ နားညည်းစရာကောင်းလှသည်။

အထူးသဖြင့် ကျေးလက်တောရွာနေ အသက်အရွယ်ကြီးသူများက ဆူဆူညူညူအသံများကို မနှစ်သက်ကြပေ။

အိမ်မှာ သားသမီး၊ လူငယ်လူရွယ်များ တစ်နေ့လုံး ဓာတ်စက်တိုးဖွင့်နေပါက နားညီးလာပြီး မြည်တွန်တောက်တီးလာကြလေသည်။

“ဟဲ့... နင်တို့ ဓာတ်စက်ကြီးကလည်း နားတဲ့အခါ နားပေးပါဦးလား၊ ဒီလောက်တောင် အဆက်မပြတ် ဖွင့်နေကြတာ၊ ဓာတ်စက်မို့သာပဲ၊ လူသာဆိုရင် ထွက်ပြေးလောက်ပြီ၊ နင်တို့မို့ နားမညည်းကြတယ်၊ ဒီမှာ နားတွက်ကို အူနေတာပဲ၊ နောက်ပြီး အပ်ဖိုးက နည်းတာမှတ်လို့”

ဟု ပြောကြသည်။

လူကြီးတွေက ဆူလျှင် ဓာတ်စက်ကြီးကို တစ်နေရာရွှေ့သွားပြီး ဖွင့်ကြသည်။

“အကြံရခက်ပါသနော်... သံလျက်တော်ယူသည့် သူခိုးကိုလ...”

ရှေးအခါကတော့ ဓာတ်စက်မှာ ကျေးရွာလူတန်းစားများအတွက် မရှိမဖြစ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ဓာတ်စက်တစ်လုံး ရှိနေခြင်းကပင် ဂုဏ်ယူစရာ လူတန်းစားတစ်ရပ်လို ဖြစ်နေတော့သည်။

အဲ... တစ်ခုတော့ ရှိသည်။

ဓာတ်စက်ဖွင့်လျှင် အပ်က ခဏခဏ ကုန်သည်။

အပ်တစ်ဦး ဝယ်လျှင် စပါးတစ်တောင်းလည်းဟုတ်၊ နှစ်တောင်းလည်း ဟုတ်သည်။

ဒီလိုသာ အပ်ဖိုးအမြဲကုန်နေလျှင် စပါးပေး ကြွေးဆပ်၍ ပြီးနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

သို့ကြောင့်လည်း ချစ်တီးကုလားများလက်သို့ လယ်ကွက်များ တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ရောက်သွားရသည်မျိုး ရှိကြလေသည်။

မြင်ဝတောင်ရွာတွင် အထက်က ဖော်ပြခဲ့သလို စနစ်တကျ ရှာဖွေစုဆောင်းတတ်မှုကြောင့် ကြီးပွားတိုးတက်သူများ နည်းလို့ ကံအကြောင်းမလှသဖြင့် စားဖို့အနိုင်နိုင် ကုန်းကောက်စရာပင် မရှိသူများလည်း ရှိကြလေသည်။

ထိုသူများထဲတွင် ကိုဘရုံ၊ မသိုင်းချုံတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်လည်း ပါသေးသည်။

၎င်းတို့လင်မယားနှစ်ယောက်တွင် (၆)နှစ်အရွယ် သားတစ်ယောက်နှင့် (၉)နှစ်သားအရွယ် သားတစ်ယောက် ရှိလေသည်။

လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ ကြံရာကျပန်းအလုပ်များ လုပ်ကိုင်ရင်းနှင့် ထမင်းနပ်မှန်အောင် ကြိုးပမ်းနေကြရသည်။

သားနှစ်ယောက် ရှိသော်လည်း လူမမယ်အရွယ်သာ ရှိသေးသဖြင့် အားမကိုးရသေးပေ။

အကြီးကောင် ဖိုးကေက (၉)နှစ်သာ ရှိပြီး အငယ်ကောင် ဖိုးတေက (၆)နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

ကိုဘရုံနှင့် မသိုင်းချုံတို့မှာ စားစရာကိုသာ နေညမပြန် ရှာဖွေနေကြရသဖြင့် ခြံစရာစောင်ပင် မရှိကြပေ။

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အခြားသူများထံမှာ အခစား အလုပ်များ လုပ်ကိုင်ရင်းနှင့် အလုပ်မရှိသောရက်များတွင် တောထဲဝင်၊ ချောင်းထဲ ဆင်း၍ သားငါးရှာဖွေကာ စားသောက်ကြရသည်။

ဖိုးကေနှင့် ဖိုးတေတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကလည်း မှီရှာ မျှစ်ချိုး၊ ချိုးထောင်၊ ငှက်ဖမ်း၊ ဖားရိုက်၊ ငါးရှာ အလုပ်တို့ကို တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ကာ ဝမ်းရေးရှာကြရသည်။

ထိုသို့ မနားမနေ လုပ်ကြသော်လည်း ၎င်းတို့မိသားစုမှာ ရှေးဘဝ ကုသိုလ်ကံ နည်းခဲ့ခြင်းကြောင့်လား မပြောတတ်ပေ။

ပါးစပ်စားရရှိအပြင် ဝတ်စရာအဝတ်ကို ဝယ်ဝတ်နိုင်သည့်အဆင့်သို့ တစ်ခါမှ မလှမ်းနိုင်ကြပေ။

ဖိုးတေနှင့် ဖိုးကေတို့ညီအစ်ကို ဝတ်သော အဝတ်တို့မှာလည်း တစ်ထည်တည်း ဒုပေတာပေ မချွတ်တမ်း ဝတ်ကြသောကြောင့် ချေးအထပ်ထပ် တက်တာ အရောင်အဆင်းပင် မပေါ်တော့ပေ။ ထိုကဲ့သို့ပင် ကိုဘရုံတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာလည်း ရွာထဲမှ လူအချို့က သနားသဖြင့် ပေးသော အဝတ်ဟောင်းကလေးများကိုပင် အရှက်လုံရုံ ဝတ်ဆင်ကြရသည်။

ယခုနှစ်မှာတော့ စပါးခင်းများအား ရိပ်သိမ်းခါနီးမှ ကျိုင်းကောင်များ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးသွားရာ တစ်ရွာလုံး ရှိသမျှလယ်နှင့် စိုက်ခင်းများ ပျက်ကာ ဒုက္ခရောက်ကြရလေသည်။

တစ်နေ့တော့ သားအမိသားအဖလေးယောက်တို့ တောထဲ သွားနေကြစဉ် အိမ်မှာ မီးဖို၍ ရေနွေးဖိုး တည်ထားခဲ့ရာ မီးတောက်များ တက်လာပြီး အိမ်ထဲရုံကို မီးစွဲလောင်ရာမှ တစ်အိမ်လုံး ကုန်တော့သည်။

ရွာသူရွာသားများ ရောက်လာတော့ ပြာကျနေပြီ။

ကိုဘရုံတို့မိသားစုများ ပြန်ရောက်လာတော့ ဘာတစ်ခုမှ မရတော့ဘဲ ပြာပုံကိုသာ တွေ့ကြရတော့သည်။

ဆင်းရဲလှသည်ဆိုကာမှ ပြာပုံတိုးရသောအဖြစ်မျိုးပင်။

ဆန်း(၂)

**နေ့စဉ်လေ့ရှိပေဦး
မဖွေးလည်ကြိုကိုးမိဝန်**

၎င်းတို့မိသားစု နေသောတဲမှာ ရွာအစွန်ဘက်၌ ရှိသော
ကြောင့် မီးက အခြားအိမ်များသို့ ကူးစက်လောင်ကျွမ်းခြင်းတော့
မရှိပေ။

အိမ်မှာ ရှိသော အဝတ်အထည်၊ အသုံးအဆောင်၊ အိုး
အတ်ပန်းကန်မှအစ မီးထဲသို့ ပါသွားလေရာ ကုန်းကောက်စရာပင်
မရှိတော့ပေ။

“ကဲ... ကိုဘရုံရေ ဟယ်လိုလုပ်ကြမတုန်း၊ ကျုပ်တို့
အတွေ့မှာ ဆင်းရဲလှပါတယ်ဆိုမှ မီးက လောင်လိုက်သေးတယ်။

တစ်နှစ်လုံး ဘယ်မှာနေပြီး ဘယ်လိုစားကြမလဲ”
 “ငါလည်း မကြိတ်တတ်အောင် ဖြစ်နေပြီကွာ”
 “ကျုပ်ကလည်း အရင်လို မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်လေး လက်ဝန်ကြီးနဲ့ဆိုတော့ အရင်လို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ လူကြီးတွေက အရေးမကြီးဘူး၊ ကလေးနှစ်ယောက်က ရှိသေးတယ်၊ သူတို့ကို ရွာဦးကျောင်း ဘုန်းကြီးဆီမှာ သွားအပ်ထားရရင် မကောင်းဘူးလားဟင်”
 “ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ၊ တစ်ရွာလုံး ကပ်ဆိုက်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေကြတာ၊ ဆရာတော်တွေလည်း ဆွမ်းကွမ်းအတွက် အနိုင်နိုင် ဖြစ်နေကြတာဆိုတော့ ကလေးတွေ ပို့ပြန်လည်း ဆရာတော်တွေကို ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေမှာစိုးရပါတယ်၊ ကိုယ့်မိသားစုတွေ ဒီလိုပဲ နေပြီး ဖြစ်သလို ရှာဖွေစားသောက်ကြတာကမှ အဆင်ပြေမယ်ထင်ပါတယ်”
 ဟု မြောင်းဖျမြောဆိုလေသည်။
 မီးလောင်ပြီးကာစအချိန်ကတော့ ရွာထဲမှ လူအချို့က အဝတ်အစား အဟောင်းကလေးများနှင့် အစားအသောက်များ လာရောက်ပို့ပေးသေးသည်။
 နောက်ပိုင်း ရက်ကြာလာတော့ ၎င်းတို့လည်း ပူပန်သောက ရောက်နေကြသောကြောင့် မပို့နိုင်ကြတော့ပေ။
 သို့ကြောင့် သားအမိသားအဖလေးယောက်တို့မှာ မူလနေရာမှာပင် မနေနိုင်တော့ဘဲ တောစပ်တစ်နေရာတွင် လေးတိုင်စင် တဲထိုးကာ နေကြရသည်။

“ကျုပ်က အမေတစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့ သိပ်တော့ မပြောချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားကြည့်ရင် ကျုပ်တို့မှာ သားသမီးက မကောင်းတာကတော့ အမှန်ပဲ”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ”
 “တော် စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အရင်က လယ်ကလေး၊ နွားကလေးတွေ ရှိပြီး ကိုယ့်ဖာသာ နေနိုင်စားနိုင်ကြသေးတယ်၊ အကြီးကောင် ဖိုးကေ ကိုယ်ဝန်ရှိတာနဲ့ ရှိတဲ့လယ်ကွက်ကလေးကို ချစ်တီးလက်ထဲ ထိုးအပ်လိုက်ရတယ်”
 “ဒါက ယူထားတဲ့ငွေနဲ့ ပေးရတဲ့အတိုးက ပိုများနေလို့ပါကွာ”
 “နောက်တစ်ခါ အငယ်ကောင်ဖိုးတေ ကိုယ်ဝန်ရှိပြန်တော့ ရှိတဲ့နွားတွေပါ ပေးလိုက်ရပြီး ကုန်းကောက်စရာ မရှိအောင် ဖြစ်သွားတယ်”
 “ကလေးတွေကို ဥပါဒ်မရောက်ပါနဲ့ကွာ၊ တိုက်ဆိုင်လို့ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်”
 “တိုက်ဆိုင်တယ်ဆိုရအောင်လည်း ဒီလောက်ပဲ တိုက်ဆိုင်ရသလား၊ ကလေးတစ်ယောက် ကိုယ်ဝန်ရှိတိုင်း ရှိတာပြောင်သွားလိုက်နဲ့၊ ဟော... အခုတစ်ယောက် ကိုယ်ဝန်ရှိပြန်တော့ ရှိတဲ့ တဲကလေးကိုတောင် မီးလောင်ခံရလို့ နေစရာတောင် မရှိတော့ဘူး၊ ဒီလောက်ပဲ တိုက်ဆိုင်ရသလား”
 “သူတို့ကိုချည်းလည်း အပြစ်မတင်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါတို့ရဲ့ တူသိုလ်ကံ မကောင်းလို့လည်း ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ ကြုံရတာ

လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် အရင်နှစ်ယောက်ထက် အခု ကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့ကလေးက ကျုပ်တို့ကို ပိုပြီးဒုက္ခပေးနေတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ သူ့ကိုတောင် မမွေးရသေးဘူး။ အိမ်မီးလောင်ပြီး နေစရာတောင် မရှိတော့ဘူး”

“ဒီလောက်လည်း အယူမစွဲပါနဲ့ သိုင်းချုံရယ်၊ ကလေးက လူ့လောကထဲကိုတောင် မရောက်သေးတော့ ဘာမှသိရသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့ရဲ့ကုသိုလ်ကံကြောင့်ပဲ မှတ်လိုက်ပါ”

ဟု ကိုဘရုံက ပြောင်းဖျပြောဆိုသော်လည်း မသိုင်းချုံကတော့ သိပ်ကျေနပ်ဟန် မရှိချေ။

“တော်စဉ်းစားကြည့် . . . ကျုပ် အရမ်းပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးတော့၊ သူ့ကို ကိုယ်ဝန်မရှိခင်က ကျုပ် ထူးထူးဆန်းဆန်း အိပ်မက်တစ်ခု မက်သေးတယ်”

“ဟေ . . . ဘယ်လိုများ မက်တာလဲဟ၊ ပြောပြပါဦး”
ထိုအခါ မသိုင်းချုံက သူမကဲ့သို့သောအိပ်မက် အကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။

သူမကဲ့သို့သောအိပ်မက်ထဲတွင် လင်မယားနှစ်ယောက် တောထဲသို့ တက်သွားကြရာ တောနက်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက် ရောက်သောအခါ ပါလာသော ထမင်းထုပ်များကို ဖြေ၍ မနက်စာ စားသောက်ရန် ပြင်

နေစဉ် ကိုဘရုံက ပြောလေသည်။

“ဟဲ့ . . . နေဦးဟ၊ ဒီလောက်ကြီးတဲ့သစ်ပင်မျိုးဆိုတာ အစောင့်အရှောက်တွေ ရှိကောင်းရှိနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ ငါတို့မှာ ပါလာတဲ့ ထမင်းထုပ်ကလေးတွေကို တင်မြှောက်ပြီးမှ စားသောက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“တော့သဘောပဲ”

ထို့နောက် ကိုဘရုံက ထမင်းထုပ်ကလေးများကို ဖြေ၍ သစ်ပင်ခြေရင်း၌ ချလေသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ ပါလာသော ထမင်းထုပ်ကလေးများကို ထမင်းမစားခင် ဦးဦးဖျားဖျား တင်မြှောက်ပသပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မိသားစုတွေကိုလည်း ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်ကင်းအောင် ကူညီပေးကြပါဗျာ”

ဟု ပြောဆိုရေရွတ်ပြီးမှ စားသောက်ကြလေသည်။
နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ဝင်နားရင်း ထမင်းစားသောက်ပြီး ခေတ္တနားနေစဉ် သစ်ပင်အနောက်ဘက်မှ ခြေသံလိုလို ကြားသဖြင့် ထကြည့်လိုက်သောအခါ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

မိန်းကလေးက သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ လာထိုင်သည်။

“နင်က ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မက ဒီမှာနေတာပါ”

သစ်ပင်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“အခု ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“အမေတို့ ဆင်းရဲလွန်းလို့ ချမ်းသာအောင် အကူအညီ ပေးမလို့ လာတာပါ”

“ဟင်... ငါတို့ကို ချမ်းသာအောင် အကူအညီပေး မလို့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှာလဲ”

“အမေတို့နဲ့ အတူတူနေပြီး လုပ်ပေးမှာပေါ့”

ထိုစကားကြားသောအခါ မသိုင်းချွဲက မယုံကြည်လှ ပေ။

“နင် ငါတို့နဲ့ လာနေလို့ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ ငါတို့မှာ မိသားစုတွေကလည်း များတယ်၊ ထမင်းနပ်မှန်အောင် မနည်းရှာ စားနေကြရတာ၊ နင်လာနေတော့ ဆင်းရဲမှာပေါ့”

“ဆင်းရဲလည်း ကျွန်မ နေနိုင်ပါတယ် အမေ”

ထိုသို့ ဇွတ်အတင်းပြောလိုက်သောအခါ မသိုင်းချွဲက မိန်းကလေးမျက်နှာကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက အသားမည်းမည်းပိန်ပိန်နှင့် သေးကွေး လှသော အရွယ်အစားဖြစ်သည်။

မျက်နှာကလည်း အရုပ်ဆိုးဆိုးနှင့်မို့ ရုတ်တရက် ကြည့် လျှင် မှင်စာလေးတစ်ကောင်နှင့်ပင် တူနေတော့သည်။

မသိုင်းချွဲ စိတ်ထဲမှာတော့ အသားမည်းမည်း၊ ပိန်ပိန် သေးသေးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူတို့မိသားစု ချမ်း သာအောင် လုပ်ပေးမည်ဟု ပြောသည်ကို မယုံကြည်ပေ။

“မနေပါနဲ့ဟယ်... ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး”

ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ မိန်းကလေးလည်း နေရာမှ ထပြန်သွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက် ရောက်လာ သောအခါမှာလည်း ထိုမိန်းကလေး ရောက်လာပြီး မနေ့က ပြောသလို လာပြောပြန်လေသည်။

မသိုင်းချွဲကလည်း လက်မခံခဲ့ပေ။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့လင်မယား ထိုသစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်တိုင်း ထိုမိန်းကလေးက သစ်ပင်အနောက်မှ ထွက်လာပြီး သူတို့နှင့် လာနေရန် ဇွတ်အတင်း ပူဆာနေသဖြင့် ကိုဘရုံကပါ မနေသာတော့ဘဲ ဝင်ပြောရသည်။

“ကဲကွာ... သူကိုယ်တိုင်က ဒီလောက်နေချင်မှတော့ နေခွင့်သာ ပေးလိုက်ပါတော့၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်း ချည်းပဲလို့သာ သဘောထားပေတော့”

ဟု ပြောသဖြင့် မသိုင်းချွဲကပါ စိတ်လျှော့လိုက်ပြီး...

“ကိုင်း... ဒီလောက်တောင် ရှိလှတော့မှ နေချင် သည်း လာနေပေါ့အေ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

“အဲဒီလို အိပ်မက်မက်ပြီးတော့ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတော့ ဘာပဲ၊ ကျုပ်အထင်ပြောရရင်တော့ မဟုတ်မှလွဲရော အဲဒီ အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့တဲ့ မည်းမည်းကောင်မလေးပဲ ဝင်စားတာ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်”

ဟု မသိုင်းချုံ့က အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြောရင်း သူမ ထင်မြင်ချက်ကိုပါ ပြောပြလေသည်။

“အေးကွာ . . . ဟုတ်တော့လည်း ဘာဖြစ်သလဲ၊ ငါတို့ မှာ သမီးတစ်ယောက် ထပ်ရတာပေါ့”

ထိုစကားကြားသောအခါ မသိုင်းချုံ့က မဲ့ရွဲရင်း . . .

“လူတွေမှာ ထမင်းတစ်နပ် ဝအောင် အတော်ကြီးစား နေရတယ်၊ စီးပွားမရဘဲ ကလေးတွေချည်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရနေလို့တော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ သူတို့လုပ်စာ စားရမှာက နောက်၊ ကိုယ်က လုပ်ကျွေးနေရတာကိုလည်း ထည့်တွက်ဦး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ သိုင်းချုံ့ရယ်၊ လူထွင်းတဲ့ ခံတွင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ နတ်ထွင်းတဲ့ ခံတွင်းပါကွ၊ အချိန်တန်တော့ သူ့ဟာနဲ့သူ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“တော်ကသာ ပြောတာပဲ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သားသမီးကံဆိုးတာတော့ အမှန်ပဲ၊ တစ်ယောက်မွေးရင် စီးပွား တစ်ခါပျက်၊ နောက်တစ်ယောက် မွေးပြန်တော့ စီးပွားတစ်ခါ ပျက်နဲ့ ကုန်းကောက်စရာကို မကျန်တော့ဘူး။

အခုတစ်ယောက်လည်း ဘယ်လိုလာဦးမလဲ မသိဘူး”

“ကံအကြောင်းပေါ့ကွာ”

နောက်ပိုင်းမှာတော့ မသိုင်းချုံ့ကိုယ်ဝန်က တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရင်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ခါတိုင်းကဲ့သို့ တောထဲတောင်ထဲသို့ မလိုက်နိုင်တော့ပေ။

ကိုဘရုံသာ သားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ တောထဲ ဝင်ကာ မျှစ်၊ မှို၊ မုံနိုင်ဥ၊ ကျွေဥ၊ ပေါက်ဥ အစရှိသည်တို့ကို လှည့်လည်ရှာဖွေရသည်။

ထိုဥများ ရလာလျှင် ထုထောင်း၍ပေါင်းစားလျှင် ထမင်းစားရသကဲ့သို့ ဝမ်းပြည့်လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ပိန္နဲသီးကဲ့သို့ သစ်သီးမှည့်များ ရလာတတ်သည်။

ချောင်းထဲမှ ငါး၊ ပုစွန် ရလျှင် ပြုတ်ကင်၍စားပြီး ကိုင်းထောင်ထားရာမှ တစ်ခါတစ်ရံ ဂျေ၊ ဒရယ် စသော သတ္တဝါလေးများ ရပါက အချို့ကိုစား၊ အချို့ကို ရွာထဲတွင် လှည့်လည်ရောင်းချကာ ရသမျှ ငွေစကလေးဖြင့် ဆန်၊ ဆား အစရှိသော လိုအပ်သော ပစ္စည်းလေးများ ဝယ်ယူကြရသည်။

ကိုဘိုးရုံတို့မှာ တောထဲ ရောက်သည့်အခါ၌ စားစရာ၊ သောက်စရာများ ရှာဖွေရုံမကဘဲ မသိုင်းချုံ့ မီးနေဝင်သည့်အခါ အသုံးပြုဖို့ ဂျင်း၊ လင်းနေ၊ မိတ်သလင်၊ နန္ဒင်းတက် အစရှိသည်တို့ကိုလည်း ရှာဖွေစုဆောင်းထားရသေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် မသိုင်းချုံ့၏ကိုယ်ဝန်မှာ နေ့ရက်အတော်ရင့်သာသော်လည်း မပွားသေးဘဲ ကိုယ်ဝန်က ကြီးနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျလာသယောင်ပင် ထင်ရလေသည်။

“ဟဲ့ . . . သိုင်းချုံ့ နင်ကိုယ်ဝန်စရှိတာ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“အို . . . ကိုဘရုံကလည်း၊ ဒါတွေကို ဘယ်တုန်းကမှ

မှတ်ထားတာ မဟုတ်တော့ ကျုပ်က ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ၊ အရင်ကလေးနှစ်ယောက်လည်း အချိန်ရောက်လို့ မွေးတဲ့အချိန်ရောက်ရင် ဒီလိုပဲ မွေးလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ ခါတိုင်းထက် ပိုကြာနေသလိုပဲ၊ နှင်မှတ်မိသလောက် ပြောစမ်းဟာ”

“ကျုပ်မှတ်မိသလောက်ဆိုရင်တော့ ဦးဘိုးမောင်လယ်မှာ လယ်ကူချတဲ့အချိန်လောက်ကပဲ”

“လယ်ကူချတဲ့အချိန်ဆိုတော့ မိုးဦးကျ၊ မိုးဦးကျဆိုတော့ နယုန်လပဲ ထားပါဦး၊ အခုတပေါင်းလ ရောက်နေပြီဆိုတော့ ဆယ်လတောင် ပြည့်နေပါပကောလား၊ နင့်ဗိုက်က ဘာကြောင့် အခုထိ မမွေးသေးတာလဲ”

“ကျုပ်လည်း ဘယ်သိပါ့မလဲတော့”

ကိုဘရုံက စိတ်မကျေနပ်သဖြင့် လက်ချောင်းများကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ချိုးကာ ရေတွက်နေသော်လည်း အဖြေကတော့ ထွက်မလာခဲ့ပေ။

“ငါပဲ အတွက်မှားရောသလား မသိဘူး၊ နှင် ဗိုက်အပ်ထားတဲ့ လက်သည်ဒေါ်မင်းဇာကိုလည်း သေသေချာချာ မေးကြည့်ပါဦးဟ”

ဟု ပြောသဖြင့် ဒေါ်မင်းဇာနှင့် တွေ့သောအခါ မေးကြည့်ရသည်။

“အနိုး . . . ကျုပ်ဗိုက်က လစေ့နေပြီ မဟုတ်လား၊ အခုထိ ဘာကြောင့် မမွေးသေးတာလဲဟင်၊ ဗိုက်ကလဲ တဖြည်းဖြည်း

ပြန်ပိန်လာသလိုပဲ၊ ဗိုက်ထဲက ကလေး အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လားဟင်”

ထိုသို့မေးသောအခါ ဒေါ်မင်းဇာက ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို မီးခိုးတထောင်းထောင်း ထအောင် ဖွာရင်းစဉ်းစားနေသည်။

“ငါလည်း ညည်းဗိုက်ကို ကြည့်ပြီး ထူးပါတယ်လို့ အောက်မေ့နေတာ၊ ဗိုက်ထဲက ကလေးက အသက်ရှိပါသေးဘယ်၊ တကယ်လို့ အသက်မရှိတော့ရင် အပုတ်ဆန်ပြီး နှင်သေပါပေါ့၊ အခုဟာက . . .”

“အခုဟာက ဘာဖြစ်တာလဲ အရိုးရယ်၊ အမှန်တိုင်း ပြောပြစမ်းပါ”

“ငါ့အထင်ပြောရရင်တော့ နှင်ဗိုက်ထဲက ကလေးက မီးခိုးကလေးတော့ မဟုတ်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်၊ လူခြောက်ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် လျောမွေးကလေး ဖြစ်ဖို့များတယ်”

“အလို . . . တကယ်လို့သာ အဲဒါမျိုးတွေ မွေးလာခဲ့ရင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲဟင်”

“စိတ်မပူပါနဲ့အေး . . . တချို့ လူခြောက်မွေးပြီး ချမ်းသာသွားတဲ့လူတွေတောင် ရှိသေးတာပဲ၊ ညည်းတို့လည်း အဲဒီလို ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

ဒေါ်မင်းဇာကား ကြားသောအခါ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ်တော့ အားရှိလာသလို ခံစားရလေသည်။

“အရိုးရယ် . . . ကျွန်မမွေးတဲ့အချိန်ကျရင်တော့ ပစ်
မထားပါနဲ့၊ လာကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်ပေးပါနော်”

“စိတ်မပူပါနဲ့အေ . . . ငါလာမွေးပေးမှာပါ”

ဟု ပြောကာ ပြန်သွားလေသည်။

“ငါကတော့ စိတ်ထဲမှာ သိပ်မထင်ပါဘူးဟာ၊ တကယ်
လို့ မွေးလာရင်လည်း ဒီကလေးက ငါတို့ကို ကောင်းကျိုးပေးမယ်
မထင်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျုပ်လည်း ဒီသန္ဓေလွယ်ရတာ စိတ်
ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ သန္ဓေကောင်းဖြစ်ဖို့ထက် သန္ဓေဆိုးဖြစ်ဖို့
များတာတော့ သေချာတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကလေး
ကိုယ်ဝန် စရိုက်တည်းက ကျုပ်တို့တတွေ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ရောက်
ကြရပြီး အခု အငတ်ဘေး ကြုံနေကြရတယ်။

အခုကြည့်ပါလား၊ မိဘကို ဘယ်လောက်ဒုက္ခပေးလဲ
ဆိုရင် မွေးချိန်ရောက်နေတာတောင် မမွေးဘဲ ဗိုက်က တဖြည်း
ဖြည်းနဲ့တောင် ပိန်လာသေးတယ်”

“ဒီလိုလည်း စိတ်ထဲမှာ စွဲလန်းမနေပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်ကို
ဒုက္ခပေးမယ့်ကလေးဆိုတာလည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ။

ဒါထက် မင်းအိပ်မက်မက်တုန်းကတော့ သူက ငါတို့ကို
စီးပွားဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်ဆို”

“အို . . . ဒါကတော့ သူက ကျုပ်ဝမ်းထဲ ဝင်စားချင်လို့
တမင်ပြောတာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် အခု
ကတည်းက မှာထားမယ်၊ တကယ်လို့ ကလေးမွေးလာလို့ အခြေ

အနေ မကောင်းရင် ကျုပ်ကို ပြမနေနဲ့တော့၊ တော့ဖာသာ ကြည့်
ယုပ်လိုက်ပေတော့ . . . ကြားလား”

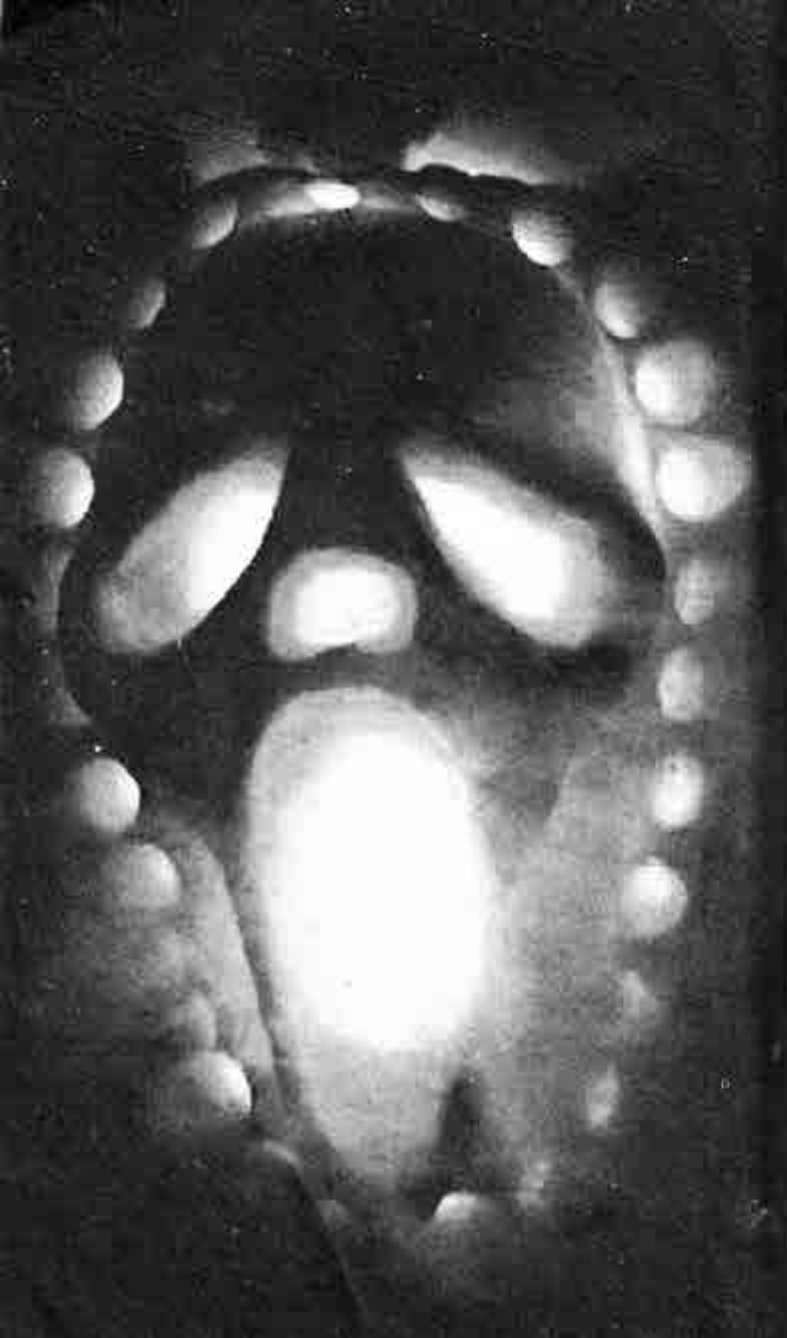
“အေးပါကွာ . . .”

ထိုသို့ပြောပြီး နောက်ထပ်တစ်လခန့် ကြာသော်လည်း
ဒက်က မမွေးဘဲ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိန်ကျလာရာ ထိုအကြောင်း
ကို ရွာထဲ၌ ပြောမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတော့သည်။

ဒေါ်မင်းဇာကလည်း စိုးရိမ်သဖြင့် မကြာခဏ လာ
ချောက်ကြည့်ပေးလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဒေါ်မင်းဇာ လာချောက်ကြည့်ပေးနေခြင်းမှာ
ဒင်းတွင် အကြံအစည်တစ်ခု ရှိနေသည်ကိုတော့ ကိုဘရဲ့တို့ လင်
ယားခမျာ မသိရှာကြပေ။

အခန်း(၃)

**အသေခြောက်မွေးသည့်
ထူးခြားလောဘိပိမင်္ဂါ**

ထိုကဲ့သို့ မတင်မကျနှင့် ရှိနေကြပြီး ကိုဘရုံတို့ လင်
ယားမှာလည်း စိတ်တထင့်ထင့်နှင့် ရှိနေကြစဉ် တစ်ညတွင်
သိုင်းချုံမှာ ဗိုက်နာလာတော့သည်။

သို့ကြောင့် ကိုဘရုံက ရွာထဲသို့ ပြေးကာ ဒေါ်မင်းဇာကို
သွားခေါ်လေသည်။

ကံဆိုးချင်တော့ သူ့ရောက်သွားသည့်အချိန်မှာ ဒေါ်မင်း
ဇာက အိမ်၌ မရှိပေ။

အခြားရွာတစ်ရွာမှ ကလေးမီးဖွားမည့်သူက ညအိပ်

ခေါ်သဖြင့် လိုက်သွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ရွာထဲမှာလည်း ထိုကိစ္စမျိုး ကျွမ်းကျင်သူ မရှိသဖြင့် ကိုဘရုံမှာ အခက်တွေ့ရလေသည်။

“ဒီကလေးဟာ မိဘတွေကို အတော်ဒုက္ခပေးတယ် အခုအချိန်အထိ သူနဲ့ ပတ်သက်တာတွေ မှန်သမျှ တစ်ခုမှ အဆင်မပြေသေးဘူး”

ဟု စိတ်တိုစွာ တွေးမိသည်။

“လက်သည်မရလဲ အိမ်ကို အမြန်ပြန်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဟို ကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း ဘာမှ အားကိုးလို့ ရသေးတာ မဟုတ်တော့ သိုင်းချုံတစ်ယောက်တည်း အားငယ်နေလိမ့်မယ်”

ဟု တွေးတောကာ အိမ်သို့ အမြန်ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ အံ့ဩဖွယ်ရာမြင်ကွင်းကို တွေ့ရ သည်။

မသိုင်းချုံ နံဘေးနားမှာ အသက်အရွယ်ကြီးကြီး မိန်းမ တစ်ယောက် ရှိနေပြီး ကလေးမွေးဖွားခြင်းကိစ္စကို သူကပင် ပြုလုပ်ပေးနေသည်။

ပထမတော့ ဒေါ်မင်းဇာများ ရောက်လေသလားဟု ထင်လိုက်မိသေးသည်။

အိမ်ပေါ် ရောက်တော့မှ မဟုတ်မှန်း သိရသည်။

ကလေးမွေးပေးရသူမှာ သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

သူ တဲပေါ် ရောက်တော့ ကလေးမွေးပြီးသွားကာ ပုဆိုး

ဟောင်းတစ်ခုဖြင့် ပတ်ကာ နံဘေးမှာ ချထားလေသည်။

မသိုင်းချုံကတော့ ပင်ပန်းသဖြင့် အိပ်နေဟန်ရှိသည်။

“သူ. . . သူမွေးပြီးသွားပြီလားဟင်”

“အေး. . . မွေးပြီးပြီ”

“ဘာလေးလဲဟင်”

“မိန်းကလေး”

မိန်းမကြီးက သူမေးသမျှ ပြန်ပြောနေသော်လည်း နောက်သို့ လှည့်မကြည့်သဖြင့် အခုထိ မျက်နှာကို မမြင်ရသေး ပေ။

“ကျွန်တော်လည်း ရွာထဲမှာ လက်သည်သွားခေါ်တာ မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ အခုလို ကျွန်တော့်မိန်းမကို မီးဖွားပေးတာ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ဗျာ”

ထိုမိန်းမကြီး ဘာမှပြန်မပြောပေ။

“ဒါထက် အစ်မကြီးက ဘယ်ရွာကလဲဟင်”

“ငါက ခရီးသွားညှော်သည်ပါ၊ ဒီထဲမှာ မွေးလူနာ တစ် ယောက် အော်သံကြားလို့ ဝင်ကြည့်ရင်း ဘယ်သူမှ မတွေ့ရတာ နဲ့ ဝင်မွေးပေးတာပါ၊ ကဲ. . . ဟောဟိုမှာ မင်းရဲ့ကလေး၊ ငါ တော့ သွားတော့မယ်”

“ဟင်. . . ဘယ်ရွာကို သွားမှာလဲ၊ ဒီလောက်အမှောင် ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်. . . ငါ့မှာ အဖော်တွေ ပါပါတယ်”

ထိုမိန်းမကြီးက ပြောသဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်

တော့လည်း အမှောင်ရိပ်များမှလွဲ၍ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရ
ပေ။

“ဒီလောက်မှောင်နေမှတော့ ခရီးသွားလို့ မသင့်တော်ပါ
ဘူး ဒါမှလဲ တစ်ညလောက် တည်းသွားပါလား၊ မနက်လင်းတော့
သွားခွင့်တဲ့နေရာကို လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

“ရပါတယ်... စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဟိုဘက်ဘေးနားမှာ ငါ့မှာ
ပါလာတဲ့ နန္ဒင်းနက် ချထားခဲ့တယ်၊ မီးနေသည်ကို အဲဒီနန္ဒင်း
နက် ဆေးသာ သွေးတိုက်ပေး၊ မြန်မြန်နေကောင်းလာလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောကာ ထိုမိန်းမကြီးက အမှောင်ထဲသို့ ပြန်ထွက်
သွားလေတော့သည်။

ကိုဘရုံစိတ်ထဲမှာတော့... .

“ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးနေကြသလဲ မသိဘူး၊
ဒီလောက် အမှောင်ထဲမှာ မီးမရှိဘဲနဲ့ ခရီးသွားဝံ့ကြတယ်”

ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ထို့နောက် အိပ်ပျော်နေသော မသိုင်းချုံနံဘေးသို့ သွား
ကြည့်သောအခါ ဖက်စိမ်းဖြင့် ထုပ်ထားသော နန္ဒင်းနက်အချို့ကို
တွေ့ရသည်။

“နန္ဒင်းနက်ဆိုတာ အလွန်ရှားတဲ့ ဆေးဖက်ဝင်ပစ္စည်း
မျိုးပဲ၊ သူတို့ ဘယ်ကများ ရလာကြတယ် မသိဘူး”

ဟု တွေးကာ အထုပ်ကလေးကို ပြန်ချထားပြီး နံဘေး
နားမှ စကောထဲမှာ ထည့်ထားသော ကလေးကို ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

“ဟင်... .”

သူမြင်ရသောကလေးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး မည်းပြာလျက်
လွန်စွာသေးကွေးလှသော ကလေးဖြစ်သည်။

ခြေလက်အင်္ဂါ အစုံအလင် ပါသဖြင့်သာ လူဟု ခေါ်
သော်လည်း လူနှင့် မတူဘဲ လူ့ခြောက်ကလေးနှင့် တူလေသည်။

နီကြောင်ကြောင်ဆံပင်ကလေးများက မျက်နှာပေါ်
အုပ်ကျနေပြီး မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ အသက်မရှိတော့ပေ။

“အင်း... . ထင်တော့ အထင်သားပဲ၊ မိဘတွေကို
ဒီလောက် ဒုက္ခပေးနေတဲ့ကလေးဟာ ပြိတ္တာ၊ ဒါမှမဟုတ် မှင်စာ
လေးပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ တော်သေးတာပေါ့... . အသေကလေး မွေး
လာလို့ အရှင်သာ မွေးရင် လူတွေကို ဘယ်လို ဒုက္ခဆက်ပေးမယ်
မပြောနိုင်ဘူး”

ထိုအချိန်မှာ မသိုင်းချုံ ပြန်နိုးလာသည်။

“မင်းနေကောင်းရဲ့လား သိုင်းချုံ”

“ကျုပ်နေကောင်းပါတယ်၊ ဒါထက် ကလေးရော”

“ကြည့်မနေပါနဲ့တော့ကွာ... . ကလေးက လူမဟုတ်
ဘူး၊ မှင်စာကလေးလိုပဲ၊ အသေခြောက်ကလေး မွေးတာဟ”

“ဟင်... .”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ အသေခြောက်ကလေး မွေး
လို့ အသက်ရှိတဲ့ကလေးသာ မမွေးခဲ့ရင် ငါတို့ကို ဘယ်လောက်
များ ဒုက္ခဆက်ပေးမယ် မပြောနိုင်ဘူး”

“ကျုပ်လည်း ထင်တော့ အထင်သား”

“ဒါထက် မင်းကို ဝမ်းဆွဲလာလုပ်ပေးသွားတဲ့ မိန်းမကြီးက ဘယ်သူလဲ ဘယ်ကလဲ”

“ကျုပ်လည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ တော်ထွက်သွားပြီး မကြာဘူး၊ ငိုက်က နာလာတာနဲ့ တစ်ချက်အော်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ သူ့ရောက်လာတာပဲ၊ ကျုပ်တော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဝမ်းဆွဲအတတ်တော့ အတော်ကလေး ကျွမ်းကျင်တယ်၊ သူ့ရောက်လာလို့သာ တော်ရောတယ်၊

မဟုတ်ရင်တော့ ချက်ကြီးဖြတ်ဖို့တောင် အခက်ပဲ၊ ဒါထက် သူပြန်သွားပြီလား”

“ပြန်သွားပြီဟ”

“ညအချိန်မတော်ကြီး ဘယ်ကို သွားတာတဲ့လဲ”

“ငါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ မေးတော့လည်း မပြောဘူး”

“ဒါထက် မီးဖွားပေးရင် လက်သည်ကို ပေးရတဲ့ ဆန်တစ်ပြည်နဲ့ ငွေတစ်မတ်တောင် မပေးလိုက်ရဘူးပေါ့”

“ဘယ်ပေးရမှာလဲ... ပေးစရာလည်း ငါတို့မှာ ဘာရှိလို့လဲ၊ ငွေတစ်မတ် မပြောနဲ့၊ မူးရင်တောင် ရှူစရာ မရှိဘူး၊ ဆန်တစ်ပြည်ဆိုတာတော့ ဝေလာဝေးပဲ၊ ငါတို့တောင်မှ မုန်ခိုင်ဥပေါင်း စားနေကြရတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်တော်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အသက် ကယ်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကို ဘာမှမပေးလိုက် မကျွေးလိုက်ရတာတော့ ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေနဲ့၊ နောက်မှ ကြုံတော့မှ ကျေးဇူးဆပ်ကြတာပေါ့၊ သူက မင်းအတွက်တောင် နန္ဒင်းနက်ဆေးတွေ ပေးသွားသေးတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ မသိုင်းချုံပင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဒါထက် ကလေးက အသေခြောက်ကလေး မွေးတယ် ဆိုတာရော တကယ်ပဲလား”

“တကယ်ပေါ့ကွ... ငါက မင်းကို လိမ်ပြောရမလား”

“ကျုပ် ခဏကြည့်လို့ရမလား”

မသိုင်းချုံက မိခင်စိတ်ဖြင့် မေးသည်။

“မကြည့်ပါနဲ့တော့ကွာ... မင်းက သွေးနုနု သားနုနု ရယ်၊ မြင်တော့လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံပဲ ရှိတာပါ”

“ဒါဖြင့်လည်း မြန်မြန်သာ သွားပစ်လိုက်ပေါ့”

ဟု မသိုင်းချုံကပါ ပြောသဖြင့် ကိုဘရုံလည်း တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ပုဆိုးစုတ်ဖြင့် ပတ်ထားသော ကလေးထုပ်ကလေးကို ပွေ့ယူကာ တောထဲသို့ သွားပစ်လိုက်လေသည်။

ထိုသို့ပစ်ရပြန်တော့လည်း စိတ်ထဲမှာ မကောင်းဖြစ်မိသည်။ သို့ကြောင့် မြေမြှုပ်ခြင်း မပြုခဲ့ဘဲ သစ်ချုံတစ်ခုပေါ်မှာ ပစ်တင်ထားခဲ့ပြီး တဲသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအခါမှပင် စိတ်ထဲမှာလည်း ပေါ့ပါးသွားလေတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောအချိန်မှာပင် ဒေါ်မင်းဇာ ပြန်ရောက်လာလေတော့သည်။

“ဟဲ့. . . သိုင်းချုံတစ်ယောက် မွေးပြီးပလားဟဲ့”

“မွေးပြီးပြီ အရီး”

“ကလေးက ဘယ်မှာလဲဟဲ့”

“မွေးကတည်းက အသေခြောက်လေး မွေးလို့ တောထဲ သွားပစ်လိုက်ပြီဗျ”

“ဟဲ့. . . ဟုတ်ရဲ့လားဟဲ့၊ ဘယ်သူလာမွေးပေးတာလဲ”

“ကျုပ်တို့လည်း မသိပါဘူးဗျာ၊ ခရီးသွားရင်းလာရင်း ကြုံကြိုက်လို့ ဝင်မွေးသွားတာပါပဲ”

“ဒါထက် ကလေးက အသေခြောက် မွေးတယ်ဆိုတာ ကရော သေချာလို့လားဟဲ့၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ၊ ငါ့ကို သေသေ ချာချာ ပြောပြပါဦး”

ထိုသို့မေးသဖြင့် ကိုဘရုံက သေသေချာချာ ပြောပြ လိုက်သည်။

“ကလေးက သေနေတာရော သေချာရဲ့လားဟဲ့”

“သေချာပါတယ်ဗျ. . . အသေလေးပါ”

“နင် ဘယ်နား သွားပစ်လိုက်သလဲ ဘရုံ”

“တောထဲမှာ သွားပစ်လိုက်တာ”

ကိုဘရုံက သူ့သွားပစ်သောနေရာကို ပြောပြလိုက်ရာ ဒေါ်မင်းဇာလည်း ပြန်သွားလေတော့သည်။

၎င်းနေသောအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တူဖြစ်သူ မောင်မှတ်ကို ခေါ်ပြောသည်။

“ဟဲ့. . . မောင်မှတ်၊ ငါနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့စမ်း”

“ဘယ်သွားမှာလဲ ဒွေးလေး”

“တောထဲ သွားမလို့”

“ဆေးမြစ်သွားရှာမလို့လားဟင်”

“လိုက်မှာသာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါဟယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် မောင်မှတ်လည်း ခါးတစ်လက်ကို ကိုင် ကာ ဒေါ်မင်းဇာနောက်မှ လိုက်ခဲ့လေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာသည် တောထဲ ရောက်သောအခါ ကိုသိုးနဲ့ ပြောပြလိုက်သော နေရာအနံ့သို့ လိုက်လံရှာဖွေလေသည်။

“ဒွေးလေး ဘာရှာနေတာလဲဗျ”

“ဘိုးရုံမိန်းမ မွေးတဲ့ ကလေးအသေကလေးကို တောထဲ မှာ လာပစ်ထားတယ်ဆိုလို့ လာရှာနေတာ”

“ကလေးအသေကောင်ကို ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ”

“နင်မသိပါဘူးဟယ်. . . ရှာမှာသာ ရှာစမ်းပါ”

တူဝဇ္ဇာနွှပ်ယောက် နေရာအနံ့အပြားသို့ လိုက်လံရှာဖွေ ကြသော်လည်း ကလေးအလောင်းကို အစအနမူပင် မတွေ့ကြရ ပေ။

“ဘယ်မှာမှ မတွေ့ပါလားဗျ”

“ညက လာပစ်ထားတာဆိုတော့ တောကောင်တွေ၊ တောခွေးတွေ လာချီသွားပြီနဲ့တူတယ်၊ တကယ်လို့ တောကောင် ချီသွားရင်လည်း အဝတ်စုတ်ကလေးဘာလေးတော့ ကျန်ခဲ့မှာ ပေါ့၊ အခု ဘာမှမတွေ့ရတာတော့ အတော်ကလေး ဆန်းတယ်”

ဒေါ်မင်းဇာနှင့် မောင်မှတ်တို့လည်း ထိုနေရာတဝိုက်သို့

“ဟဲ့... သိုင်းချုံတစ်ယောက် မွေးပြီးပလားဟဲ့”

“ဒုးဒီးပြီ အရီး”

“ကလေးက ဘယ်မှာလဲဟဲ့”

“နောက်တည်းက အသေခြောက်လေး မွေးလို့ တောထဲ

ကွဲနေတာပဲ”

“အဲ့... ဟဲ့တံရဲ့လားဟဲ့၊ ဘယ်သူလာမွေးပေးတာလဲ”

“ကျုပ်တို့လည်း မသိပါဘူးဗျာ၊ ခရီးသွားရင်းလာရင်း

ကြုံကြုံလို့ ဝင်မွေးသွားတာပါပဲ”

“ဒါထက် ကလေးက အသေခြောက် မွေးတယ်ဆိုတာ ကရော သေချာလို့လားဟဲ့၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ၊ ငါ့ကို သေသေ ချာချာ ပြောပြပါဦး”

ထိုသို့မေးသဖြင့် ကိုဘရုံက သေသေချာချာ ပြောပြ လိုက်သည်။

“ကလေးက သေနေတာရော သေချာရဲ့လားဟဲ့”

“သေချာပါတယ်ဗျ... အသေလေးပါ”

“နင် ဘယ်နား သွားပစ်လိုက်သလဲ ဘရုံ”

“တောထဲမှာ သွားပစ်လိုက်တာ”

ကိုဘရုံက သူ့သွားပစ်သောနေရာကို ပြောပြလိုက်ရာ ဒေါ်မင်းဇာလည်း ပြန်သွားလေတော့သည်။

၎င်းနေသောအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တူဖြစ်သူ မောင်မှတ်ကို ခေါ်ပြောသည်။

“ဟဲ့... မောင်မှတ်၊ ငါ့နဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့စမ်း”

“ဘယ်သွားမှာလဲ ဒွေးလေး”

“တောထဲ သွားမလို့”

“ဆေးမြစ်သွားရှာမလို့လားဟင်”

“လိုက်မှာသာ လိုက်ခဲ့စမ်းပါတယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် မောင်မှတ်လည်း ခါးတစ်လက်ကို ကိုင်ကာ ဒေါ်မင်းဇာနောက်မှ လိုက်ခဲ့လေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာသည် တောထဲ ရောက်သောအခါ ကိုဘိုးရုံ ပြောပြလိုက်သော နေရာအနံ့သို့ လိုက်လံရှာဖွေလေသည်။

“ဒွေးလေး ဘာရှာနေတာလဲဗျ”

“ဘိုးရုံမိန်းမ မွေးတဲ့ ကလေးအသေကလေးကို တောထဲမှာ လာပစ်ထားတယ်ဆိုလို့ လာရှာနေတာ”

“ကလေးအသေကောင်ကို ဘာလုပ်ဖို့လဲဗျ”

“နင်မသိပါဘူးဟယ်... ရှာမှာသာ ရှာစမ်းပါ”

တူဝရီနစ်ယောက် နေရာအနံ့အပြားသို့ လိုက်လံရှာဖွေကြသော်လည်း ကလေးအလောင်းကို အစအနမူပင် မတွေ့ကြရပေ။

“ဘယ်မှာမှ မတွေ့ပါလားဗျ”

“ညက လာပစ်ထားတာဆိုတော့ တောကောင်တွေ၊ တောခွေးတွေ လာချီသွားပြီနဲ့တုတယ်၊ တကယ်လို့ တောကောင်ချီသွားရင်လည်း အဝတ်စုတ်ကလေးဘာလေးတော့ ကျန်ခဲ့မှာပေါ့၊ အခု ဘာမှမတွေ့ရတာတော့ အတော်ကလေး ဆန်းတယ်”

ဒေါ်မင်းဇာနှင့် မောင်မှတ်တို့လည်း ထိုနေရာတဝိုက်သို့

... ကလေး အ
... လက်

... ကလေးအသေကလေး
... မသိုင်းချဲ့မှာလည်း
... စိတ်လက်

... မီးနေသည်ကို စောင့်ရသည်မှာ
... ဖိုးကေ

... တစ်နေကုန် တောထဲ လည်၍
... သော်လည်းကောင်း၊ ချောင်းထဲပြောင်းထဲ ဆင်း၍သော်လည်း
... မောပန်းကြရာ ညအချိန်
... ခြေပစ်

... ပင်ပင်ပန်းပန်း
... ရှိတာစားပြီး
... အိပ်တတ်သလို . . .

... မီးနေသည်ဟုသာ ဆိုသော်လည်း
... မဟုတ်သဖြင့် ညအချိန်ရောက်
... အိပ်တတ်လေ

... ပတ်ဝန်းကျင်
... ရှိနေသည်။

... အားအုတ်များ၏ စူးစူးဝါးဝါးအူသံ၊
... ပတ်ဝန်းကျင်ကို
... မကြားကြပေ။

... မီးနေသည် ရှိသော်လည်း
... မရှိရှာပေ။

... လေးထောင့်လားဟု မေးရ
... ရေနံဆီတစ်ပုလင်း တစ်
... မီးမထွန်းကြရပေ။

... ထင်းခြောက်များ၊
... အနွေး

... အနွေး
... ရနေလေသည်။

... အိပ်ပျော်နေကြ
... မကြားနိုင်တော့ပေ။

... မာန်ဖီသံများ ပါလာ
... မြင်နေရပါလျက် တစ်စုံတစ်
... မာန်ဖီဟိန်းဟောက်

နေသောအသံမျိုး ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တဲပေါ်သို့ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခု တက်လာပြီး ကိုဘိုးရုံ၏ခြေရင်း၌ ငုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်ကာ ခြေမကို ကိုင်၍လှုပ်နှိုးလေသည်။

“အဖေ ထပါဦး”

တစ်စုံတစ်ယောက်က လှုပ်နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်သဖြင့် ကိုဘရုံမှာ အိပ်ချင်မှတော့ဖြင့် မှက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အဖေ ကျွန်မကို ပစ်ထားပါနဲ့၊ တောခွေးတွေက ဝိုင်းစားကြတော့မယ်၊ အခုတောင် ချုံပေါ် တင်နေလို့သာ သူတို့ မမီကြသေးတာ၊ ကျွန်မကို တောခြင်တွေ မှက်တွေလည်း တိုက် တာ အလွန်ပဲ၊

ဒီအတိုင်းဆိုရင် တောခွေးအစားမခံရရင်တောင် ခြင် တွေ မှက်တွေ ကိုက်လို့သေမှာပါပဲ၊

ကျွန်မကို ပစ်ထားပါနဲ့ အဖေရယ်၊

ကျွန်မ ကြီးလာရင် အဖေတို့ အမေတို့ ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးပါမယ်”

ဟု ဝိုသံလေးဖြင့် သနားစဖွယ် လာပြောနေလေသည်။

“နင်က ဘယ်သူလဲ”

“အဖေ့သမီးလေ... အဖေက ကျွန်မကို သေပြီ မှတ်ပြီးတော့ ချုံပေါ် သွားပစ်တင်ထားတာလေ”

ထိုကားကြားသောအခါ ကိုဘရုံမှာ များစွာစိတ်မ ကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

အိမ်မှာ မွေးထားသော ကြက်ငှက်တိရစ္ဆာန်ကိုပင် သံယောဇဉ် ထားရသည်မှ မိမိမွေးထားသော သားသမီးဆိုတော့ ယခုလို သနားစဖွယ် လာပြောနေပြန်တော့လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကာ ထထိုင်လိုက်သည်။

“သမီး... နင်မငိုနဲ့ဟ၊ အဖေက ပစ်ချင်လို့ ပစ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်သေပြီမှတ်လို့ သွားပစ်ရတာပါ”

“ကျွန်မ မသေသေးပါဘူး အဖေရယ်၊ အသက်ရှင်နေပါ သေးတယ်၊ ကျွန်မကို ပြန်ယူပြီး ကြီးအောင်မွေးပေးပါ၊ အဖေတို့ မဆင်းရဲစေရပါဘူး”

ထိုသို့လာပြောပြီး ခြေရင်းမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်လေးက ဖျပ်ကနဲ ပြန်ပျောက်သွားလေသည်။ ထိုအခါမှပင် အိပ်မက်မက်နေမှန်း သိရတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်လင်းတော့ မသိုင်းချုံက ပြော သည်။

“ကိုဘရုံ... ကျုပ် ညက အိပ်မက်မက်တယ်တော့”

“ဘယ်လိုများ မက်လို့တုန်းဟ”

“လူမည်းမည်းကလေးတစ်ကောင်က ကျုပ်ခြေရင်းမှာ ငုတ်တုတ်လာထိုင်ပြီး သူ့ကို ပြန်ခေါ်ဖို့ ငိုယိုပြီး လာပြောနေတယ် တော့”

“ဟေ... ဟုတ်လားဟ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါလည်း ညက နင်မက်တဲ့အိပ်မက်မျိုး မက်သေးတယ်

ဟ”

“ဟင်... ဒီလိုဆိုရင် သေပြီဆိုပြီး တော်သွားပစ်လိုက် တဲ့ ကလေးက မသေသေးဘူး ထင်တယ်၊ သေသေချာချာ သွား ကြည့်ပါဦး”

ဟု ပြောသဖြင့် ကိုဘရုံလည်း ကယုကယာ တောတွင်း သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုသို့လာရင်းမှပင် သူပစ်ထားသော အထုပ်ကလေး ရှိမှ ရှိသေးရဲ့လားဟု တွေးပူမိလေသည်။

သူပစ်ထားခဲ့သော နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သစ်ချုံ ပေါ်မှာ တင်နေသော အနီးထုပ်ကလေးကို တွေ့ရလေသည်။

အနီးတဝိုက်မြေပြင်မှာတော့ တောခွေးခြေရာများက ပွနေလေသည်။

အချို့ သစ်ချုံပေါ် ဖက်တက်ထားဟန်ဖြင့် ပြုလဲလျက် ရှိနေသည်။

“တော်ပါသေးရဲ့”

ကိုဘရုံသည် အထုပ်ကလေးကို ပြန်ပွေ့ယူကာ တံရိုရာ သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

အခန်း(၄)

တေးပြော၍ ဝေ့တစ်ဖက် ပေးလေပြီ

ဟဲသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ လင်မယားနှစ်ယောက် အထုပ်ကို မြေ၍ အတွင်းမှ ကလေးကို အပြင်သို့ ထုတ်လိုက် သည်။

ကလေးမှာ သေးကွေးလွန်းနေသဖြင့် လူခြောက်က လေးဟု ထင်ရသော်လည်း အသေအချာ ကြည့်သောအခါ ခြေလက်အင်္ဂါ အစုံအလင် ပါသည့်လူပင် ဖြစ်၏။

သို့သော် အကောင်အရွယ်အစားက သာမန်ကလေး များထက် ပိုမိုသေးပြီး ဝိန်ဝိန်သေးသေးလေး ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် အသားကလည်း မဲပြာနေသည်။

ထိုအထဲမှာမှ တစ်ကိုယ်လုံး မှက်၊ ခြင်များ ကိုက်ခဲထား သဖြင့် ရဲတွတ်နေလေသည်။

မသိုင်းချွဲက ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ကာ အသေ အချာ ကြည့်သည်။

“လူတော့ လူပါပဲတော့၊ အကောင်သေးလွန်းနေလို့သာ လူခြောက်ကလေးလို ဖြစ်နေတာပါ”

“အေးလေ... ဝါလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ညအမှောင် ထဲမှာဆိုတော့ အသေခြောက်ကလေး မွေးတယ်ထင်ပြီး သွားပစ် လိုက်တာပါ။ ဝါထက် အသက်ရော ရှိသေးရဲ့လား၊ သေသေ ချာချာ ကြည့်ပါဦး”

မသိုင်းချွဲက ကလေးကို အသေအချာ ကြည့်တော့ အသက်မရှိသည့်အလား မျက်လုံးကလေး မှိတ်ကာ ငြိမ်သက်နေ လေသည်။

“ရှိတော့ရှိမှာပါ၊ ရင်ဘတ်ကလေးတော့ နည်းနည်းလှုပ် နေသလိုပဲ”

ထို့နောက် ကလေးကို ပုဆိုးစုတ်ကလေးဖြင့် ပတ်ကာ ဖာတောင်းတစ်ခုထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။

“သ့ကကိုယ့်ကံပေါ့ကွာ... ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”
ထိုအချိန်မှာပင် အိပ်ယာနိုးလာကြသော ဖိုးကေနှင့် ဖိုးတေ ညီအစ်ကိုက အနားရောက်လာပြီး လာကြည့်ကြလေ သည်။

“ဟာ... ဒီမှာ ကလေးသေးသေးလေး၊ အရုပ်ကလေး

ကျနေတာပဲဟ”

“ငါတို့ ကစားဖို့ အရုပ်ရတာပေါ့”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောကြသည်။

“ဟဲ့ကောင်လေးတွေ... ဘယ်က အရုပ်ရမှာလဲ၊ အဲဒါ နင့်အမေ မွေးထားတဲ့ကလေး၊ နင်တို့ရဲ့ညီမလေးဟဲ့၊ သွားမကိုင် ကြနဲ့”

“ဟင်... ဒါ ကလေး၊ ဟုတ်လား အဖေ”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“ဟင်... ကလေးကလည်း မည်းမည်းသေးသေးလေး ရယ်၊ တခြားကလေးတွေက အကြီးကြီးရယ်၊ ပါးစပ်ကလည်း ခိုတယ်၊ ဒီကလေးက ဝိုလည်း မငိုဘူး၊ လှုပ်လည်း မလှုပ်ဘူး”

“အခု ငယ်သေးလို့ နောက်တော့ ငိုလိမ့်မယ်၊ သွားကြ”
ဟု ပြောသဖြင့် နှစ်ယောက်သား အနီးမှ ထွက်သွားကြ လေသည်။

မသိုင်းချွဲလည်း ကလေးက အဘယ်မျှပင် သေးနေ သည်ဖြစ်စေ၊ မည်းပြာနေသည်ဖြစ်စေ၊ မိမိရင်နှင့် လွယ်ကာ ချားထားရသောသားသမီးမို့ ဖာတောင်းကလေးဖြင့် ထည့်ကာ အိပ်ယာနံဘေး၌ ချထားလေသည်။

နောက်ထပ် တစ်ရက်နှစ်ရက် ကြာသော်လည်း ကလေး မလှုပ်မယှက်နှင့် ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်နေသဖြင့် မသိုင်းချွဲ နှစ်ယောက်သား ဖြစ်မိလေသည်။

“ကလေးက ဝိုလည်း မငိုဘူး၊ လှုပ်လည်း မလှုပ်နဲ့... ”

အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လား မသိဘူး”

ဟု တွေးမိသည်။

ကိုဘရဲ့နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ မနက်မိုးလင်း သည်နှင့် တောထဲသို့ တက်သွားပြီး စားဖို့သောက်ဖို့ သွားရှာကြ ရာ မိုးချုပ်မှ တောထဲသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

တဲပြန်ရောက်သည်နှင့် ရှာဖွေ၍ ရလာသမျှလေးများကို ချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီး တစ်နေ့ကုန် မောပန်းလာသဖြင့် အိပ်ယာဝင်ကြသည်။

မနက်လင်းတော့ တောဝင်ကြရသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့ဘဝက သံသရာလည်နေကြလေသည်။

“သိုင်းချဲ့ . . . နင့်ကလေးအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ ဟဲ့”

“ဖာထဲမှာတော့ ထည့်ထားတာပဲ၊ အခုထိတော့ လှုပ် လည်း မလှုပ်ဘူး၊ ငိုသံလည်း မကြားရသေးဘူး”

“အသက်ရော ရှိသေးရဲ့လားဟဲ့”

“ရှိပုံတော့ ရတယ်၊ အသက်မရှိရင် ဒီအချိန်လောက် ဆိုရင် နတ်လာပြီး ဝိုက်ပုန်ကား ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“အိပ်မက်မက်လို့သာ သွားပြန်ယူထားရတယ်၊ ငါတော့ တယ်ပြီးမထင်လှဘူး”

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလေသည်။

သုံးရက်မြောက်သောညမှာတော့ မသိုင်းချဲ့ နားထဲမှာ အသံတစ်သံ ကြားရလေသည်။

“အမေ . . . ကျွန်မ နို့ဆာပြီ အမေရဲ့၊ အမေက အခုထိ နို့လည်း မတိုက်ဘူး၊ ရေလည်း မတိုက်ဘူး၊ ကျွန်မကို နို့တိုက်ပေး ပါ၊ ရေတိုက်ပေးပါ”

“သမီးက တစ်ချိန်လုံး အရုပ်လို ငြိမ်နေတော့ အမေက ဘယ်လို နို့တိုက်ရမလဲကွယ်”

“အချိန်တန်တော့ လှုပ်မှာပေါ့ အမေရယ်၊ အခုလော လောဆယ်တော့ လှုပ်လို့မရသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မအနား မှာ နို့ညှစ်ပြီး ခွက်ကလေးနဲ့ ချထားပေးပါ။

ရေခွက်ကလေးလည်း ချထားပေးပါ”

ဟူသော အသံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခွက်ကလေး နှစ်လုံးရှာကာ နို့ရည်နှင့် ရေထည့်ကာ ဖာတောင်းကလေးအနီး၌ ချထားပေးလိုက်လေသည်။

“ငါ့သမီးလေး ဝအောင်သာ သောက်ကွယ့်”

ဟု ပြောကာ ပြန်အိပ်လေသည်။

နံနက်လင်းသောအခါ ခွက်ထဲတွင် ရေနှင့်နို့ရည်များ မကျန်တော့ပေ။

သို့ကြောင့် အကြောင်းသိသွားပြီး နောက်ရက်များမှာ လည်း ခွက်ကလေးများထဲတွင် နို့ရည်နှင့် ရေထည့်ကာ ဖာ တောင်းနံဘေး၌ ချထားပေးလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် လင်းသို့ ကူးပြောင်းလာသောခါ မသိုင်းချဲ့ မှာလည်း ကိုဘရဲ့နှင့် အတူတကွ တောထဲသို့ လိုက်ကာ အလုပ် လုပ်ရရှာလေသည်။

ထိုသို့ လိုက်သောအခါ အိမ်မှာ ကလေးအငယ် ရှိသောကြောင့် ဖိုးကေနှင့် ဖိုးတေတို့ကို ကောသို့ မခေါ်တော့ဘဲ အိမ်စောင့် ထားခဲ့လေသည်။

တောတက်ခါနီးလျှင် ခွက်ကလေးနှစ်လုံးထဲမှာ နို့ရည်နှင့် ရေများ ထည့်ထားပေးခဲ့သည်။

မိဘများ တောတက်သွားသောအခါ ဖိုးကေနှင့်ဖိုးတေတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့မှာ ဖာတောင်းထဲမှ ကလေးကို ထုတ်ကာ အရုပ်သဖွယ် ဆော့ကစားခြင်း။

ခွက်ကလေးများထဲမှာ ထည့်ထားသော နို့ရည်နှင့် ရေများကို ကုန်စင်အောင် သောက်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြကာ မိဘများ ပြန်လာချိန်ရောက်မှ ဖာတောင်းထဲသို့ ဟန်မပျက် ပြန်ထည့်ထားကြလေသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ပြီးနောက် ညအချိန်ရောက်သောအခါ တိုင်သံကြားရလေသည်။

“အမေ... နေ့လည်က ကျွန်မ ရေလည်း မသောက်ရဘူး၊ နို့လည်း မသောက်ရဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့၊ သွားကာနီး အမေ နို့ညစ်ထည့်ပေးထားခဲ့တာပဲ”

“နို့ရော့ရေပါ သူတို့နှစ်ယောက်က အကုန်ယူသောက်ကြတယ်၊ နောက်ပြီး ကျွန်မကို ဖာတောင်းထဲက ထုတ်ပြီးဆော့ကြတယ်၊ လက်တွေ့ခြေတွေကို လိမ်လိုက်ဆွဲလိုက်နဲ့ နှာလိုက်တာ အပေရယ်”

ထိုသို့တိုင်သံဖြင့် မသိင်းချွဲက ကိုဘရုံကို ပြန်တိုင်လိုက်

သည်။

“တော့သားနှစ်ယောက်ကို ဆုံးမဦး”

ကိုဘရုံကလည်း ထိုကဲ့သို့ လုပ်ရပါ့မလားဟု ဒေါသထွက်ကာ သားနှစ်ယောက်ကို ဝါးစိမ်းတုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ဆုံးမလေသည်။

နောက်တစ်ရက် ရောက်ပြန်တော့လည်း ဖိုးကေနှင့် ဖိုးတေတို့မှာ အမှတ်မရှိဘဲ နို့နှင့်ရေများ ယူသောက်ခြင်း၊ ကလေးကို ယူကစားခြင်းများ ပြုလုပ်ပြန်၏။

ထိုအခါ ညအချိန်ရောက်လျှင် ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ပြုလုပ်သည်ဟု တိုင်ပြန်သဖြင့် နောက်တစ်ရက်တွင် အရိုက်ခံကြရပြန်သည်။

ဖိုးကေနှင့်ဖိုးတေတို့မှာ ၎င်းတို့နှစ်ယောက် လုပ်သမျှ တစ်ခုမကျန် အတိုင်ခံရပြီး နေ့တိုင်းလိုလို အရိုက်ခံကြရသဖြင့် နောက်ထပ် မထိခံကြတော့ပေ။

ထိုသို့မလုပ်သော်လည်း ညဘက်ရောက်တော့လည်း အတိုင်ခံရပြန်သဖြင့် နောက်တစ်နေ့မှာ အရိုက်ခံကြရပြန်လေသည်။

“ပြောထားတဲ့ကြားက ခွတ်တီးတဲ့နှစ်ကောင်၊ သေဖို့သာ မြင်ရော့”

“အဖေ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ဘာမှမလုပ်ဘူးဈ”

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကို ညီမလေးတို့ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“မလုပ်ဘဲနဲ့ သူက ပြန်တိုင်မလားကွ”

“သူညာပြီးတိုင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီလိုသာ ဘာမှမလုပ်ဘဲ နဲ့ အစိုက်ခံနေရရင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်မစောင့်တော့ဘူး၊ အဖေ နဲ့ပဲ တောထဲ လိုက်တော့မယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် အစီအစဉ် ပြောင်းရတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မသိုင်းချွဲက အိမ်မှာ စောင့်ကျန်နေ ခဲ့ရပြီး ဖိုးကေနှင့်ဖိုးတေတို့နှစ်ယောက်က တောထဲသို့ လိုက်သွား လေတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် မသိုင်းချွဲက တောထဲမှ ရလာသော ဖွတ် တစ်ကောင်ကို ရွာထဲမှ အရက်သမားများကို သွားရောင်း၍ ရလာသော ငွေစကလေးဖြင့် ဆန်ကွဲတစ်ပြည် ဝယ်ကာ မီးဖိုပေါ် မှာ ချက်နေလေသည်။

ထိုသို့ချက်နေရင်းမှာပင် စိတ်ထဲမှာ တွေးနေမိသည်။

“ဒီလောက်ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝမှာ လူလာဖြစ်နေရသေး တယ်၊ ဆန်မပြောနဲ့၊ ဆန်ကွဲကိုတောင် အလျင်မီအောင် ဝယ် မစားနိုင်ဘူး၊ ဒီဝဋ်က ဘယ်တော့များမှ ကျွတ်မလဲ မသိဘူး”

ဟု တွေးနေစဉ် နောက်ဖက်မှ ခေါ်သံလိုလို ကြားလိုက်ရ သည်။

“အမေ . . .”

“ဟင် . . .”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘယ်သူမှ မတွေ့ရပေ။

“ဖိုးကေနဲ့ဖိုးတေလည်း တောထဲ လိုက်သွားကြတာပါ”

ငါ့ကို ဘယ်သူခေါ်တာပါလိမ့်”

“အမေ ကျွန်မခေါ်တာပါ”

ထိုအသံသည် ဖာတောင်းကလေး ရှိရာဘက်မှ ဖြစ် သောကြောင့် ထိုနေရာသို့ ကပျာကယာ ထသွားလေသည်။

ဖာတောင်းထဲမှာတော့ ကလေးက မျက်စိမှိတ်ကာ အိပ် နေဟန်ရှိသည်။ သူက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ငုံကြည့်သော အခါ ကလေးက မျက်လုံးဖျပ်ကနဲပွင့်လာသည်။

“ဟင် . . .”

မသိုင်းချွဲပင် အနည်းငယ် လန့်သွားလေသည်။

ကလေးမှာ ဖွေးပြီးကတည်းက ယခု ခြောက်လလောက် ရှိနေသည်အထိ မျက်လုံးလည်း မဖွင့် လှုပ်လည်းမလှုပ် ရှိနေရာ မှ ယခု ပထမဆုံးအကြိမ် မျက်လုံးဖွင့်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“အမေ”

“ဟင် . . . နင် . . . နင် စကားပြောတတ်နေပြီဟုတ်လား”

“ပြောတတ်ပါတယ် အမေရဲ့၊ တမင်မပြောဘဲ နေတာ

ပါ”

“ဒီအရွယ်ကလေးနဲ့ စကားပြောတတ်နေပြီဟုတ်လား”

“ပြောတတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက လူကောင်ကသာ သေး နေပေမယ့် အရွယ်က မငယ်တော့ဘူး အမေရဲ့”

“ဟင် . . .”

သူ့ကြည့်တော့လည်း အနီးထုပ်အတွင်းမှ သာမန် ကလေးတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်ပေသည်။

“ကျွန်မက အရွယ်ကြီးလာတော့ နို့မစို့ချင်တော့ဘူး၊ ထမင်းစားချင်တယ် အမေရဲ့”

ထိုစကားကြားသောအခါ မသိုင်းချဲ့မှာ များစွာစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

“သမီးစားချင်ရင် အမေ ကျွေးပျိုမယ် သမီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် အမေတို့မှာ ဆင်းရဲလွန်းလို့ ဆန်ကွဲကျွဲစားနေရတယ်၊ သမီးစားချင်တဲ့ထမင်းတော့ မရှိဘူးကွယ်”

“မရှိရင် သွားဝယ်ပေါ့ အမေရဲ့”

“အမေမှာ ဝယ်စရာပိုက်ဆံလည်း တစ်ပြားမှ မရှိပါဘူး သမီးရယ်”

“သမီးရဲ့ကျောအောက်မှာ ပိုက်ဆံတစ်မတ် ရှိတယ်၊ အမေ ယူပြီး ဆန်သွားဝယ်ပေါ့”

“ဟင် . . .”

ထိုစကား ကြားပြန်တော့ မသိုင်းချဲ့မှာ မျက်လုံးပြူးရပြန်သည်။

“ကျွန်မ တကယ်ပြောတာပါ အမေရဲ့၊ အမေ မယုံရင် စမ်းကြည့်ပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် မယုံရဲယုံစဲဖြင့် ကလေးကို မ.၍ ကျောအောက်သို့ ဝမ်းကြည့်လိုက်ရာ ငွေတစ်မတ်ကို တွေ့ရလေသည်။

လက်ထဲတွင် ငွေတစ်မတ် ရလာသောအခါ မသိုင်းချဲ့မှာ ကတုန်တယင်ပင် ဖြစ်လာသည်။

ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် အသက်ရှူမမှန်ပင် ဖြစ်လာလေ

သည်။

သူတို့အဖို့ ငွေတစ်မတ်ဆိုသည်မှာ နည်းတဲ့ငွေ မဟုတ်ပေ။

ငွေတစ်မတ်ဖြင့် ဆန်ဆီဆား၊ ငြုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ရေနံဆီ ဝယ်ချင်တာ ဝယ်လို့ရသည်။

တစ်ဖူးဖိုး တစ်ပြားဖိုး ဝယ်ရုံနှင့် စားစရာ အတော်ရနိုင်သည်။

“ဒီငွေတစ်မတ်က ဘယ်က ရောက်နေတာလဲဟင်”

“ကျွန်မလည်း မသိပါဘူး အမေရယ်၊ ကျောအောက်ရောက်နေလို့ အမေ့ကို ခေါ်ပြတာပါ”

“အမေ ဝမ်းသာလိုက်တာ သမီးရယ်၊ ဒီငွေတစ်မတ် ရပြီဆိုတော့ သမီးချက်စားချင်တဲ့ထမင်း အမေချက်ကျွေးလို့ရပြီ၊ အမေ ရွာထဲ သွားပြီး ဆန်ဝယ်ချေဦးမယ်”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြော၍ ငွေတစ်မတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ကာ ပုဆိုးဟောင်းတစ်ထည် ခေါင်းပေါ် တင်၍

ကသုတ်ကရက်ဖြင့် ထွက်သွားရာ မီးဖိုပေါ်မှာ တင်ထားသော ဆန်ကွဲအိုးကိုပင် မေ့သွားလေတော့သည်။

မသိုင်းချဲ့ ထွက်သွားပြီး နေကြာတော့ တဲပေါ်သို့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် တက်လာသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။

ကလေးမီးဖွားစဉ်က ကြံကြိုက်သဖြင့် လက်သည် ဝင်ဖျပ်သွားသော မိန်းမကြီးပင်ဖြစ်သည်။

တံပေါ် ရောက်လာသောအခါ တပွက်ပွက် ဆူနေသော ဆန်ကွဲအိုးကြီးကို မီးဖိုပေါ်မှ အရင်ချသည်။

ပြီးမှ ကလေးအနီးသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

အနီးသို့ ရောက်သောအခါ လက်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ကလေးကျောအောက်သို့ ထည့်ပေးခဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်း သွားလေတော့သည်။

ခဏကြာတော့ ဆန်ထုပ်ကလေးကို ရွက်ပြီး မသိုင်းချုံ ပြန်ရောက်လာလေသည်။

တံပေါ် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မီးဖိုပေါ်မှာ သူတင်ထား ခဲ့သော ဆန်ကွဲအိုးကြီးကို သတိရသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သော အခါတွင် အောက်ရောက်နေသဖြင့် အံ့ဩရပြန်လေသည်။

“ဝမ်းသာနေတာနဲ့ ငါ့ဖာသာ ချထားခဲ့ပြီး မေ့သွားတာ ပြစ်မှာပါ”

ဟု ပြောကာ ကလေးအနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဟောဒီမှာ သမီးစားချင်တဲ့ထမင်းချက်ဖို့ အမေ ဆန် ဝယ်လာခဲ့ပြီကွယ်၊ အမေ ချက်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ထမင်းချက်လေသည်။

ထမင်းကျက်သည်နှင့် ဝယ်လာသော ဆီနှင့်ဆားဖြင့် နယ်ကာ ဖာဘောင်းကလေးနားတွင် သွားချပေးထားလိုက်သည်။

ထိုနေ့က ကိုဘရုံတို့သားအဖသုံးယောက် တောထဲမှ ပြန်လာသောအခါ ထမင်းဝိုင်းတွင် မတွေ့ရတာ အတော်ကြာပြီ ဖြစ်သော ထမင်း ဝိုင်းပီချက်ဟင်းတို့ကို တွေ့ရသောအခါ များစွာ

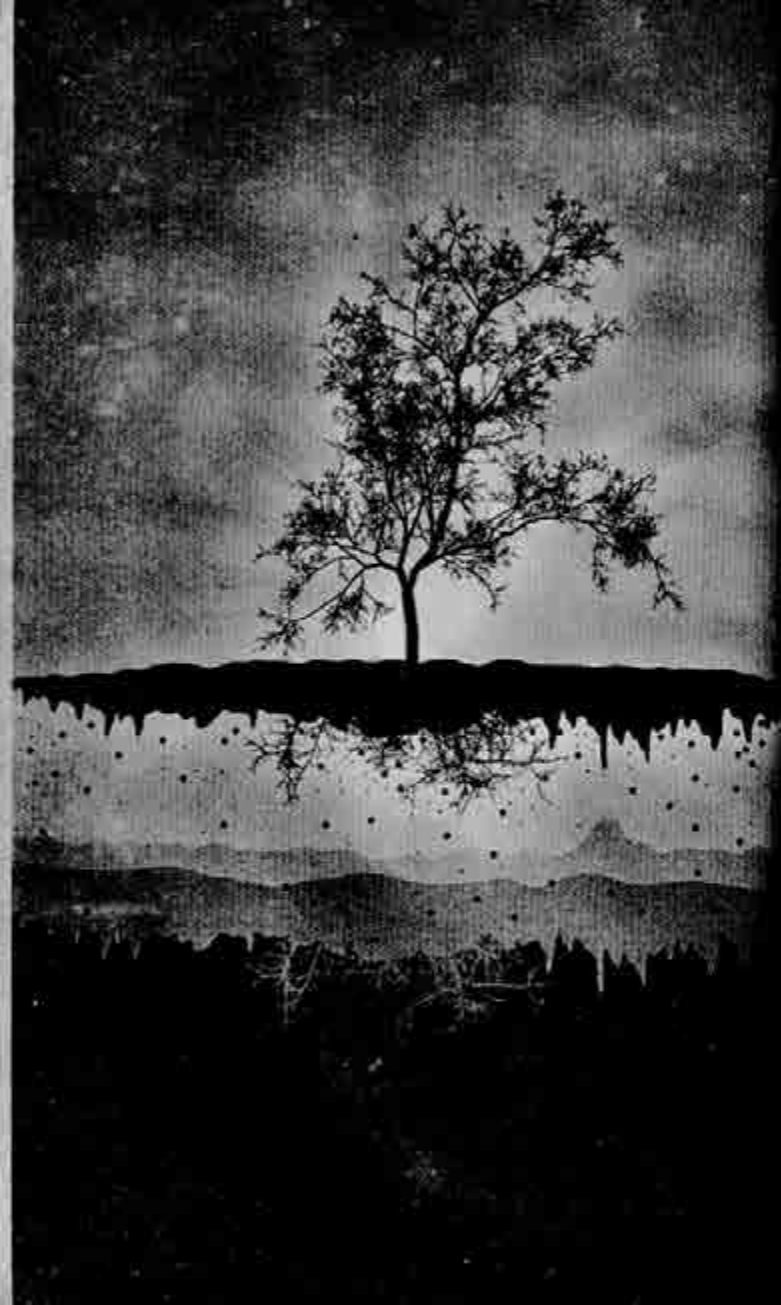
အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဟဲ့ . . သိုင်းချုံ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း ထမင်းတွေဘာတွေ ချက်ထားပါလား၊ ဘယ်ကများ ပိုက်ဆံရလို့လဲ”

“စားမှာသာ စားပါတော်၊ ပြီးမှ ကျွပ်ပြောပြမယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ထွေထွေထူးထူး ထပ်မေးမနေတော့ဘဲ မစားရတာ ကြာပြီဖြစ်သော ထမင်းနှင့်ဟင်းကို ခေါင်းမဖော်တမ်း ဝိုင်းစားကြလေတော့သည်။

သန်း(၅)

သေဇ္ဇာရှိလူတို့လော ဝေဇ္ဇာခွင့်ရလော
သစ်မွေးပင်

ကိုဘရုံမှာ မသိုင်းချုံထံမှ ဖုံးလွှမ်းကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များကို ကြားသောအခါ များစွာဖုံးလွှမ်းနေလေသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ဖိုးကေနှင့်ဖိုးတေတို့ နှစ်ယောက်ကိုသာ တောထဲ လွှတ်လိုက်ပြီး သူကိုယ်တိုင် စောင့်ကြည့်သောအခါ ကလေးက ကောင်းမပြောပြန်ပေ။

သို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ထုံးစံအတိုင်း တောထဲသို့ တက်သွားလေတော့သည်။

မသိုင်းချုံ့တစ်ယောက်တည်း ကျွန်သောအခါ ကလေးက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး စကားပြောသည်။

“မနေ့က သမီးအဖေက သမီးစကားပြောတာကို ကြည့်ချင်တယ်ဆိုပြီး တစ်နေ့လုံး အလုပ်မသွားဘဲ ထိုင်စောင့်နေတာ၊ တစ်ချက်ကလေးမှ မပြောပါလား”

“ကျွန်မက အဖေရှေ့မှာ မပြောချင်သေးပါဘူး၊ အခုက ငယ်သေးတော့ အမေနဲ့ပဲ ပြောမယ်၊ အရွယ်ကြီးလာတော့မှ အဖေနဲ့ ပြောမယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်... ဒါထက် ငါ့သမီး ဘာလိုချင်သေးလဲ”

“သမီးကို နာမည်ပေးတော့လေ”

“ဟုတ်သားပဲ... သမီးကို နာမည်မှ မပေးရသေးဘဲ ကိုမ အဲဒီတော့ အမေက ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေ သိပ်မပေးတတ်ဘူး၊ ငါ့သမီးက ကြာသာပတေးနေ့ မွေးတာဆိုတော့ ‘မြမွေး’ လို့ ပေးမယ်၊ မကောင်းဘူးလား”

“အမေ့သဘောပါ အမေ”

နောက်ရက်များမှာလည်း မသိုင်းချုံ့မှာ ကလေး၏တော့အောက်မှ ကြောခဏဆိုသလို ငွေတစ်မတ် ရနေသဖြင့် အစားအသောက်ကလေးများ အလျဉ်းအောင် ဝယ်ခြမ်းနိုင်လာသည်။

“သမီးရေ... ဟောဒါက သမီးစားဖို့ မုန့်ပဲသရေစာကွယ်၊ ဟောဒါက ချိုချင်ကွယ်၊ ဒါကတော့ သမီးဆော့ကစားဖို့ အရုပ်ကလေးတွေကွယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ဖာတောင်းကလေးနံဘေးနားမှာ ချထားပေးသည်။

ထိုကဲ့သို့ စားစရာများကို မြင်သောအခါမှာ ဖိုးကေနှင့် ဖိုးတေတို့ ညီနောင်နှစ်ယောက်မှာ မနေနိုင်ကြပဲ ထိုအစားအစာများကို နည်းမျိုးမျိုးနှင့် ခိုးယူစားသောက်ကြပြန်လေသည်။

ထိုသို့ခိုးယူစားသောက်ကြပြီးသောအခါမှ မိမိတို့အပြစ်ကို ပြန်တိုင်ပါက မုချအရိုက်ခံရမည်ဟု စောင့်နေကြသော်လည်း အရိုက်မခံရသဖြင့် အံ့ဩရပြန်သည်။

“ငါတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဒီတစ်ခါတော့ အရိုက်ခံရပြီ မှတ်တာ၊ အရိုက်မခံရပါလား၊ အရင်တစ်ခါ နို့တွေ ခိုးသောက်တုန်းကတော့ ပြန်အတိုင်ခံရတယ်၊ ဒီတစ်ခါ ဟိုကောင်မလေး ပြန်မတိုင်ဘူး ထင်တယ်”

ဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုနေကြသည်။

ထိုအကြောင်းကို မသိုင်းချုံ့ သိသောအခါ မြမွေးကို မေးသည်။

“သမီး နင့်ဖို့ ထားတဲ့မုန့်တွေ နင့်အစ်ကိုတွေ ခိုးစားကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီတစ်ခါတော့ အဖေ့ကို ဘာကြောင့် ပြန်မတိုင်လဲ”

“သနားပါတယ် အမေရယ်... စားကြပါစေ၊ သူတို့အည်း မုန့်မစားရတာ ကြာတော့ စားချင်ကြမှာပေါ့၊ အဖေ့ကို ပြန်မပြောပါနဲ့၊ တော်ကြာ အရိုက်ခံနေရပါဦးမယ်”

ဟု ပြောရာ မသိုင်းချုပ် အံ့ဩသွားမိလေသည်။

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ငါ့သမီးလေးက အစ်ကိုတွေ အပေါ် ကြင်နာတတ်သားပဲကိုး”

ဟု တွေးကာ ပြုံးမိလေသည်။

နောက်ပိုင်းရက်များမှာတော့ ကိုဘရုံတို့မိသားစုများမှာ လိုအပ်သည့်အချိန်တွင် ငွေတစ်မတ် ရနေသဖြင့် စားစရာ သောက်စရာများ ဝယ်ခြင်းစားသောက်နိုင်ရုံမက အဝတ်အသည် ကလေးများပင် ဝယ်နိုင်ခြင်းနိုင် ဖြစ်လာကြသည်။

ထိုနှင့်အမျှ မြမွေးလည်း တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ကြီးလာ တော့သည်။ နောက်တော့ ကလေးတစ်ယောက်လို သွားနိုင် လာနိုင် အရွယ်ရောက်လာသည်။

မြမွေးမှာ ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သွားနိုင်လာနိုင်နေ ပြီဖြစ်သော်လည်း အဖေအမေနှင့်မှလွဲ၍ အခြားသူများနှင့်တော့ ရောရောထွေးထွေး နေလေ့မရှိပေ။

စကားပြောလျှင်လည်း အဖေအမေနှင့်သာ ပြောသည် ကျန်သည့်လူနှင့် သိပ်မပြောပေ။

သို့သော်လည်း လိုအပ်လျှင်တော့ ငွေတစ်မတ်၊ ငါးငွေ ယူပေးလေ့ရှိသည်။

ထိုခေတ်အခါက ငါးမူးမဆိုထားနှင့်၊ ငွေတစ်မတ်ပင် လျှင် များစွာတန်ဖိုးရှိသော ခေတ်အခါဖြစ်သည်။

ငွေတစ်မတ် ရှိလျှင်ပင် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငြုပ်၊ ကြက်သွန် ငါးပိ၊ ပဲ၊ ရေနံဆီ၊ ဆေးပေါ့လိပ်တို့ ဝယ်ယူနိုင်သည်။ ပစ္စည်းတစ်

မျိုး ဝယ်လျှင် တစ်မူး၊ တစ်ပြားသာ ပေးရသော ခေတ်ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းရောက်လာတော့ မိမိတို့တဲကလေးကို ခိုင် ခန့်အောင် ပြင်ဆင်ဆောက်ပြီး ငွေအမိတ်နှင့် နွားတစ်ရည်း ဝယ်ယူကာ လယ်ကွက်ကလေးများ ဖော်၍ စိုက်ပျိုးစားသောက် နိုင်သော အခြေအနေ ဖြစ်လာသဖြင့် တစ်ရွာလုံးက အံ့ဩနေ ကြလေသည်။

“ဟဲ့... ဘရုံတို့ သိုင်းချုပ်တို့ နေ့ချင်းညချင်း လယ်တွေ နွားတွေနဲ့ ဖြစ်လာကြပါလား၊ အရင်က ကုန်းကောက်စရာ တောင် မရှိတဲ့လူတွေ အခု ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ဖြစ်လာတာ လဲ”

“အရပ်လက်သည် ဒေါ်မင်းဇာ ပြောတာကတော့ အခု နောက်ဆုံးမွေးတဲ့ကလေးက လူခြောက်ကလေး ဆိုလားပဲ၊ လူခြောက်မွေးရင် စီးပွားဖြစ်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ အဲဒါပဲ ဖြစ် မှာပေါ့”

“ဟဲ့... နောက်မွေးတဲ့ကလေးက မဲပြီး သေးသေးလေး ဖြစ်နေလို့ လူခြောက်နဲ့ တူနေတာပါ၊ အခု နှစ်နှစ်သုံးနှစ်ပဲ ရှိနေမှ ပဲ၊ သာမန် မွေးတဲ့ကလေးတွေလိုပါပဲ၊ သွားလာနေတာ မတွေ့ ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး အနီးရဲ့၊ အဲဒီကလေးက လူဝင်စားဆိုလား ဘာဆိုလားပဲ”

“ဘယ်သူဝင်စားတာတဲ့လဲ”

“ကျုပ်တို့လည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ အဲဒီကလေး နေထိုင်နေ

စီးပွားဖြစ်လာတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဒါလည်း သူတို့ ကံရှိလို့ နေမှာပေါ့အေး”

ဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုနေကြလေသည်။

မြမွေးအနည်းငယ် အရွယ်ရလာသောအခါ ၎င်းပူဆာ
သော မျက်နှာခြေ၊ ပေါင်ဒါ၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီ၊ အဝတ်အထည်
ကလေးများကို မသိုင်းချွဲက ဒိုင်ခံဝယ်ပေးရသည်။

ထို့ပြင် အရွယ်ရောက်လာသော ဖိုးကေနှင့် ဖိုးတေတို့
ကိုလည်း ပိုးလုံချည်၊ အင်္ကျီမှအစ ယောက်ျားကလေး အသုံး
အဆောင်များဖြစ်သော ဘီး၊ မှန်၊ ကော့စမစ် အစရှိသည်တို့ကို
ဝယ်ပေးနိုင်သည်။

နွားတစ်ရှဉ်း ရသောအခါ သားအဖသုံးယောက် အရင်
ကလို တောထဲ ဝင်စရာ မလိုတော့ဘဲ လယ်ကွက်များကို တစ်
ကွက်ပြီးတစ်ကွက် တိုးချဲ့စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်ကြရာ တစ်နေ့တခြား
တိုးပွားလာကြသည်။

အိမ်သေးသေးလေးမှ အိမ်ကြီးကြီး၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ခြံ
ကျယ်ကြီးထဲမှာ သွပ်မိုးပျဉ်ထောင် နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီး တိုးချဲ့
ဆောက်လုပ်နိုင်လာသည်။

နွားများလည်း တစ်ရှဉ်းပြီးတစ်ရှဉ်း ဝယ်ကာ လယ်ကွက်
များလည်း တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ဝယ်ယူတိုးချဲ့ကာ လုပ်ကိုင်
လာရာ သူရင်းငှား အမြောက်အမြားပင် ခေါ်ထားနိုင်ကြလေပြီ။
ညအချိန်တွင် အောက်လင်းခါတ်မီး တထိန်ထိန်၊ ခါတ်စက်သံ
တညံညံနှင့် ကျေးလက်တောရွာများ၏ လူကုံထံစာရင်းဝင်ခဲ့ကြ

ချေပြီ။

ရှေးက ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ရှေးအခါက ကျေးလက်တော
ရွာများတွင် သွပ်မိုး၍ အောက်လင်းခါတ်မီး ထွန်းနိုင်ပြီး ခါတ်
စက်ကို နေ့ရောညပါ ဖွင့်နိုင်ပြီဆိုပါက တောသူဌေးစာရင်း သွင်း
လိုက်ကြလေသည်။

လယ်ယာမြေကွက်များ အမြောက်အမြား ပိုင်ဆိုင်လာ
သောအခါ ၎င်းလယ်မှ ထွက်သော ဆန်၊ စပါး၊ ပဲ၊ ပြောင်းများကို
ရောင်းချတန်တာ ရောင်းချ သို့လှောင်တန်တာ သို့လှောင်ထား
နိုင်ကြရာ စပါးကျီများ၊ ကျွဲနွားများတို့ကို အများအပြား စုဆောင်း
ထားနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ယခင်က အဖက်မလုပ်သူများပင် ၎င်းထံမှာ အောက်
ကျိုလျက် သူရင်းငှားအဖြစ်နှင့် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေကြရလေ
ပြီ။

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ကတော့ မြမွေးကို ကျေးဇူး
မှင်ပမာ သဘောထားပြီး အရေးပေးထားကြသည်။

မြမွေးမှာ ငယ်စဉ်က အသားမည်းမည်း၊ ပိန်ပိန်သေး
သေးကလေး ဖြစ်သော်လည်း အနည်းငယ် အရွယ်ရလာသော
အခါ ကြည့်ပျော်ရွှေပျော်ဖြစ်လာသည်။

အသားကမည်းပြာနေရာမှ ဖြူမလာသော်လည်း ငယ်
ဉ်ကလို မီးသွေးတုံးကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ အသားညိုညို ဖြစ်
လာသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်သည်ကတော့ အခြားမိန်းကလေးများ
ကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ မည်းမည်းပိန်ပိန်ကလေးသာ ရှိသေးသည်။

မိဘများ ငွေအသုံးလိုသည်ဆိုပါက ငယ်စဉ်ကလို တစ်မတ်၊ ငါးမူး မဟုတ်ဘဲ ငါးကျပ်တစ်ဆယ်အထိ ရှာဖွေပေးလေသည်။ ထို အခါ မသိုင်းချုံက သမီးဖြစ်သူကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးရသည်။

“သမီး အဲဒီငွေတွေကို ဘယ်နေရာက ယူယူလာတာလဲဟင်၊ အမေတို့ ကြားဖူးသလို အခြားသူတွေရဲ့ငွေတွေကိုများ ယူလာရောသလားကွယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး အမေရဲ့”

မြမွှေးက အရေးမကြီးသလို ပြန်ပြောလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်က ရတာလဲဟင်၊ အမေတို့မှာ သမီးရှာပေးလိုသာ သုံးနေရတယ်၊ အမှုအခင်းနဲ့ လွတ်ကင်းပါမလား ဆိုပြီး စိတ်ပူနေရတာကွယ်”

“စိတ်မပူပါနဲ့ အမေ၊ ကျွန်မ ပေးတဲ့ငွေကို စိတ်ချလက်ချသာ သုံးပါ၊ ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး၊ ကျွန်မယူပေးတဲ့ငွေက အရှင်မရှိတော့တဲ့ငွေတွေပါ”

“ဟင်... အရှင်မရှိတဲ့ငွေ ဟုတ်လား၊ ဒီလောက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ငွေတွေကို ပိုင်ရှင်မရှိဘူးဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား အမီးရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေ၊ ရှေးက လူအတော်များများက မြေအောက်မှာ ရတာနာပစ္စည်းတွေ မြှုပ်ထားလေ့ ရှိပါတယ်၊ ရေဘေး၊ မီးဘေး၊ ခိုးသူဘေး၊ ခါးပြဘေးမှ ကင်းဝေးအောင် သူတို့ပိုင်တဲ့ ရွှေငွေဥစ္စာတွေကို မြေတွင်းထဲမှာ အမှတ်အသားပြု

ပြီး မြှုပ်နှံထားလေ့ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီလို မြှုပ်နှံထားတဲ့အခါ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာလို့ သူတို့ သေဆုံးသွားတဲ့အခါ နောင်လာ နောင်သားတွေက မသိတော့လို့ ပိုင်ရှင်မဲ့သွားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ရှိပါတယ်”

“အင်း”

“နောက်တစ်ချက်က ဥစ္စာပစ္စည်း မြှုပ်နှံလိုက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ မြေဖုတ်ဘီလူး၊ ကျက်၊ ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေတွေက နေရာရွေ့လိုက်လို့ ရှာမတွေ့တော့ဘဲ ဆုံးရှုံးသွားတာလည်း ရှိပါတယ်၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေက မြေအောက်မှာ အများကြီး ရှိပါတယ် အမေ”

“ထားပါတော့... အဲဒါတွေကို သမီးက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

မြမွှေးက သဘောကျစွာ ပြီးလိုက်ရင်း မိခင်ဖြစ်သူအနီးသို့ တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

“ဒီအကြောင်းတွေကို အမေဘယ် သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့၊ မသိပါစေနဲ့၊ ကျွန်မက အဲဒီပစ္စည်းတွေ ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ကြည့်လိုက်ရင် မျက်စိထဲမှာ မြင်နေရတယ်”

• “ဟင်...”

ထိုစကားကြားသောအခါ မသိုင်းချုံမှာ များစွာအံ့ဩသွားလေသည်။

“ဟုတ်ရဲ့လား သမီးရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အမေရဲ့”

“ထားပါတော့... အဲဒီလို မြင်နေရရင် ဘာကြောင့်

ပေသည်။

တစ်နေ့တော့ မြေမွှေးက ကိုဘရုံကို ပြောသည်။

“အဖေ... ကျွန်မ တောထဲ သွားချင်လို့ အဖေ လိုက်ပို့

ပေးပါ”

“တောထဲကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ သမီးရဲ့”

“အဖေ့ကို ပြစရာရှိလို့ပါ”

ကိုဘရုံက အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက်...

“အေးလေ... ငါ့သမီး သွားချင်မှတော့ အဖေ လိုက်ပို့ ပေးမှာပေါ့။ ခဏလေးစောင့်၊ အဖေ အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ အဝတ်ဟောင်းများ လဲလှယ်ကာ ဓါးတစ် လက်နှင့် ရေဗူး စသည်တို့ကို ယူ၍ မြေမွှေးနှင့် တောတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ ယခင်ကတော့ ထိုတောထဲ၌ ၎င်းတို့မိသားစု များ ခြေရာချင်း ထပ်လှူမှု သွားလာကာ ဝမ်းစာရှာဖွေခဲ့ကြရ သည်။

ယခုနောက်ပိုင်း ကြီးပွားချမ်းသာလာသောအခါ တော တွင်းသို့ မရောက်ဖြစ်သည်မှာပင် အတော်ကြာခဲ့ပေပြီ။

သို့ကြောင့် ကိုဘရုံတစ်ယောက် ဘယ်နေရာသွား၍ ဘယ်နေရာ လာရမုန်းမသိဘဲ စမ်းတဝါးဝါးဖြစ်နေတော့သည်။

“သမီးက ဘယ်နေရာကို သွားချင်တာလဲ”

“အဖေဘို့ တစ်ခါက ရောက်ခဲ့တဲ့ သစ်ပင်ကြီးဆီကို သွားမှာ”

“ဟင်... အယ်သစ်ပင်ကြီးလဲ သမီးရဲ့၊ ဒီတောထဲမှာ

အဖေတို့ ရောက်ခဲ့တဲ့သစ်ပင်တွေက အများကြီးရယ်”

“ဟိုလေ... ကျွန်မကို ကိုယ်ဝန်မရှိခင် ကျွန်မကို ကိပ်မက်မက်ခဲ့တဲ့ သစ်ပင်ကြီးဆီကို သွားမှာ”

ထိုအခါမှပင် သတိရလေတော့သည်။

သို့သော်လည်း နှစ်ပေါင်း(၁၅)နှစ်ခန့်ကြာခဲ့ပြီမို့ ဘယ် နေရာမှာ ရှိသည်ကို မမှတ်မိတော့ပေ။

ထိုအချိန်က တောနက်အတွင်းမှ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်၌ ဝင်နားကြပြီး ထမင်းစားရန် ပြင်နေကြစဉ် ပါလာ သော ထမင်းထုပ်ကို ဖြေ၍ တင်မြှောက်ဆုတောင်းခဲ့ပုံ၊

ထိုသို့တင်မြှောက်စားသောက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားစဉ် အသားမည်းမည်း၊ ပိန်ပိန်သေးသေးနှင့် မိန်းကလေးတစ် ယောက် ရောက်လာပြီး သူတို့နှင့် အတူနေရန် လာရောက် ခွင့်တောင်းပုံ၊ လက်မခံသည့်ကြားမှ အတန်တန် လာရောက်ပြော သဖြင့် နောက်ဆုံး လက်ခံခဲ့ရပြီး မြေမွှေးကို ကိုယ်ဝန်ရှိလာပုံများ တို့ ပြန်လည်သတိရလာတော့သည်။

“အိပ်မက်ထဲမှာ မေးတုန်းက သူက ဒီသစ်ပင်မှာ နေ တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့နေရာဟောင်းကို ပြန် ကြည့်ချင်လို့ ဖြစ်မှာပါ”

ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးမိလေသည်။

သို့သော်လည်း နှစ်များစွာကြာခဲ့ပြီမို့ ထိုသစ်ပင် ရှိသော နေရာကို သူ မမှတ်မိတော့ပေ။

“နှစ်တွေ ကြာပြီဆိုတော့ အဖေလည်း အဲဒီနေရာကို

မမှတ်မိတော့ဘူး သမီးရဲ့ ဘယ်လိုရွာကြမလဲ”

“သမီးမှတ်မိပါတယ်”

“ဟင်..”

“သမီးနောက်ကသာ လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု ပြောကာ ခေါ်သွားသဖြင့် ကိုဘရုံလည်း နောက်မှ လိုက်သွားရလေသည်။

အတန်ကြာအောင် သွားမိသောအခါ တောတွင်း တစ် နေရာ၌ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာက သူတို့ရောက်ခဲ့သော သစ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်သွားကြလေတော့သည်။

ထိုသစ်ပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်သောအခါ မြပွေးမှာ သူမ၏နေရာဟောင်းသို့ ပြန်ရသကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်နေလေသည်။

“သမီးက ဒီနေရာကို ဘယ်လိုများ မှတ်မိနေတာလဲ ကွယ့်”

“ဒီနေရာက သမီးအရင်ဘဝတုန်းက နေခဲ့တဲ့နေရာလေ အဖေရဲ့”

“ဒါထက် သမီးအရင်ဘဝတုန်းက ဘယ်လိုဘဝမျိုးမှာ လဲဟင်”

“ဒါတွေကို မသိချင်ပါနဲ့တော့ အဖေရယ်၊ အခု ဒီနေရာ ကို အဖေ့ကို ခေါ်လာတာ ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ဘာကားများလဲကွယ့်.. ပြောစရာရှိတာ အိမ်မှာ ပြောလဲ ရတာပဲဟာ”

“မဟုတ်ပါဘူး အဖေရဲ့၊ သမီးက အဖေ့ကို ပြစရာ

လည်း ရှိလို့ပါ”

“ဘာပြုမှာလဲ”

“အဖေ ဒီသစ်ပင်ကြီးကို သိသလား ကြည့်စမ်းပါဦး”
ကိုဘရုံက အတော်အတန် အရွယ်အစားကြီးမားသော သစ်ပင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

သစ်ပင်မှာ အကိုင်းအခက်အရွက်များ ဝေဆာလျက် ရှိသော်လည်း မည်သည့်သစ်ပင်အမျိုးအစားဖြစ်သည်ကိုတော့ သူ မသိပေ။

ထို့ပြင် ထိုသစ်ပင်မျိုးကိုလည်း တခြားနေရာ၌ မမြင်ဖူး တဲ ဒီနေရာမှာပင် တွေ့မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်လေသည်။

“အဖေက တောထဲသာ လာနေတာ၊ ဒီသစ်ပင်တွေ အကြောင်းကို သိပ်မသိဘူးကွယ်၊ စားလို့သောက်လို့ရတဲ့ အပင် လောက်သာ မှတ်ထားတာဆိုတော့ ဒီသစ်ပင်မျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဒါက ဘာသစ်ပင်လဲဟင်”

“အဖေ ဘယ်သူမှ မပြောဘဲ သေသေချာချာ မှတ်ထား တဲ့ ဒီသစ်ပင်က သစ်ပင်တွေထဲမှာ တန်ဖိုးအရှိဆုံး သစ်မွှေးပင် ဆို ခေါ်ပါတယ်”

“ဟင်.. သစ်မွှေးပင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်.. ဒီသစ်ပင်တစ်ပင်ကို အဖေ ရမယ် ရင် အဖေ တစ်သက်လုံး ချမ်းသာပြီလို့သာ မှတ်ပေတော့”
ကိုဘရုံက ထိုအခါမှပင် တအံ့တဩဖြင့် အပင်ကို မော့ ကြည့်လေသည်။

အပင်မှာ မယ်ဇယ်ပင်နှင့်(အချို့ကလည်း မရွှေသကပင်
ဟု ခေါ်သည်)ပုံသဏ္ဍာန်တူသော်လည်း အကိုင်းအခက် ဝေဆာ
ပုံချင်းကတော့ မတူပေ။

ပင်စည်အကိုင်းအခက်များက စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့် လှပသည့်
ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးတော့ ရှိပေသည်။

“ဒါ. . . ဒါ. . . သစ်မွှေးပင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အဖေရဲ့၊ ဒါ သစ်မွှေးပင်ပေါ့”

“သစ်မွှေးပင်သာဆိုတယ်၊ ဘာအနံ့မှလည်း မရပါဘူး”

“ဒီအချိန်မှာ အနံ့မရသေးဘူး၊ အပွင့်ပွင့်တဲ့အချိန်
ရောက်မှ ရနံ့ရတယ်၊ အပွင့်ကလည်း လာသာတဲ့အချိန် ညဘက်
မှာ ပွင့်တာဆိုတော့ လူတွေနဲ့ ကြုံဖို့မလွယ်ဘူး။

နောက်တစ်ချက်က ဒီအပင်ကို နတ်တွေ၊ ရုက္ခစိုးတွေ
က စောင့်တော့ လူတွေ မတွေ့နိုင်ဘူး။

တွေ့ရင်လည်း မသိနိုင်အောင် လုပ်ထားကြတယ်”

“အနံ့မရှိဘဲ သစ်မွှေးပင်မှန်း ဘယ်လိုသိမလဲဟင်”

“အပင်သေပြီး သူ့အလိုလို ခြောက်သွားတဲ့အခါကျ
တော့ တစ်ပင်လုံး မွှေးကြိုင်နေမှာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင် သူ့ကို သင်းသတ်ထားခဲ့ရမှာပေါ့ ဟုတ်
လား”

သင်းသတ်သည်ဆိုခြင်းမှာ အပင်ခြေရင်းမှ ပင်စည်
အခေါက်များကို ရင်၍ ခွာထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ရစ်ခွာထားခဲ့ပါက သစ်ပင်မှာ အလိုလို သေ၍

ခြောက်သွားတော့သည်။

ကျွန်းတောများတွင် ကျွန်းပင်များကို ထိုနည်းအတိုင်း
သင်းသတ်ထားပြီး သုံးလေးနှစ်ကြာသောအခါ အပင်သေပြီး
ခြောက်သွားတော့မှ လှဲဖြတ်ယူကြလေသည်။

“အဲဒီလို သင်းသတ်ထားခဲ့ရင် သူ့သဘာဝအတိုင်း
မဟုတ်လို့ အနံ့က သိပ်မမွှေးတော့ဘူး၊ သူ့အလိုလို သေတဲ့
သစ်မွှေးပင်မှ သဘာဝရနံ့မျိုး ရမှာ”

“သစ်ပင်တစ်ပင်ဆိုတာ သူ့အလိုလို သေဖို့ဆိုတာ လွယ်
တာမှ မဟုတ်တာ သမီးရယ်၊ အချို့သစ်ပင်တွေဆိုရင် နှစ်ကို
ရာနဲ့ချီပြီးအသက်ရှည်ကြတာ၊ တယ်အချိန်ကျမှ သေပြီး သစ်မွှေး
ရမှာလဲ”

“ဒီလိုသစ်ပင်တွေကို အချိန်တန်ရင် နတ်တွေက သတ်
ပေးကြပါတယ်၊ နတ်သတ်ပေးလို့ သေတဲ့အပင်ကို နတ်သတ်ပင်
ဆို ခေါ်ကြပါတယ်၊ အဖေက ဒီသစ်ပင်ကြီး ရှိတဲ့နေရာကို
သိထားပြီးပြီဆိုတော့ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ရမှာပေါ့။

နောက်ပြီး သစ်ပင်စောင့်နတ်တွေကိုလည်း မကြာခဏ
လာပြီးပူဇော်ပေးရမယ်။

“အဲဒီလို ပူဇော်ပေးရင် အဖေ အမြန်ဆုံး ရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုပူဇော်ရမလဲ သမီးရဲ့၊ အဖေကမှ အဲဒါတွေကို
သိတာ”

“နောက်တော့ အဖေ့ကို သမီးပြောပြပါ့မယ်၊ တစ်ခု
တော့ ရှိတယ် အဖေ၊ ဒီသစ်မွှေးပင်ကြီးအကြောင်းကို ဘယ်လို

အကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့၊
တကယ်လို့ ပြောမိခဲ့ရင် နောက်တစ်ခါ လာရှာရင်
အဖေ ဒီသစ်ပွေးပင်ကြီးကို တွေ့ရတော့မယ် မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်... ဘယ်လိုကြောင့်လဲဟင်”

“ဒီလိုသစ်ပင်မျိုးက နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ စောင့်
ရှောက်ကြတာဆိုတော့ ထိုက်သူမှသာ တွေ့ပြီး ကံထိုက်သူသာ
ရနိုင်တယ်။ ကံမထိုက်တဲ့သူတွေကို ပြောမိရင် ကွယ်ပျောက်သွား
တတ်တယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်... အဖေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါ
ဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ သားအဖနှစ်ယောက် တောတွင်းမှ
ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။ ကိုဘရံစိတ်ထဲမှာတော့ ထူးဆန်းတဲ့ဩဇာ
ရာကောင်းလှသော သစ်ပွေးပင်ကြီးအကြောင်းကိုသာ တွေးနေ
မိလေသည်။

သန်း(၆)

အစုအဝေးခို ကြိုတင်ခိုခိုဝေစာဝေ

မြင်ဝတောင်ရွာတွင် အုပ်ချုပ်နေသောသူကြီးမှာ ဦးဖိုးစံ
ဆိုသူဖြစ်ပေသည်။

ဦးဖိုးစံတို့မျိုးရိုးမှာ ကျေးရွာကို အစဉ်အဆက် အုပ်ချုပ်ခဲ့
ကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။

မြင်ဝတောင်ရွာမှာ ရှေးမြန်မာမင်းများလက်ထက်
ဘတည်းက ရှိသောရွာဖြစ်သဖြင့် ရွာကို အုပ်ချုပ်သူများမှာလည်း
ရှေးကတည်းက ဇိသားစု အစဉ်အဆက် အုပ်ချုပ်ရလေသည်။

ဘိုးတော်မင်းဘုရားကြီးလက်ထက်တွင် အုပ်ချုပ်ရေး
အလို့ငှာ စစ်တမ်းများ ပြုစုခဲ့ရာ ကျေးရွာသူကြီးများကို ရိုးရာ

အလိုက် ဆက်ခံနေရန် ခန့်အပ်သည်။

သာမန်အားဖြင့် အဖေသေလျှင် သားက သူကြီးစိုးရာ ကို ဆက်ခံရလေသည်။

အချို့သောအရပ်ဒေသတို့၌ မြို့သစ်ရွာသစ်များ တိုးလာသဖြင့် သူကြီးများ ခန့်အပ်ရာမှာတော့ အများသဘောကျသောလူကို အများသဘောကျ ရွေးချယ်တင်မြှောက်ကြသည်။

ထိုသို့တင်မြှောက်ခြင်းကို အစိုးရက အသိအမှတ် ပြုပေးရသည်။ မိမိသဘောနှင့်မိမိ သူကြီးလုပ်ချင်၍ မရပေ။

မြို့သူကြီး၊ ရွာသူကြီး ခန့်အပ်ပြီး၍ အစိုးရမှ အသိအမှတ် ပြုပြီးပါက ထိုမြို့ထိုရွာမှာ စစ်တမ်းဝင် မြို့သစ်ရွာသစ်များ ဖြစ်လာကြလေသည်။

*အင်္ဂလိပ်များ အုပ်ချုပ်သော ကာလတစ်လျှောက်တွင် အစိုးရ အမိန့်ကြေငြာချက်ဖြင့် မြို့သစ်ရွာသစ်များ တိုးချဲ့ခဲ့ပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ သမုခံထားပြီးမှ မြို့ဟောင်းရွာဟောင်းတို့တွင် မြို့သူကြီး ရွာသူကြီး အဆက်ပြတ်သွားပါက မြို့ရွာနယ်ပယ် အကျိုးကို ဆောင်ရွက်တတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို အုပ်ချုပ်ရေး အဆက်မပြတ်ရလေအောင် အများသဘောကျ ရွေးချယ်၍ ခန့်အပ်ရသည်လည်း ရှိသည်။

ယခု ဦးဖိုးစံမှာ ရွာသူရွာသားများ သဘောကျ ရွေးချယ် တင်မြှောက်ထားသော ရွာလူကြီး မဟုတ်ဘဲ ရှေးအစဉ်အဆက် ကတည်းက သူကြီးမျိုးစိုးမှ ဆင်းသက်လာသောကြောင့် သူကြီး ရာထူးကို ဆက်ခံနေသူ ဖြစ်သည်။

၎င်းအနေနှင့် ယခုကဲ့သို့ ရာထူးသက်တမ်းရှည်နေခြင်းမှာ မျက်နှာဖြူအရာရှိများနှင့် အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းသင်း တတ်ခြင်းကြောင့်လည်း တစ်ချက်ပါဝင်လေသည်။

မြို့အုပ်မင်း၊ အင်စပက်တော်၊ ဌာနအုပ် စသည်တို့ကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ မှန်မှန်ပို့၍ ချဉ်းကပ်ထားလေသည်။

ထို့ပြင် မြို့အုပ်၊ အင်စပက်တော်၊ ဌာနအုပ်တို့ ရွာသို့ လာလျှင်လည်း ဖေသထွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို မောမောသီသီ လက်ဆောင်ပေးတတ်လေသည်။

ရွာ၏အနောက်ဘက်တကျောတွင် တောတောင်များ ထူထပ်ကာ ကျွန်းသစ်၊ ဗျဉ်းကတိုး၊ သစ်ရာ၊ ဝိတောက်၊ အင်္ဂါဥညင် အစရှိသော အစိုးတန်သစ်များ ထွက်ရှိရာဒေသ ဖြစ်သဖြင့် ပစ္စည်းများ ပေါများရာအရပ်လည်းဖြစ်၏။

ထိုနယ်တဝိုက်မှာ မြင်ဝတောင် ကျေးရွာသူကြီး ဦးဖိုးစံမှာ ကျေးရွာသူကြီးဟုသာ ဆိုသော်လည်း ဝိုင်နယ်သူကြီး တစ်ယောက်ပမာ ဩဇာအာဏာ ရှိလေသည်။

၎င်းမှာ ကျေးရွာသူကြီး ဖြစ်စေကာမူ အထူးအာဏာရ သူကြီးဖြစ်သောကြောင့် အစိုးရလူကြီးများက ပေးအပ်ချီးမြှင့်ထားသော နှစ်လုံးပြုဒေသနတ်၊ ငွေခါး၊ နာရီ၊ နာမည်ကောင်းသက်မှတ်၊ အမှုထမ်းကောင်းလက်မှတ်များစွာတို့ စုံလင်စွာ ရရှိထားသူလည်း ဖြစ်၏။

ဦးဖိုးစံမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် ရှိစေကာမူ အရားဝင် ယူထားသော မယားကြီး ဒေါ်ငွေရှင်အပြင် အခြား

တိတ်တိတ်ပုန်း ယူထားသော အမြောင်မယားအချို့လည်း ရှိသေးသည်။

မယားကြီး ဒေါ်ငွေရှင်မှ သားတစ်ယောက်နှင့် သမီးတစ်ယောက် ရှိသည်။ သားက ကြီးရွှေဆိုသူဖြစ်ပြီး သမီးက ခင်မြရွှေဖြစ်သည်။

အမြောင်မယားတို့မှ မွေးထားသော သားသမီးများစွာ တို့လည်း ရှိသေးသည်။

ဦးဖိုးစံ၏အိမ်မှာ မြင်ဝတောင်ရွာလယ်လောက်တွင် ရှိပြီး ခြံဝန်းကျယ်ကြီးဖြစ်ပေသည်။

ထိုခြံဝန်းကျယ်ကြီးအတွင်းမှာ နှစ်ဆောင်မြိုင် အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ရှိပြီး ထိုအိမ်ကြီးပေါ်မှာ ဦးဖိုးစံနှင့် မယားကြီး ဒေါ်ငွေရှင်နှင့် သားသမီးများ နေသည်။

ခြံဝန်းအတွင်းပိုင်းမှာတော့ သင့်တင့်သောအိမ်များ ကစ်လုံးစီ ဆောက်ကာ အမြောင်မယားနှင့် ၎င်း၏သားသမီးတို့ကို ထားလေသည်။

ထိုနှစ်ဆောင်မြိုင်အိမ်ကြီးမှာ ဦးဖိုးစံ၏နေအိမ်ဖြစ်သလို ရွာလူကြီး၏ရုံးခန်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

မြို့မှ အရာရှိ အရာခံ၊ မင်းစိုးရာဇာများ ရောက်လာပါကလည်း ဧည့်ခံရာနေရာအဖြစ်လည်း အသုံးပြုသေးသည်။

မြင်ဝတောင်ရွာမှာ ငှက်ကြီးကွင်းဒိုင်နယ်အပိုင်အတွင်း၌ ပါဝင်ပြီး မြန်အောင်မြို့နယ်၏အုပ်ချုပ်မှုအောက်၌ ရှိပေရာ မြန်အောင်မြို့နယ်မှ မြို့နယ် အရေပိုင်၊ ဌာနာအုပ်၊ အစရှိသော

အစိုးရအရာရှိ၊ အရာခံများမှအစ ပုလိပ်၊ ရုံးဝန်ထမ်းများအထိ မကြာခဏ လာရောက်ကြရာ သူကြီးက ဒိုင်ခံဧည့်ခံပေးရလေသည်။

မြို့မှ လူများကလည်း အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ မကြာခဏ လာရောက်ကြလေသည်။

ထိုသို့လာရောက်ကြခြင်း အကြောင်းအရင်းမှာ ထိုရွာသို့ ရောက်လာလျှင် တောအရက်ကောင်းကောင်းမှအစ အစားအသောက်များပါ လိုလေသေး မရှိအောင် စားသောက်ရသည်သာမက ပြန်လျှင်လည်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းများပါ ရသဖြင့် အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ လာနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုလည်း သူကြီးဦးဖိုးစံ အိမ်ပေါ်မှာ လူစုံတက်ခုံ ခိုနေကြကာ ကိစ္စတစ်ခုကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြလေသည်။

“ဆရာကြီး . . . ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းရသလောက်တော့ ဦးဘရုံတို့ ဒေါ်သိုင်းချွဲတို့ အခုလို နေ့ချင်းညချင်း ချမ်းသာလာတာ ရိုးရိုးသားသား မဟုတ်ဘူးဗျ၊ နောက်ဆုံးမွေးတဲ့ကောင်မလေးက လူခြောက်ကလေးလို့ ပြောသံကြားတယ်”

ဟု တပည့်ဖြစ်သူ စံပက ပြောသည်။

“ဟုတ်ရဲ့လားဟ . . . မင်းကို ဘယ်သူပြောတာတုန်း”

“အရပ်လက်သည် ဒေါ်မင်းဇာ ပြောတာဗျ၊ အဲဒီ ဗုခြောက်က သူတို့ကို ပိုက်ဆံတွေ နေ့တိုင်းရှာပေးနေလို့ အခုလို ဦးပွားလာတာလို့ ပြောသံကြားတယ်”

“လူခြောက်မွေးတယ်လို့တော့ ပြောသံကြားလိုက်မိပါ

တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီကောင်မလေးက အခု အရွယ်တော်တော် ရောက်နေပြီ မဟုတ်လားဟ”

“အရွယ်ရောက်လာပေမယ့် သူ့ပုံစံက လူခြောက်နဲ့ တူနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ သူတို့ နေ့ချင်းညချင်း ချမ်းသာလာတာ နှီးနှီးသားသား ချမ်းသာလာတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ အသေ အချာပဲ”

ထိုအခါ အခြားတပည့်ဖြစ်သော ထွန်းခိုင်ကပါ ဝင်ပြော သည်။

“ဟုတ်တယ် သူ့ကြီးမင်းရဲ့ အဲဒီမြေမွှေးဆိုတဲ့ကောင်မ လေးက လူဝင်စားတစ်ယောက်ဆိုတာတော့ သေချာတယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်လဲ သိုက်နန်းတွေတာတွေက လာတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ် မှာ၊

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့မွှေးလာပြီးမှ သူတို့ ကြီးပွား လာတာ မဟုတ်လား၊ ကြီးပွားတာမှ ရွှေအိုးငွေအိုး ရသလိုကို နေ့ချင်းညချင်း ချမ်းသာလာတာဗျ”

“ဒါကတော့ကွား . . . သူတို့ကံကောင်းလို့ ကြီးပွားတာပဲ ဘာအရေးလဲ”

“သူ့ကြီးမင်းကသာ အရေးမဟုတ်ဘူး ထင်နေပေမယ့် တစ်နေ့ကျရင် အရေးကိစ္စဖြစ်လာလိမ့်မယ်ဗျ”

“ဟေ့ . . . ဘာကြောင့်လဲဟ”

“အခုကြည့်ပါလား . . . အခုဆိုရင် တစ်ရွာလုံးက ဦးဘ ရံမှ ဦးဘရံဖြစ်ပြီး ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြတာ မမြင်ဘူးလား၊ ဝိုင်းဆို

သူတို့ကလည်း ပေးနိုင်ကမ်းနိုင်တာကိုး၊ တစ်နေ့တခြား သူတို့ နာမည်က ထင်ပေါ်ကျော်ကြား လူသိများလာပြီး သူ့ကြီးမင်းရဲ့ အမည်က မှေးမှိန်နေပြီဗျ၊ ကြာရင် သူ့ကြီးရာထူးကိုတောင် ပြိုင်ချင်ပြိုင်နေမှာဗျ”

“ဟေ့ . . . ထွန်းခိုင်၊ မင်းဘယ်လိုစကားပြောတာလဲ၊ သူ့ကြီးရာထူးဆိုတာ ပြိုင်ချင်တိုင်းပြိုင်၊ ယူချင်တိုင်း ယူလိုရမယ် တဲ့လားကွ၊ ငါက ဆွေစဉ်မျိုးဆက်သူကြီးကွ . . . သိရဲ့လား”

ပါးစပ်တွင်းမှ ကွမ်းများ ပလုပ်ပလောင်းဖြင့် ဒေါသ တကြီး ပြန်ပြောလိုက်ရာ နံဘေးနားမှာ နားထောင်နေသော သူ့ကြီးကတော် ဖေါ်ငွေရှင်ကပါ မနေသာသဖြင့် ဝင်ပြောရလေ သည်။

“အို . . . တော်ကလည်း သူတို့က ကောင်းစေချင်လို့ စေတနာနဲ့ သတိပေးနေတဲ့ဥစ္စာ၊ အလကား ဒေါသကြီးနေတယ်၊ တော်က ဆွေစဉ်မျိုးဆက် သူကြီးဆိုပေမယ့် တစ်ရွာလုံးမှာ ရှိတဲ့ လူတွေက ကိုဘရံကို သူ့ကြီးတင်ပေးပါလို့ ဝိုင်းပြောရင် တော် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဖိုးစံမှာ နည်းနည်းတော့ တွန့်သွားလေသည်။

“ဒါဖြင့် ငါက ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“အို . . . သူတို့ ဘယ်လိုဦးပွားဖြစ်လာတယ်၊ ဘယ်နေ့ ဆက် ငွေတွေ ရနေတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းခိုင်းရမှာပေါ့၊ မြို့မှာ ရှိ ခဲ့ ဌာနအုပ်တွေကို ပင့်ခေါ်ပြီး တစ်ဖက်တစ်လမ်းက စုံစမ်းခိုင်း

တန် ခိုင်းရမှာပေါ့။

သိပ်လည်း အေးမနေနဲ့၊ တော်ကြာမှ သူကြီးရာထူးက ဆင်းပေးနေရမှ ဟုတ်ပေဖြစ်နေမယ်”

“အေးပါကွာ... ငါကြည့်စီခပ်ပါဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ နောက်တစ်နေ့တွင် အကျိုးအကြောင်း စာတစ်စောင် ရေး၍ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများနှင့်တကွ တပည့် တစ်ယောက်ကို မြန်အောင်ဂါတ်တံသို့ လွှတ်လိုက်လေသည်။

မြန်အောင်ဂါတ်တံမှ ဌာနအုပ် ဦးကျော်စွန်းသည် ဦးဖိုးစံ ထံမှ အကြောင်းကြားစာ ရသည်နှင့် နောက်ပါ ပုလိပ်နှစ်ယောက် နှင့်အတူ စာသင်ကြီး ဦးဖိုးညိုကိုပါ တစ်ပါတည်း ထည့်လိုက် လေသည်။ ဦးဖိုးညိုမှာ အမှုစစ်ရာတွင် အလွန်ကြမ်းသည်ဟု နာမည်ကြီးသော စာသင်ကြီးဖြစ်သည်။

စာသင်ကြီးနှင့် ပုလိပ်များ ရောက်လာသောအခါ ဦးဖိုးစံ က ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုကာ အရက်၊ အစားအသောက်များဖြင့် ကျွေးမွေးဧည့်ခံကာ အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်သည်။

“အဲဒါ တဆိတ်လောက် စုံစမ်းပေးပါဦးဗျ”

“သူကြီးပိုင်နက်ထဲမှာ ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်မှုဆိုတာ မရှိ သလောက်ပါပဲ၊ သူတို့က ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ငွေတွေ ရနေကြ တာလဲ”

“မသိပါဘူးဗျာ... အရင်တုန်းကတော့ ဆင်းရဲလိုက် တာမှ စားစရာ ငတ်စရာ မရှိတဲ့ဘဝမျိုးပါပဲ၊ အခုကျတော့လည်း ဘယ်က ငွေတွေ ရသလဲ မသိပါဘူး။

ဒီတစ်ရွာလုံးမှာ သူတို့ထက် ပိုပြီးချမ်းသာတဲ့သူ မရှိ လောက်အောင်ပါပဲ”

“ဘယ်လို ချမ်းသာလာတာလဲ... အလုပ်အကိုင်တွေ က အဆင်ပြေ ဟန်ကျလို့လား”

“သူတို့တတွေ အရင်က တောထဲ ဝင်ပြီး သစ်ဥ၊ သစ်ဖု ရာစားကြရတာပါ။ ဘာအလုပ်အကိုင်မှလည်း မရှိပါဘူး၊ အခုမှ သာ... အဲ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ နောက်ဆုံးမွေးတဲ့ကလေး က လူခြောက်ကလေး ဆိုလားပဲ၊ အဲဒီကလေး မွေးလာပြီးမှ အခုလို ဖြစ်လာတာပါပဲ”

“ဒီစကားသာ မှန်ရင်တော့ ဥပဒေနဲ့ ငြိစွန်းပြီးသူ မှန်း မသိ လို့ လူခြောက်မွေးတာ မှန်ရင် အင်္ဂလိပ်အစိုးရမင်းကို လ... အယ်၊ ထိန်ဝှက်ထားရင် အပြစ်ရှိတယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွား... ခို့မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် စာသင်ကြီး ဦးဖိုးညို၊ သူကြီးဦးဖိုးစံနှင့် ပုလိပ်နှစ်ယောက်တို့သည် ဦးဘရံ့ ခေါ်သိုင်းချိုတို့နေအိမ်သို့ သွားကြလေသည်။

သူတို့လာသည်ကို မြင်သောအခါ ဦးဘရံ့က အိမ်ပေါ် သို့ ဖိတ်ခေါ်ကာ အကျွေးအမွေးများဖြင့် ဧည့်ခံလေသည်။

“ဘယ်လိုအရေးကိစ္စ ရှိလို့များ ကြွလာပါသလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ကို မေးစရာရှိလို့ လာခဲ့တာ”

“မေးစရာရှိတာ မေးပါဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာ လူခြောက်ကလေး မွေးတယ်လို့

အဲဒါ ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီကားကြားသောအခါ ဦးဘရုံက သဘောကျစွာ တစ်ချက်ပြုလိုက်လေသည်။

“စာသင်ကြီးကို မှားနေပြီထင်တယ်၊ ကျုပ်မိန်းမက အသက်လေးဆယ်ကျော်နေတော့ ကလေးမမွေးတော့ဘူးလေ၊ အိမ်မှာလည်း အိမ်ထောင်သည် မရှိတော့ ဘယ်လိုကလေးမွေးမှာတုန်း”

ထိုစကားကြားသောအခါ စာသင်ကြီးဦးမိုးညိုက သူကြီးထံမှ တစ်ချက်စုံကြည့်သဖြင့် ဦးမိုးစံက ဝင်ပြောရသည်။ နှင့်အတူမင်းတို့ နောက်ဆုံးမွေးတဲ့ကလေးကို တစ်ရွာလုံးက လေ့လာလို ပြောနေကြလို့ လာစစ်ဆေးတာ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ကြ”

ထိုအခါမှ ဦးဘရုံက သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့က အခုခါမှ သတင်းကြားပြီး လာမေးတာကို ကျုပ်သမီး မွေးတာဖြင့် အခုဆိုရင် (၁၅)နှစ်သမီးတောင် ရှိနေပြီ ခင်ဗျားတို့ မယုံကြည်ရင် ခေါ်ပြပါမယ်”

ဟု ပြောကာ ဒေါ်သိုင်းချိုကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ရာ ခဏကြာတော့ အိမ်ခန်းအတွင်းမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ထုတ်လာသည်။ မြမွေးပင် ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးမှာ အသားညိုညို၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် လူကောင်က သာမန်အရွယ်ထက် သေးညက်နေလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးကို ကြည့်ပြီး စာသင်ကြီးဦးမိုးညိုမှာ

ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတော့သည်။

သူထင်ထားတာက သေတ္တာကလေးတစ်လုံးထဲမှာ ကွေးကွေးကလေး ထည့်ထားသော ခြောက်လက်မအရွယ်ထက် မပိုသော လူခြောက်ကလေးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသော်လည်း ယခုတွေ့နေရသော မိန်းကလေးက (၁၅)နှစ် (၁၆)နှစ်အရွယ်ခန့် ရှိနေသော သာမန်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်နေသည်။

သူကြီးဦးမိုးစံမှာလည်း သူ့အကြံအစည် မအောင်မြင်သဖြင့် မျက်နှာပျက်နေလေသည်။

စာသင်ကြီးဦးမိုးညိုမှာလည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ပေ။

ထိုအခါ မြမွေးက တစ်ချက်ပြုလိုက်ပြီး စာသင်ကြီးဦးမိုးညိုကို ကြည့်ရင်း ပြောလေသည်။

“အဘ ဒီကို ဘာကြောင့် ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်”

“ဟေ... နင်က ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ ငါ ဘာကြောင့် ရောက်လာသလဲ ပြောပါဦး”

“သူကြီးခေါ်လို့ လာရတာ မဟုတ်လား”

“ဟဲ့... နင်ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

“ကျွန်မမှာလည်း သိနိုင်မယ့်နည်းတွေ ရှိပါတယ်၊ သူကြီးက ဘာကြောင့် အဘကို ခေါ်ရတာလဲ သိပါတယ်”

“ဟေ...”

ထိုစကားကြားသောအခါ သူကြီးဦးဖိုးစံမှာ အထိတ်
တလန့် ဖြစ်ကာ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ကျွန်မက လူခြောက်မဟုတ်ပါဘူး... လူဝင်စားပါ။
လူဝင်စားဆိုလို့ မအံ့ဩပါနဲ့၊ အားလုံးက တခြားဘဝကနေ
လူ့ဘဝကို ဝင်စားကြတဲ့လူတွေချည်းပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဝင်စားတာ
ခွင်းတော့ မတူကြဘူးပေါ့”

“ဒါထက် နေပါဦး၊ နင်က အဲဒါကို ဘယ်လိုကြိုသိနေ
တာလဲ”

“ကျွန်မ သိသင့်တာတွေဆိုရင် ကြိုသိပါတယ်၊ နောင်
တစ်ချိန် အဘမှာ အခက်အခဲတစ်ခု ကြုံရင် ကျွန်မဆီကို လာခဲ့
ပါ၊ ကျွန်မ အကူအညီပေးပါမယ်”

ဟု ပြောကာ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ဦးဖိုးညိုနှင့်ဦးဖိုးစံတို့လည်း ဘာမှဆက်မပြောသာတော့
ဘဲ ထပြန်ခဲ့ကြရလေသည်။

နာန်း(၇)

တရားစံ မပဉ္စတီဝေဟာလူ့ဒုစို
တဝေကြံဖွာ

တစ်နေ့တွင် ဦးဘရံတို့အိမ်မှ အလုပ်သမားများမှာ အိမ်
မှာ ခိုင်းစေထားသော ကျွဲနွားအချို့ ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် ဗျာ
များနေကြလေသည်။

ယခင်လွတ်ကျောင်းနေကျနေရာများကို လိုက်လံရှာဖွေ
သော်လည်း မတွေ့ကြရသဖြင့် ဦးဘရံကို အကြောင်းကြားရလေ
သည်။

“မင်းတို့ တယ်ပေါ့တဲ့လူတွေပဲကိုး၊ ကျွဲနွားတွေက ဘယ်
နေရာမှာ လွတ်ကျောင်းထားလို့လဲ”

"ခါတိုင်းလိုပဲ တောစပ်က စားကျက်ထဲမှာ လွတ်ထားတာပါ။ အိမ်ပြန်ကာနီး သွားသိမ်းတော့မှ နွားတစ်ကောင် ကျွတ်ကောင် ပျောက်နေတာ တွေ့ရတာပါ"

"တောထဲတွေကိုရော သေသေချာချာ ရှာကြည့်ကြည့်လား"

"ကျွန်တော်တို့လည်း နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာတာပါ။ ဒါပေမယ့် အစအနတောင် မတွေ့ရပါဘူး"

"နွားတစ်ရှဉ်းနဲ့ ကျွတ်ကောင်ရဲ့ တန်ဖိုးက နည်းသလားကွ၊ မင်းတို့လုပ်စာနဲ့ တစ်နှစ်လုံး လုပ်ဆပ်လို့တောင် ကြေမယ်ထင်သလား"

ဟု အော်ဟစ်ဆူပူနေရာ အခန်းထဲမှာ ရှိနေသော မြွေ့ ကြားသဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်လာလေသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ"

"ဒီကောင်တွေ အသုံးမကျလို့ နွားနှစ်ကောင်နဲ့ ကျွတ်ကောင် ပျောက်သွားလို့ ဆူနေရတာ သမီးရဲ့၊ နယ်ကျော်သွားထင်ပါရဲ့"

"နယ်ကျော်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး အဖေ၊ လူတွေထဲ တမင်ခိုးယူသွားတာပါ"

"ဟေ့ . . . ဘယ်သူတွေ ခိုးယူသွားတုန်းဟ"

"နိုးတဲ့လူတွေတော့ မသိချင်ပါနဲ့တော့၊ နွားတွေ မှီနေရာကိုသာ ကျွန်မပြောပြပါမယ်၊ နေမဝင်ခင် အဖေတို့ သွားရှာရင် ပြန်တွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ မိုးချုပ်ပြီး မှောင်သွားရင်တော့ သွား"

တစ်နေရာကို ယူသွားကြရင်တော့ ပြန်မရနိုင်တော့ဘူး"

ဟု ပြောသဖြင့် ဦးဘရုံလည်း တုန်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ တပည့်များကို ခါးလုံလက်နက်များ ယူဆောင်စေ၍ မြွေ့ ပြောလိုက်သည့်လမ်းအတိုင်း သွားကြရာ တောနက်တစ်နေရာတွင် ဝှက်ထားသော နွားနှစ်ကောင်နှင့် ကျွတ်ကောင်တို့ကို ပြန်တွေ့ရလေသည်။

နွားသူခိုးများကိုတော့ မတွေ့ရတော့ပေ။

ထိုအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း အလုပ်သမားများက ရွာထဲ၌ လိုက်ပြောကြသဖြင့် မြွေ့၏ သတင်းက ယုံနဲ့ သွားလေတော့သည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ရွာထဲမှ ကျွဲပျောက်၊ နွားပျောက်၊ ပစ္စည်းပျောက်များ လာရောက်မေးမြန်းကြရာ မြွေ့ကလည်း သူသိသမျှ ပြောပြပေးလေသည်။

သူပြောသမျှလည်း မှန်ကန်နေသောကြောင့် မြင်ဝတောင်ရွာသာမက အခြားရွာမှ လူများပင် ရောက်လာပြီး ဘာရောက်မေးမြန်းကြလေသည်။

တစ်နေ့တော့ ငှက်ကြီးကွင်းရွာဘက်မှ လူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။

ထိုသူမှာ နီမောင်ဖြစ်ပြီး အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် နှင့် ရှိလေသည်။

အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ခြံဝန်းထဲ ဝင်လာသော နီမောင်ကို တွေ့သောအခါ ဦးဘရုံက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ . . . သူငယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွယ့်”

“ကျွန်တော် ဒီက ဗေဒင်ဟောတဲ့ ဆရာမလေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လာတာပါ”

“ငါ့သမီးက မင်းပြောသလို ဗေဒင်ဆရာမ မဟုတ်ပါဘူးကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် သူနဲ့ တွေ့ပါစေ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွယ်”

“ကျွန်တော်ကိစ္စက အရေးကြီးလို့ ခဏလောက် တွေ့ခွင့်ပေးပါခင်ဗျာ”

ဟု တောင်းပန်ပြောဆိုနေစဉ် အိမ်ထဲမှ မြေမွှေး ထွက်လာသည်။ နီမောင်ကို မြင်သောအခါ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကာ မြင့် . . .

“အော် . . . ရှင်က အခုမှ ရောက်လာတာကိုး”

ဟု တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“သူက ဘာကိစ္စတဲ့လဲ ဖေဖေ”

“သမီးနဲ့ တွေ့ရအောင် လာတာလို့ ပြောတာပဲ”

မြေမွှေးက နီမောင်ကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်ရွာမှာ နေတာလဲ”

“ငှက်ကြီးကွင်းမှာပါ”

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“နီမောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“အခု ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ”

“ကျွန်တော်က သူများအိမ်မှာ သူရင်းငှားလုပ်ရပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ အဲဒီအိမ်က ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေ ပျောက်သွားပါ

တယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်ခိုးပါတယ်လို့ စွပ်စွဲနေကြပါတယ်။ တကယ်လို့ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ပြန်မရရင် ကျွန်တော့်ကို

လိပ်လက် အပ်မယ်လို့ပြောနေကြတယ်။

ကျွန်တော့်ကို ကယ်နိုင်ရင် ကယ်ပါဦးဗျာ”

“ပစ္စည်းတွေကို ရှင်မယူတာ အမှန်ပဲလား”

“အမှန်ပါပဲဗျာ . . . ကျွန်တော်က အမေကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့သူပါ။ ဒီကနေ့အထိ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို အပ်တို့တင်

ချောင်းတောင် မယူခဲ့ဖူးပါဘူး။ အခုလို ရွှေထည်တွေ ယူတယ်ဆိုတာ စိတ်နဲ့တောင် မပစ်မှားမိပါဘူး”

“ရှင်ကို မြင်ကတည်းက ကျွန်မသိပါတယ်။ ရှင်ကို အဲဒီက အလုပ်မလုပ်စေချင်လို့ တမင်ချောက်တွန်းထားတာပါ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

“ကျွန်မ ဒီက ပြောလိုက်ရုံနဲ့တော့ ကိစ္စပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် လိုက်လာပြီး ရှင်းမှရမယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဘရံက ဝင်ပြောသည်။

“သမီးလိုက်သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ဒီကနေပဲ ပြောလိုက်မိပြီး ခရတူးလားကွယ်”

“အခုကိစ္စက သူပြောရင်လည်း လက်ခံကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ကို ချောက်တွန်းချင်လို့ တမင်

အကွက်ဆင်ထားကြတာမို့ပါ”

“သမီးက ဒီလိုလိုက်ရှင်းတော့ သမီးအပေါ်မှာ ရန်ငြိန်ရန်တွေ ပွားနေကြရင် မခက်ဘူးလားကွယ်”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဒုက္ခကို ကယ်တင်ပေးသင့်ပါတယ် အဖေ၊ အခုကိစ္စက သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘဲ ထောင်နန်းစံရမယ့်ကိန်းကို ရောက်နေတာ ကူညီပေးသင့်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ... လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဒုက္ခဆိုတာ ကယ်သင့်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးသွားရင် အဖေပါ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ဒီက လူတွေကို လှည်းနဲ့ လိုက်ပို့ခိုင်းတာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို အခုလို အကူအညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီကျေးဇူးကို ကျွန်တော်ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မြင်ဝတောင်ရွာနှင့် ငှက်ကြီးကွင်းရွာမှာ မဝေးလှပေ။

နီမောင်နှင့်အတူ ဦးဘရုံး မြေမွှေးတို့အပြင် လှည်းမောင်းသည့် အလုပ်သမားတို့လည်း လိုက်လာကြသည်။

ငှက်ကြီးကွင်းသို့ နေ့လည်ဘက်တွင် ရောက်သွားပြီး နီမောင်တို့အိမ်သို့ အရင်ဝင်ကြသည်။

နီမောင်တို့ နေသောအိမ်မှာ ရှေးကတော့ အတန်အသင့် ကောင်းမွန်ခဲ့ဟန် ရှိသော်လည်း ယခုတော့ ဟောင်းနွမ်းပျက်စီးနေခဲ့ပြီ။ သူတို့ရောက်သွားတော့ အိမ်ထဲမှ အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။

နီမောင်၏မိခင် ဒေါ်ကျင်ရွှေပင်ဖြစ်သည်။

နီမောင်ကို မြင်သောအခါ စိုးရိမ်သောက ရောက်နေသောမျက်နှာဖြင့် ဆီးပြောလေသည်။

“သားရယ်... မင်းက ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲကွယ်၊ ဦးထွန်းဝတို့အိမ်မှာ မြို့က ပုလိပ်တွေ ရောက်နေကြပြီလို့ ငမဲအောင် လာပြောသွားတယ်၊ မင်းကို လာဖမ်းကြတာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

ဟု မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် ဆီးပြောရာ မြေမွှေးတို့သားအဖနှင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ အဒေါ်၊ သူ့ကို ကျွန်မတို့ အကူအညီပေးဖို့ လိုက်လာကြတာပါ”

ထိုအခါမှ ဒေါ်ကျင်ရွှေမှာ ဦးဘရုံးနှင့်မြေမွှေးတို့ကို သတိပြုမိသွားလေသည်။

“သူ... သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲဟင်”

“ကျွန်တော်တို့ကို အကူအညီ ပေးဖို့ ဟိုဘက်ရွာက လိုက်လာတာပါ အဖေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်... ကျွန်မတို့မှာ သားအမိမိခင်ယောက်တည်း ရှိတာပါ၊ ကျွန်မသားလေးမှာ အပြစ်မရှိဘဲ သက်သက်အစွပ်စွဲခံနေရတာပါ၊ ကယ်နိုင်ရင် ကယ်ပေးခဲ့ကြပါ”

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့လည်း အကူအညီပေးဖို့ပဲ တကူးတက လိုက်လာကြတာပါပဲ၊ အမှန်တရားအတိုင်း ဖြစ်စေရပါ့မယ်”

“အခုလို ကြားရတာ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်”

ထိုအချိန်မှာပင် နီမောင်နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ ဖြစ်ကြသော စောထီးနှင့်ဝမ်းအောင်တို့ ရောက်လာကြသည်။

“နီမောင်... ဦးထွန်းဝတီအိမ်မှာ မြို့က ပုလိပ်တွေ ရောက်နေကြပြီ၊ မင်းကို လိုက်ရှာနေကြတယ်၊ မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူတို့ဆီကို အခုပဲ သွားမှာပါ”

“ဖြစ်ပါ့မလား... မင်းကို ဖမ်းခေါ်သွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ရပါတယ်ကွာ... ငါ့မှာ အပြစ်မှ မရှိတော့ ရှောင်နေဖို့ မလိုပါဘူး”

ဟု ပြောကာ ရွာလယ်ပိုင်းမှာ ရှိသော ဦးထွန်းဝတီအိမ်သို့ သွားကြလေသည်။

မလှမ်းမကမ်း ရောက်သောအခါ ခြံဝန်းထဲမှာ ပုလိပ်အချို့ကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

နီမောင်နှင့် ဦးဘရံတို့သားအဖ ဝင်လာတာ မြင်တော့ အားလုံးက အံ့ဩနေကြသည်။

အိမ်ပေါ် ရောက်တော့ ဦးထွန်းဝနှင့်အတူ စာသင်ကြီး ဦးမိုးညိုတို့ပါ တွေ့ရလေသည်။

စာသင်ကြီးဦးမိုးညိုက မြွေကို မြင်တော့ အံ့ဩသော မျက်နှာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

မြွေကို မြင်တော့ ဦးထွန်းဝတို့အိမ်သားများကလည်း အံ့ဩနေကြလေသည်။

သူတို့သည် တစ်ဖက်ရွာမှ မြွေအကြောင်းကို သတင်းသာ ကြားဖူးသော်လည်း လူကိုတော့ တွေ့မြင်ဖူးခြင်း မရှိသေးပေ။

ယခု နီမောင်နှင့် အတူတူ လာတာမြင်တော့ အံ့ဩနေကြသည်။ ထိုအတူ အခြားရွာသူရွာသားများကပါ စိတ်ဝင်စားသဖြင့် လာရောက်နားထောင်ကြရာ ဦးထွန်းဝ ခြံဝန်းအတွင်းမှာ ပြည့်နေတော့သည်။

ဦးထွန်းဝတို့ မိသားစုတွင် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မင်းငွေနှင့် သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် ရှိသည်။

သားက လှောင်ဖြစ်ပြီး သမီးက ခင်အေးလှဖြစ်ကာ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ရှိကြသည်။

နီမောင် ဝင်လာတာ မြင်တော့ စာသင်ကြီးက လှမ်းမေးသည်။

“နီမောင်ဆိုတာ မင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဦးထွန်းဝတို့က သူတို့အိမ်က လက်ဝတ်လက်စားတွေ ချောက်တာ မင်းယူတယ်ဆိုပြီး ဂါတ်မှာ အမှုဖွင့်ထားတယ်”

“ကျွန်တော်မယူပါဘူး”

ထိုအခါ ဦးထွန်းဝ၏ဇနီး ဒေါ်မင်းငွေက ဝင်ပြောသည်။ “နင်မယူလို့ ဘယ်သူယူမှာလဲ၊ အခုမှ ငြောင်လိမ့်မနေနဲ့၊ သူက ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ခိုင်းထားတဲ့ ကောင်လေးပါ။

ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ ကြာတော့ လူယုံလို ဖြစ်ပြီး

အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် ဝင်ထွက်ခွင့် ပေးထားပါတယ်။ ပစ္စည်းတွေ ပျောက်တဲ့နေ့က ကျွန်မတို့လင်မယားရယ် သမီးရယ် ရွာဦး ကျောင်းကို သွားနေပါတယ်။ အိမ်မှာ သားဖြစ်တဲ့ လှဒင်ပဲ အိမ် စောင့်ကျန်ခဲ့တယ်။

ဒီကောင်ကလည်း အိမ်မှာ သိပ်ကပ်တဲ့ကောင် မဟုတ် တော့ ကျွန်မတို့ ပြန်လာတော့ လှဒင်က အိမ်မှာ မရှိတော့ပါဘူး။

နီမောင်တစ်ယောက်တည်း ကျွန်မတို့အခန်းထဲ ဝင်နေ တာ တွေ့ရပါတယ်။

ဟု ပြောလေသည်။

“မင်းက အခန်းထဲ ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ”

ဦးမိုးညိုက မေးသည်။

“ကျွန်တော့်ကို သန့်ရှင်းရေး ဝင်လုပ်ခိုင်းထားလို့ ဝင် လုပ်နေတာပါ”

“ဘယ်သူက ခိုင်းလို့လဲ”

“ကိုလှဒင် ခိုင်းထားခဲ့လို့ပါ”

ထိုအခါ ဦးမိုးညိုက လှဒင်ကို ခေါ်မေးသည်။

“မင်းကရာ သူပြောတဲ့အတိုင်း အခန်းထဲ ဝင်ပြီး သန့် ရှင်းရေး လုပ်ပေးဖို့ ခိုင်းတာ မှန်သလား”

“မခိုင်းမိပါဘူး... သူ အိမ်ပေါ်မှာ ရှိနေတာတောင် ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

ဟု ငြင်းလေရာ ဒေါ်မင်းဆွေက ဆက်ပြောလေသည်။

“သူ တမင်လိမ်နေတာပါ စာသင်ကြီး၊ ကျွန်မသားက

တော့ သူ့လို အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို အိမ်ခန်းထဲအထိ ခေါ်ခိုင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ပြန်လာတော့မှ အခန်းထဲက သူပြန်ထွက်လာတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ မသင်္ကာလို့ ဝင် ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ ထားတဲ့ ကျွန်းသေတ္တာသော့ ပျက်နေပြီး အထဲမှာ ထားတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ ပျောက် နေတော့တာပါပဲရှင်”

“ဒေါ်မင်းငွေရဲ့ပျောက်သွားတဲ့ ပစ္စည်းစာရင်းလေး ကျုပ်ကို ပေးပါ”

ဟု ဦးမိုးညိုက တောင်းသဖြင့် ဒေါ်မင်းငွေက ပျောက် သွားသော ပစ္စည်းစာရင်းကို ရေးပေးသည်။

ထိုစာရင်းထဲတွင် ဆွဲကြီး၊ လက်ကောက်၊ လက်စွပ် သေည်တို့ ပါလေသည်။

“နီမောင်... မင်းအမှန်အတိုင်း ပြောပါ။ ဒီပစ္စည်းတွေ တို့ မင်းယူတာ အမှန်ပဲ မဟုတ်လား၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပေးရင် အပြစ်သက်သာအောင် စဉ်းစားပေးမယ်”

“ကျွန်တော်မယူပါဘူး”

“မင်းမယူတာကို ဘယ်လိုသက်သေပြမလဲ”

ထိုသို့မေးသောအခါ မြဲမွှေးက ဝင်ပြောသည်။

“သူ မယူတာကို ကျွန်မ သက်သေပြပါ့မယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးထွန်းဝတီမိသားစုများသာ လာရောက်နားထောင်နေကြသော ပရိသတ်များပါ ဟာ အနဲ ဟင်ကနဲ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

“မိန်းကလေးက မြင်ဝတောင်ရွာက မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မိန်းကလေးက ဟိုဘက်ရွာမှာ နေတာ၊ ဒီရွာမှာ ဖြစ်တာကို ဘယ်လိုသိနိုင်မလဲ”

“ကျွန်မမှာ သိနိုင်တဲ့နည်း ရှိပါတယ်၊ အဓိကက အမှန်တရား ရရှိပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ရဲရဲဝဲဝဲ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ပြောပါ”

“ဒီအိမ်က ပစ္စည်းတွေကို ယူတာ ကိုနီမောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုလှဒင် ယူတာပါ”

“ဟယ်... ”

ထိုစကားကြောင့် တအံ့တဩ ဖြစ်ကြပြန်သည်။

မြမွှေးကို လှဒင်နှင့်သူ၏မိခင်ဒေါ်ဝင်းဆွေတို့က ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့ကြလေသည်။

“နင်က မဟုတ်တာတွေ ပြောရအောင် နီမောင်နဲ့ ဘာတော်လို့လဲ၊ ငါယူတယ်လို့ ပြောရအောင် နင်သက်သေပြနိုင်လို့လား”

ဟု ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်မေးလိုက်သည်။

“ဒီရွာမှာ တလောက မသာအိမ် ရှိပါတယ်၊ အဲဒီမသာအိမ်မှာ ဖဲရိုက်ရင်းနဲ့ အဆမတန် ဖဲရှုံးပြီးတော့ ကြွေးတွေ၊ တင်လာပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတုန်း သေတ္တာထဲက ရွှေတွေ ယူပြီး ကိုနီမောင်ကို ဂျောက်ကျအောင် အခန်းရှင်း

ထားခိုင်းတာပါ”

“နင်ဘယ်လိုသက်သေပြမလဲ”

“လက်ကောက်နှစ်တွင်းနဲ့ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးက ကြွေးရှင်ကို ပေးလိုက်ပါပြီ၊ ကျန်တဲ့ လက်ကောက်နှစ်တွင်း၊ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံး၊ ခြေကျင်းနှစ်တွင်း၊ လက်စွပ်နှစ်တွင်းကို သူ့အိပ်ခန်းထဲက သေတ္တာထဲမှာ ဝှက်ထားပါတယ်၊ မယုံရင် အဲဒီသေတ္တာကို ထုတ်လာပြီး ဖွင့်ကြည့်ရင် အဖြေသိရမှာပါ”

ဟု ချက်ကျလက်ကျ ပြောလိုက်ရာ စာသင်ကြီးဦးမိုးညို အပါအဝင် အားလုံးမှာ အံ့ဩသွားကြလေသည်။

“ဟဲ့... ခင်အေးလှ၊ ဒီကောင်သေတ္တာကို ယူလာခဲ့စမ်းဟဲ့”

ဟု ဦးထွန်းဝက ခိုင်းလိုက်ရာ သမီးဖြစ်သူ ခင်အေးလှက လှဒင်၏အဝတ်အစား ထည့်သော သေတ္တာကို အခန်းထဲမှ ထုတ်ယူလာကာ ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် အဖိုးကို ဖွင့်၍ အတွင်းမှ အဝတ်အစားများကို ဖယ်၍ ရှာကြည့်သောအခါ လက်ကိုင်ပုဝါပြွင့် ထုပ်ထားသော လက်ဝတ်လက်စားများကို တွေ့ကြရသည်။

လက်ဝတ်လက်စားများမှာလည်း မြမွှေးပြောသည့် အရေအတွက်အတိုင်းပင် ရှိလေသည်။

ထိုအခါ လှဒင်လည်း မြင်းနိုင်တော့ပေ။

ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့နေသော ဒေါ်မင်းငွေလည်း ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့သည်။

“အမှန်တရားကို နတ်စောင့်ပဟ”

ဟု လူအုပ်ကြားထဲမှ ရေရွတ်ပြောဆိုသံ တစ်ချက်ကြား လိုက်ရသည်နှင့် ဒေါသကြီးတတ်သော ဦးထွန်းဝလည်း အနီးမှ ခုထားသော ကြေးကွမ်းအစ်ကို ကောက်ယူကာ...

“လူပုံအလယ်မှာ မိဘကို အရှက်ခွဲတဲ့အကောင် သေ ရောဟာ”

ဟု ပြော၍ လှဝင်ကို ပေါက်လိုက်ရာ ဦးခေါင်းကို ထိပြီး ကွဲသွားလေတော့သည်။

“အဘ ကျွန်မကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

မြမွှေးက စာသင်ကြီး ဦးမိုးညိုကို မေးလိုက်သည်။

“မှတ်မိပါတယ်ကွယ်... မင်းသာ ကျုပ်တို့ ပုလိပ်အဖွဲ့ ထဲ ဝင်လိုက်ရင်တော့ တရားခံတွေကို လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ဖမ်းနိုင် ပြီး ပုလိပ်အဖွဲ့ကြီးတော့ နာမည်ကြီးမှာ အမှန်ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ရတဲ့ကိစ္စမှန်သမျှ အဘ အကူအညီလိုရင် ကျွန်မ ပေးပါမယ်၊ ကဲ... ကျွန်မတို့ ပြန်တော့ မယ်၊ ကိုနီမောင်ကိုပါ တစ်ပါတည်း နှိမ်သွားလို့ရပြီ မဟုတ် လား”

“ရပါပြီကွယ်... ရပါပြီ၊ ခေါ်သွားပါတော့”

ဟု ခွင့်ပေးသဖြင့် သုံးယောက်သား ခြံဝန်းအတွင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့်

စောင့်ဆိုင်းနေသော မိခင်ဖြစ်သူကို အကြောင်းစုံ ပြောပြရလေ သည်။

“ကျွန်မသားလေးရဲ့ဥက္ကကို အခုလို လာရောက်ကယ် တင်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒီကျေးဇူးကို ကျွန်မတို့ သားအမိ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ဆပ်ပါမယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ... ကျုပ်တို့က စေတနာနဲ့ လာပြီး အကူအညီ ပေးတာပါ။ အခုလို အမှုအခင်းက လွတ်မြောက်သွား တာကိုပဲ ဝမ်းမြောက်လှပါပြီ”

နီမောင်ကလည်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အခါခါ ပြောနေ သဖြင့် မြမွှေးက ပြောရသည်။

“ရှင်အမူအယာ ကြည့်ရုံနဲ့ ဘယ်လောက်ကျေးဇူးတင် နေတယ်ဆိုတာ သိသာနိုင်ပါတယ် ကိုနီမောင်ရယ်၊ အခုအချိန် မှာ ကျွန်မတို့ကို ကျေးဇူးတင်နေရမှာထက် ရှင်ဘယ်လိုဆက်လုပ် မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားရတော့မယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့်အခြေအနေကတော့ သူတို့ဆီမှာ အလုပ် ပြန်မလုပ်ဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးပါပြီ”

“ဒါဖြင့် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“သားအမိနှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ တဝမ်းတခါး စား ရဖို့တော့ ကြုံရာအလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ရင်လည်း ရနိုင်ပါတယ်”

“ဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်တို့သားအမိ ကျွန်မတို့ရွာ ကိုသာ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပေတော့၊ ဟိုရောက်တော့ အိမ်မှာပဲ အလုပ်ဝင်လုပ်ပေါ့... မကောင်းဘူးလား”

“ဒီလို အလုပ်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ဝမ်းသာစရာပေါ့၊ ဒီမှာ ဒီခြေစရာလေးတွေ စီစဉ်ပြီးရင် ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့သားအမိ လာခဲ့ပါမယ်”

ဟု ကတိပေးလိုက်ရာ မြပွေးတို့သားအဖလည်း နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

နီမောင်တို့သားအမိ မြင်ဝတောင်ရွာသို့ ရွှေ့ပြောင်းဖို့ ပြင်ဆင်နေသောအချိန်တွင် ခင်အေးလှ ရောက်လာပြီး တားလေသည်။

“နီမောင်ရယ်... ငါ့အစ်ကိုလှပင်အတွက် နင့်ကို ထောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ အဖေလည်း အတော်ကလေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်၊ နင် ငါတို့ဆီမှာပဲ အလုပ်ပြန်လုပ်ပါဟာ”

“ငါ နင်တို့မိသားစုအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး ခင်အေးလှ၊ ဝါပေမယ့် ဟိုကလူတွေကို ကျေးဇူးဆပ်စရာ ခိုလို့ နောက်ပြီး သူတို့ကိုလည်း လာခဲ့ပါမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်ပြီးပြီမို့ သွားရတော့မယ်”

“ငါ နင့်အတွက် တကယ်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါ တယ်ဟာ၊ နင် ငါတို့မိသားစုအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ကောင်းခဲ့ တယ်ဆိုတာ ငါတို့ အသိဆုံးပါ၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ နင်ပြန်လာခဲ့ပါ”

“အေးပါ... နောက်တော့လည်း ပြန်ရောက်ချင် ရောက်လာဦးမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခင်အေးလှလည်း မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းစွာဖြင့် ပြန်သွားလေတော့သည်။

နီမောင် မြင်ဝတောင်ရွာ ပြောင်းတော့မည်ဟု သတင်း ကြားသောအခါ သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လည်း ဖြစ်သော စောထီးနှင့်ငမဲအောင်တို့ ရောက်လာကြသည်။

“မင်းမရှိတော့ရင် ငါတို့လည်း အဲဒီအိမ်မှာ အလုပ် မလုပ်ချင်တော့ဘူးကွာ... ထွက်တော့မယ်”

“ဝါဖြင့် မင်းတို့က ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

“မင်းအလုပ်လုပ်တဲ့အိမ်မှာပဲ မင်းနဲ့အတူတူ လိုက်လုပ် တော့မယ်”

“အေးလေ... မင်းတို့ မဖျော်ရင်လည်း လိုက်ခဲ့ကြပေါ့၊ ဟိုရောက်တော့ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရတာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ နီမောင်တို့သားအမိ ပြောင်း သောအခါ စောထီးနှင့်ငမဲအောင်တို့ပါ လိုက်လာကြလေသည်။

သန်း(၆၁)

မီးခွန်းတောင်နီနှင့် မီးခွန်းရှင်မ

နီမောင်တစ်ယောက် မြင်တောင်ရွာသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ
ဆက်ခဲ့ရသော အကြောင်းမှာ သာမန်ကြည့်လျှင် မမျှော်လင့်ပဲ
ပြောင်းအလဲတစ်ခုဟု ထင်စရာ ရှိသော်လည်း တကယ်တမ်း
မြဲမွှေးနှင့် ဆက်သွယ်ပတ်သက်သော အကြောင်းတစ်ခုလည်း
မလဲပါ။

မြဲမွှေးမှာ ယခုအရွယ်ရောက်သည့်တိုင် အခြားဘယ်သူ
မျှ ရောရောနှောနှော နေလေ့မရှိသလို ပြောဆိုဆက်ဆံမှု
ညည်း သိပ်မရှိလှပေ။

မိမိအိမ်သူအိမ်သားများနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံပြီး တစ်ခါ

တစ်ရံ အခြားမှ ပစ္စည်းပျောက်၊ ဥစ္စာပျောက် လာမေးသူများ နှိလျှင် အနည်းငယ်မျှသာ ပြောပြလေ့ရှိသည်။

သို့သော်လည်း မြမွေးသည် နီမောင်ကို စတွေ့လိုက်တဲ့ မှာပင် ရင်းရင်းနှီးနှီး သိကျွမ်းခင်မင်သူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသလို စိတ်ထဲမှ ဝမ်းသာသွားကာ 'ရှင်က အခုမှ ရောက်လာတာကိုး' ဟုပင် ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

နီမောင်ကို မြင်လိုက်စမှာပင် အခြားတစ်နေရာတွင် သိကျွမ်းဖူးသူတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း စိတ်ထဲမှ အလိုလို သိတော့သည်။ သို့ကြောင့်လည်း ငှက်ကြီးကွင်းရွာအထိ ကိုယ်တိုင် လိုက်သွားကာ အမှုအခင်းကိစ္စများ ဖြေရှင်းပေးခဲ့ပြီး မြင်တောင်ရွာသို့ ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

နီမောင်တို့သုံးယောက် ရောက်လာသောအခါ ဦးဘက မိမိခြံဝန်းအတွင်းမှာပင် နေထိုင်ရန် အိမ်တစ်လုံး စီစဉ်ပေးသင့်တော်သောအလုပ်များ နေရာချပေးလိုက်လေသည်။

နီမောင်ကိုတော့ အိမ်မှ အလုပ်သမားများကို ကြီးကြပ်စေခိုင်းရသောနေရာတွင် ထားပေးလိုက်သည်။

နီမောင်ကလည်း အလုပ်သမားများ ကြီးကြပ်ရသည့် ဆိုစေကာမူ အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်များပါမကျန် ထောင့်စေအောင် လုပ်ကိုင်ပေးသဖြင့် ဦးဘရုံကိုယ်တိုင် သဘောကျတော့သည်။

"အင်း... အိမ်မှာ ရှိတဲ့ သားနှစ်ယောက်ကလည်း မိန်းမပိုးဖို့ပဲ အာရုံထားနေတော့ ဘာမှအားကိုးလို့မရဘူး၊ အ

မောင် ရောက်လာမှပဲ အိမ်မှာ အလုပ်တွေ ထောင့်စေသွားတော့တယ်"

ဟု ချီးမွမ်းပြောဆိုလေသည်။

ထို့ပြင် နီမောင်နှင့်အတူပါလာသော စောထီးနှင့် ငမေအောင်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း အလုပ်ကို အားကျိုးမာန်တက်လုပ်ကိုင်ကြသောကြောင့် အလုပ်ရှင်များပါ ကျေနပ်ကြရလေသည်။

တစ်နေ့တော့ ဦးဘရုံ၊ ဒေါ်သိုင်းချို၊ မြမွေးတို့ သုံးယောက်တည်း ရှိနေစဉ် ဦးဘရုံက ပြောသည်။

"ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ... ဒီတစ်ခါ ငါ့သမီး ရအောင် လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ နီမောင်တို့သုံးယောက် ရလိုက်တာ၊ အိမ်မှာ အတော့်ကို ဟန်ကျသွားတယ်၊ အိမ်တွင်းအလုပ်ရော အပြင်အလုပ်ပါ ထောင့်စေသွားတော့တာပဲဟေ့"

"ဟုတ်ပါတော်... ကျုပ်လည်း အဲဒါကိုပဲ အံ့ဩနေမိတာ၊ မြမွေး ကရင်ကဆိုရင် ဘယ်သူနဲ့မှလည်း စကားမပြော၊ ရောရာနောနောလည်း နေလေ့မရှိပါဘဲ ဒီကောင်လေးကျမှ ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်ခင်မင်မင် နေတာတော့ အံ့ဩစရာပဲ"

"နီမောင်က ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပြီး ခိတ်ကောင်းရှိတော့ ခင်တာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့"

ဦးဘရုံကကားကြားသောအခါ မြမွေးက ဝင်ပြောသည်။

"ဒီအကြောင်းက အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူး အဖေရယ်၊ နီမောင်က ကျွန်မနဲ့ အခုမှ ခင်မင်ရင်းနှီးကြတဲ့လူတွေ မဟုတ်

အရင်ဘဝကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့ကြတာ

“ဟင်”

“ဘာပြောတယ် သမီး၊ နီမောင်ကို အရင်ဘဝဟောင်းကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့တာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... အရင်ဘဝက အတူတကွ နေခဲ့ပြီ ပြီး တစ်ဘဝစီမှာ လူ့အဖြစ် ဝင်စားကြတာပါ။ သူ့ကို မြင်မြင်ခွင့် ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အခက်အခဲတွေကို လိုက်ရှင်းပေးပြီး ဒီရောက်အောင် ခေါ်ထားခဲ့တာပါ”

သည်တော့မှ မြဲမွှေးက နီမောင်တို့တတွေကို လိုလိုလားလား ခေါ်ထားခဲ့ပုံများကို သဘောပေါက်ကြလေတော့သည်။

“ဒါဖြင့် ဒီအကြောင်းတွေကို နီမောင်ကရော သိသလားဟင်”

“သူကတော့ မှတ်မိတော့မယ် မထင်ပါဘူး”

“ဒါထက် သမီး သူ့ကို ခေါ်ထားတဲ့ကိစ္စက ဘာအတွက်လဲဟင်”

“ကျွန်မ သူ့ကို စေခိုင်းစရာ အလုပ်တစ်ခု ရှိတယ် အဲဒါ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိပေးလို့မဖြစ်တဲ့အကြောင်းမို့ပါ”

ဟု ထူးထူးဆန်းဆန်းပြောသဖြင့် ဦးဘနဲ့တို့လည်း ဆက်မမေးကြတော့ပေ။

နောက်ပိုင်းရက်များမှာတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားပြောလေ့ မရှိသော မြဲမွှေးမှာ နီမောင်နှင့် တွေ့လျှင် ရယ်ရယ်မော

မော ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပြောဆိုဆက်ဆံလေ့ရှိသည်။

“ကိုနီမောင် ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြေပါတယ်”

“ကျွန်မက ကိုနီမောင်ထက် လေးငါးနှစ်လောက် ငယ်ပါတယ်၊ ကျွန်မကို မြဲမွှေးလို့ပဲ ခေါ်ပြီး ကျွန်တော်တွေ ခင်ဗျားတွေနဲ့ မပြောပါနဲ့”

“ဟို... ဟို ကျွန်တော်က ကိုယ့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်လည်းဖြစ်၊ အလုပ်ရှင်လည်း ဖြစ်နေလို့ အခုလို ဆက်ဆံရတာပါ”

“ရပါတယ် ကိုနီမောင်ရယ်၊ ရှင့်ကို ကျွန်မတို့မိသားစုတွေက အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို့ သဘောမထားကြပါဘူး”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်”

မြဲမွှေးက ရိုးသားသော နီမောင်ကို ကြည့်ကာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒါထက် ကိုနီမောင်၊ အရင်ဘဝနဲ့ အခုဘဝ ဆက်စပ်မှု၊ ဒါမှမဟုတ် ဆက်သွယ်မှု ရှိတယ်ဆိုတာကို ယုံသလားဟင်”

နီမောင်က မြဲမွှေးမျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေလေသည်။

အတန်ကြာမှ... .

“ကျွန်တော်တော့ ဒီအကြောင်းတွေကို သိပ်မသိပါဘူး၊ ကျောင်းမှာတုန်းကတော့ ဆရာဘုန်းကြီးတွေ၊ လူကြီးသူမတွေ

မှတ်သားထားတာတွေတော့ ရှိပါတယ်။

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ပြောပါဦး ကိုနီမောင်ရဲ့”

“လူတစ်ယောက်မှာ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်ဆိုတဲ့ ကာလသုံးခုက ဆက်စပ်မှု ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။ အတိတ်ဘဝက ကုသိုလ်ကံအကျိုး၊ မကောင်းမှုကံတွေက ပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာ သက်ရောက်မှု ရှိသလို လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုတွေကလည်း နောက်တစ်ဘဝမှာ ခံစားခံစားရတယ်လို့ အဆိုရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့် အရင်ဘဝနဲ့ ယခုလက်ရှိဘဝဟာ အနည်းနဲ့ အများဆိုသလို ဆက်စပ်မှုတွေ ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အချို့လူဝင်စားတွေက အရင်ဘဝက အကြောင်းတွေကို ပြန်ပြီးမှတ်မိနေလေ့ ရှိပါတယ်”

“အဲဒါဘာကြောင့်လို့ ထင်သလဲ ကိုနီမောင်”

“ကျွန်တော့်အထင် ပြောရရင်တော့ ကျန်ခဲ့တဲ့ဘဝမှာ စွဲလန်းနှစ်သက်တဲ့အရာတစ်ခုခု၊ စွဲလန်းနှစ်သက်တဲ့လူတွေရဲ့ အပေါ် အာရုံစိုက်မှု များပြီး အရင်က အကြောင်းတွေကို ပြန်ပြီး သတိရနေတာမျိုး ရှိတတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးတွေလဲဟင်”

“ဥပမာ ဥစ္စာသိုက်က လူ့ဘဝကိုပြောင်းလာတဲ့သူဟာ ဥစ္စာသိုက်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့လူ၊ ဒါမှမဟုတ် စွဲလန်းနှစ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်မျိုးမျိုးကို ပြန်ပြီးသတိရနေတာမျိုးဖြစ်မှာပါ။ အဲဒီလို

လူတွေဟာ လူ့ဘဝကို ရောက်နေရပေမယ့် ဟိုဘဝက အာရုံစိုက်တွေက မပျောက်လေတော့ ဒီဘဝက အကြောင်းတွေကို အားလုံးသိနေသလို အရင်ဘဝက အကြောင်းတွေကိုလည်း အားလုံးပြန်ပြီးမှတ်မိနေကြတယ်။

အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အရင်ဘဝက အာရုံစိုက်မှု အခုဘဝက အာရုံစိုက် နှစ်ခုစလုံး ရှင်သန်နေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

နီမောင်က သူသိသမျှ ပြောတတ်သလို ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုစကားကြားသောအခါ မြမွှေးမှာ အတန်အသင့် ကျေနပ်သွားဟန်ရှိလေသည်။

“ကိုနီမောင်ရော အဲဒီလို သတိရတာမျိုး မရှိဘူးလားဟင်”

“ကျွန်တော်ကတော့ အရင်ဘဝက အကြောင်းတွေကို သိပ်ပြီးသတိမရပါဘူး။ ကျွန်တော်သိတာ ဒီဘဝမှာ ကောင်းအောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတာပဲ စဉ်းစားပါတယ်။

ဒီဘဝမှာ ကောင်းအောင်လုပ်မှ နောက်ဘဝမှာကောင်းတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ ယုံကြည်ထားပါတယ်”

“ဒါထက် ကျွန်မကိုရော ဘယ်လိုမြင်သလဲဟင်”

“မြမွှေးက ပါရမီရှင်တစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာပါဘယ်။ အနာဂတ်ကို ကြိုတင်သိနိုင်တယ်။ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့အရာတစ်ခုကို ဖော်ထုတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ အရင်ဘဝက ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပါရမီအခံ တစ်ခုခု ရှိခဲ့တယ်လို့ပဲ ထင်ပါတယ်”

နောင်ကားကြားသောအခါ မြပွေးက ပြတင်းပေါက်
လှမ်းမြင်နေရသော တောင်တန်းကြီးများ ရှိရာသို့ လှမ်း
ဆွဲကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“ကိုနီမောင် ထင်တာ မမှားပါဘူး။ ကျွန်မ အရင်ဘဝ
တုန်းက နတ်မျက်စိပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်”

“ဟင်... နတ်မျက်စိဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲဟင်”

“နတ်မျက်စိဆိုတာ သိချင်တဲ့အရာတွေကို ထိုးဖောက်
မြင်နိုင်တဲ့ မျက်စိပိုင်ရှင်မျိုးပါ”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ဒီဘဝ ရောက်ရတာလဲဟင်”

“ဝဋ်ကြွေးတစ်ခု ဆပ်စရာရှိလို့ ဒီဘဝမှာ လာဆပ်ရတာ
ပါ။ ကျွန်မ ဆပ်ရမယ့်ဝဋ်ကြွေး ဆပ်ပြီးရင်တော့ အရင်ဘဝကို
ပြန်ရမယ် ထင်ပါတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်မှာ များစွာအံ့ဩသွား
လေသည်။

“ဘယ်လိုဝဋ်ကြွေးမျိုးလဲဟင်”

“နောက်တော့ ကျွန်မ ပြောပြပါ့မယ်။ နောက်ပြီး ကိုနီ
မောင်ကို အကူအညီတောင်းစရာလည်း ရှိပါတယ်”

“မြပွေးရဲ့ကျေးဇူးက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အများကြီး
ရှိပါတယ်။ ခိုင်းစရာရှိတာသာ ခိုင်းပါ”

“ဒီကိစ္စက တော်ရုံလူလည်း လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။
ဒါကြောင့် ကိုနီမောင်ကို အကူအညီတောင်းရတာပါ”

“ဘာမဆို လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“မနက်ဖြန်ကို ကျွန်မ တောထဲကို ခဏသွားချင်တယ်။
ကိုနီမောင် လိုက်လာခဲ့ပါ”

“တခြားအဖော် ခေါ်ခဲ့ရဦးမလား”

“မခေါ်ပါနဲ့... ကျွန်မတို့ချည်း သွားရင် ရပါတယ်”

ဟု မှာကြားထားသဖြင့် နီမောင်လည်း လိုအပ်သည့်
ပစ္စည်းများကို ပြင်ဆင်ထားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ တောထဲ သွားချိန်နီးသောအခါ ဦးဘရံ
က နီမောင်ကို မှာလေသည်။

“နီမောင်... မင်းနှမကို ဂရုစိုက်ပေးပါနော်”

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ... ကျွန်တော် အစစအရာရာ စောင့်
ရှောက်ပေးပါ့မယ်”

ဟု ကတိပေးခဲ့လေသည်။

နှစ်ယောက်သား နံနက်ပိုင်းအချိန်တွင် တောဘက်သို့
ခရီးထွက်ကြလေသည်။

လမ်းရောက်တော့ မြပွေးက မေးသည်။

“ကိုနီမောင် နာနာဘာဝတွေကို ကြောက်တတ်သလား”

“ငယ်ငယ်ကတည်းက မကြောက်ပါဘူး”

“ဘာကြောင့် မကြောက်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ အားကိုးရတဲ့ ရတနာသုံးပါးဆိုတဲ့ ဂုဏ်
ကျေးဇူး အကာအကွယ် နှိမ့်နေတာပါ။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို
ဘာကြောက်စရာ လို့မလဲ”

“တကယ်လို့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရင် ရှင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“နီမောင်နီ... ကျွန်တော့်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက နီမောင်နီအရွယ်လာခဲ့တဲ့ ဂါထာတော်တွေ ဂုဏ်တော်တွေ ရှိပါတယ်။

သူတို့ မနှောင့်ယှက်နိုင်ပါဘူး”

ဟု စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာရာ တောတွင်း သို့ ရောက်လာကြလေတော့သည်။

သူတို့ တောတွင်းရောက်လာသောအခါ တောနက်ထဲမှ လိုက်လာသော ခြေသံများကို စတင်ကြားရလေသည်။

နီမောင်က နားစွင့်လိုက်သည်။

ခြေသံမှာ တောကောင်များ တောတိုးလာသောခြေသံ မဟုတ်မှန်းတော့ ရိပ်မိလိုက်သည်။

အတန်ကြာတော့ ခြေသံများက နောက်ဘက် မနီး မဝေးနေရာသို့ ရောက်လာကြသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှမမြင်ရဘဲ သစ်ပင်သစ် ကိုင်းများ လှုပ်ယမ်းနေသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

ခြေသံများ နီးလောသောအခါ စကားပြောသံများပါ မသံမကွဲ ကြားလာရသည်။

“ငါတို့ပိုင်နက်ထဲ ရောက်လာပြီဆိုတော့ စိစိညက်ညက် ကြေအောင် လှုပ်လိုက်ရင် ကောင်းမလားဟေ့”

“ဟုတ်တယ်... အရင်ဘဝတုန်းက ဒင်း ငါတို့ကို နှိပ် စက်ခဲ့တာ မနည်းတော့ဘူး။ အခုဘဝမှာ သူ့ဆီမှာ ဘာမှ တန်ဖိုး ပါဝါ မရှိတော့ဘူး။ အခုနေ ကလဲ့စားချေကြရင် ကောင်းမယ်”

“နေဦးဟ... နံဘေးမှာ ပါလာတဲ့ သူ့အဖော်ဆီမှာ လက်နက်ကောင်းတွေ ရှိတယ်။ အနားကပ်လို့ မရသေးဘူး”

ဟူသော အသံများ ကြားလာရသောအခါ နီမောင်မှာ အနည်းငယ်တော့ စိုးရိမ်စိတ် ရှိသွားမိသည်။

မိမိထက် မြပွေး တစ်ခုခုဖြစ်မှာကို စိုးရိမ်မိခြင်းဖြစ် သည်။

သို့သော်လည်း မိမိကို ရန်မပြုနိုင်မှန်း သိလိုက်ရသဖြင့် အနည်းငယ်တော့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေသည်။

သို့ကြောင့် နောက်မှ ခြေသံများ နီးလာသည်နှင့် သူ့အမြဲ ရွတ်ဆိုနေကျ ‘သဗ္ဗဒွေဂါထာတော်’ကို တိုးတိုးကလေး ရွတ်ဆို နေမိလေသည်။

ထိုသို့ရွတ်ဆိုလိုက်သည်နှင့် နောက်မှ ခြေရာချင်း ထပ် လှမှု နင်းလိုက်လာသောခြေသံများက တဖြည်းဖြည်း ဝေးကျန်ခဲ့ သည်။ နီမောင်ဆီမှာ တောတက်ရာ၌ ယူလေ့ရှိသော ဝါးတစ် လက်၊ လေးနှင့်မြားဗူးတို့ ပါလာသည်။

တစ်နေရာ ရောက်တော့ သူတို့ရှေ့ဘက်ရှိ သစ်တော အတွင်းမှ ရိပ်ကနဲ ဖြတ်ပြေးသွားသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခု ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် နီမောင်က လေးနှင့်မြားကို အဆင် သင့် ပြင်လိုက်သည်။

“တကယ်လို့ အရေးအကြောင်း ပေါ်လာရင် ကျွန်တော့် နောက်မှာသာ နေပါ”

ဟုလည်း မှာထားလေသည်။

သို့သော်လည်း သူတို့ ထိုနေရာ ရောက်သည်အထိ
မည်သည့်အန္တရာယ်မှ ထပ်မံတွေ့ရပေ။

တစ်နေရာ ရောက်သောအခါ အပေါ်ဘက်မှ 'ဝုန်းကနဲ
အသံကြားလိုက်ရသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ သစ်ချုံပေါ်
မှာ တင်နေသော ခေါင်းတလားအပျက်တစ်လုံးကို တွေ့ကြရ
သည်။

“ဘာကြီးလဲ ကိုနီမောင်”

“ကျွန်တော်တို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အနှောင့်အယှက်ပေး
မယ့် မိစ္ဆာတွေ ရှိနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြောက်စရာမလိုပါဘူး၊
သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မပေးနိုင်ပါ
ဘူး”

ဟု ပြောဆိုကာ ဆက်လျှောက်လာကြရာ သစ်မွှေးပင်
ကြီး ရှိရာသို့ ရောက်လာသည်။

ထိုသစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ခေတ္တနား၍
ပါလာသော အစားအသောက်များကို ဝမ်းပြည့်အောင် စား
သောက်ကြလေသည်။

“ကိုနီမောင် ဒီသစ်ပင်ကြီးကို သိသလား”

“မသိဘူး... ဘာသစ်ပင်လဲ”

“ဒါ သစ်မွှေးပင်လို့ ခေါ်တယ်၊ ဒီနေရာက ကျွန်မ ဘဝ
ပြောင်းခဲ့တဲ့နေရာပဲ”

“ဟင်...”

“ကိုနီမောင်ကို ဒီနေရာကို ခေါ်လာတာ အကြောင်း

တစ်ခု ရှိလို့ပါ”

“ပြောပါ မြပွေး”

“ဒီကနေ မဝေးလှတဲ့နေရာမှာ ကျွန်မ 'မီးစုန်းရှင်မ'
ဘဝက နေခဲ့တဲ့နေရာ ရှိတယ်”

“ဟင်... မီးစုန်းရှင်မ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... အရင်ဘဝက မီးစုန်းရှင်မပဲ၊ ဝဋ်ကြွေး
တွေ ပေးဆပ်စရာရှိလို့ ဘိုးဘိုးအမိနဲ့ ဘဝပြောင်းပြီး ဒီဘဝ
ရောက်နေရတာပဲ၊ ဒီဘဝမှာ ဝဋ်ကြွေးဆပ်ပြီးရင်တော့ အရင်
ဘဝမျိုး ပြန်ရောက်အောင် ကြိုးစားရမယ်”

နီမောင်မှာ မြပွေး ပြောနေသောစကားများကို နား
ထောင်နေရသော်လည်း လုံးဝနားမလည်ပေ။

“ကျွန်တော်တော့ ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်အောင် ဖြစ်
နေပြီ၊ ကျွန်တော်နားလည်အောင် နည်းနည်းလောက် ရှင်းပြပေး
ပါလား”

“ကိုနီမောင်ကို သဘောပေါက်အောင်တော့ နည်းနည်း
တော့ ပြောပြပါမယ်၊ အခု ဒီနေရာကို ခေါ်လာတာက ကျွန်မရဲ့
နေရာဟောင်းကို သိအောင် ခေါ်ပြတာပါ။

အဲဒီနေရာဟောင်းမှာ ကျွန်မရဲ့ပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်၊

ကိုနီမောင်ကို အဲဒီပစ္စည်းတွေ သွားယူပေးဖို့ အကူ
အညီ တောင်းချင်တယ်”

“ဒါထက် အဲဒီပစ္စည်းတွေကို မြပွေးကိုယ်တိုင် သွားယူ
လို့ မဖြစ်ဘူးလားဟင်”

“ကျွန်မတို့ယ်တိုင် သွားရင် သူတို့ပိုင်နက်ထဲ ပြန်ရောက် သွားတဲ့အခါ ပြန်မလွှတ်မှာစိုးလို့ပါ”

“ဘာပစ္စည်းတွေလဲဟင်”

“နောက်တော့ ကျွန်မပြောပြပါမယ်၊ အခု အဲဒီနေရာကို သွားကြရအောင်”

“ဘယ်နေရာလဲဟင်”

“ပီးစုန်းတောင်ကိုပါ”

“ပီးစုန်းတောင်... ဘယ်နေရာမှာလဲဟင်၊ ကျွန်တော် လည်း ဒီနယ်မှာ မွေးတာပဲ၊ ပီးစုန်းတောင်ဆိုတာ တစ်ခါမှ မကြားမိပါဘူး”

“ဒီတောင်က အရင်တတည်းက ရှိတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနာမည်ကိုတော့ လူတိုင်း မသိကြဘူး၊ လာ... သွားကြရ အောင်”

ဟု ပြောကာ သစ်မွှေးပင်ကြီးအောက်မှ ထွက်လာကြ လေသည်။

ထိုနေရာမှ ထွက်လာသည်အထိတော့ နောက်ထပ် အနှောင့်အယှက်များနှင့် မတွေ့ရပေ။

ထိုနေရာမှ အတန်ကြာအောင် လျှောက်လာသောအခါ တောင်မြင့်တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဒီတောင်ဟာ လူတွေ မသိသေးတဲ့ ပီးစုန်းတောင်ပဲ ဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့ ချောက်ကမ်းပါးကြီးက အသုရာချောက်လို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီချောက်ထဲကို ဆင်းသွားရင် ဂူပေါက်ကြီးတစ်ခု

တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီဂူပေါက်အတွင်းမှာ ကျွန်မ အရင်ဘဝက အသုံးပြုခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေ ရှိတယ်”

“အခု ဆင်းယူရမှာလား”

“ဒီအတိုင်း ဆင်းလို့မရဘူး ကိုနီမောင်၊ မဆင်းခင် အကာအကွယ်တွေ လုပ်သွားဖို့လိုမယ်၊ အဲဒီဂူအတွင်းမှာ မိစ္ဆာ တွေ၊ နာနာဘာဝတွေ ရှိတယ်၊ သူတို့ဖမ်းစားရင် အသက်ရှင် လျက်နဲ့ ပြန်မတက်နိုင်ဘူး”

“ဘယ်လိုအကာအကွယ်တွေ လုပ်ရမလဲ”

“မိစ္ဆာတွေကြောက်တဲ့ အကာအကွယ်မျိုးပေါ့၊ စကားဖြူ တောင်ခြေမှာတော့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတဲ့ သူတော်စင်တစ်ဦး ရှိတယ်၊ သူ့ဆီကို အရင်သွားရလိမ့်မယ်”

စကားဖြူတောင်မှာ ရိုးမတောင်တန်းကြီးပေါ်မှာပင် မြို့ထိုတောင်ပေါ်မှာ အခြားသစ်ပင် သိပ်မရှိဘဲ စကားပင်များ သာ ရှိလေသည်။

ထိုစကားပင်များမှာလည်း အပွင့်ပွင့်လျှင် အဖြူပွင့်များ သာ ပွင့်သဖြင့် စကားဖြူတောင်ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြခြင်းဖြစ်ပေ သည်။

ထိုတောင်ကိုတော့ တစ်ခေါက်နှင့်ခေါက် ရောက်ဖူး သဖြင့် သိနေသည်။

“ကောင်းပြီ... သွားလိုက်ပါ့မယ်၊ ဒါထက် ဂူထဲ ချောက်ရင် ဘယ်လိုပစ္စည်းတွေ ယူလာရမလဲ”

နီမောင်က စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ဆက်မေးလိုက်သည်။

“ကိုနီခောင် ယူလာရမယ့် ပစ္စည်းတွေက ရှေးဟောင်း ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ မီးစုန်းခါတ်တွေ ကိန်းဝပ်နေတဲ့ ပတ္တမြား ကျောက်တစ်လုံးပါပဲ”

“ကောင်းပါပြီ... ယူပေးပါမယ်၊ ဒါထက် သွားမယူခင် မြေမွှေးရဲ့အကြောင်းကို နည်းနည်းလောက် သိချင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘဝဟောင်းက အကြောင်းတွေကို မှတ်မိသလောက် ပြန်ပြောပြပါလား”

“ကောင်းပါပြီ... ကျွန်မသတိရသလောက် ပြန်ပြော ပြပေးပါမယ်”

ဟု ဆိုကာ အောက်ပါအကြောင်းများကို ပြောပြလေ တော့သည်။

ကဏ္ဍ(၉)

မီးစုန်းစွာဟူသော မီးစုန်းစွာဟူသော

လွန်ခဲ့သော ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ယခု မီးစုန်းတောင် မနီးမဝေး ရိုးမတောင်ခြေတစ်နေရာတွင် မီးစုန်းစွာဟူသော မြို့တစ်ရွာ ရှိခဲ့လေသည်။

ထိုရွာကို မီးစုန်းစွာဟူ၍ အမည်မှည့်ခေါ်ခြင်းမှာ မီးစုန်းစွာဟူသော မီးစုန်းတောင်ကို အကြောင်းပြု၍ ခေါ်ဝေါ်ကြ ပြင်လေသည်။

လပြည့် လကွယ်ညများတွင် မီးစုန်းတောင်ကြီးမှ မီးစုန်း များ တောက်ပသည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရွာများမှ တော့မြင် ခြင်း မီးစုန်းစွာမှ လူများကို ပြုစားတတ်သော စုန်းကလေးများ

များ တတ်ကျွမ်းသည်ဟု အထင်ရှိကြသည်။
 အခြားရွာများမှ ထိုသို့အထင်ရှိသဖြင့် မီးစုန်းရွာမှ လူ
 များကို ကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။
 ထိုရွာတွင် မနှင်းပွင့်ဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ရှိလေ
 သည်။ သူမသည် လှပချောမောသူဖြစ်သဖြင့် ရိုးရိုးအေးအေး
 နေလေ့ရှိကာ ဘာသာတရားကိုလည်း ကိုင်းရှိုင်းသူဖြစ်သည်။
 မိဘများကလည်း ရိုးရိုးအေးအေး နေကာ တောင်ယာ
 အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကြလေသည်။
 မနှင်းပွင့်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက ပါရမီရှင်
 တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။
 သူမသည် ပျောက်ဆုံးနေသောပစ္စည်းများကို အာရုံခံ
 ကြည့်ရှုနှင့် မည်သည့်နေရာ၌ ရှိသည်ကို ပြောပြနိုင်သူဖြစ်သည်။
 သို့ကြောင့်လည်း မီးစုန်းရွာသာမက အခြားရွာများထ
 ပင် ကျွဲပျောက်၊ နွားပျောက်၊ ပစ္စည်းပျောက်များ လာရောက်
 မြန်းကြလေသည်။
 တစ်နေ့တော့ မီးစုန်းရွာနှင့် မဝေးလှသော ပျဉ်းမကုန်း
 ရွာမှ 'ရွှေမောင်' ဆိုသောလူရွယ်တစ်ဦး ရောက်လာပြီး ပစ္စည်း
 ပျောက် လာမေးလေသည်။
 ထိုကဲ့သို့ လာမေးရင်းမှပင် လူငယ်တို့သဘာဝ စိတ်ထဲ
 စားမှု ဖြစ်သွားကြလေသည်။
 ထို့နောက်ပိုင်းမှာတော့ ရှေးဘဝက ရေစက်ကြောင့်
 တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေတ္တာမျှကာ ချစ်သူဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြ

သည်။
 ရွှေမောင်မိဘများမှာ ငွေကြေးဥစ္စာ ပြည့်စုံသည့်အပြင်
 လယ်ယာချောင်းမြောင်းများစွာကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြသူများဖြစ်ကာ
 တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သူ ရွှေမောင်ကို ဂုဏ်ရည်ချင်း တူ
 သော မိန်းကလေးများနှင့် နေရာချပေးရန် စီစဉ်ထားကြသည်။
 နောက်ပိုင်းမှာတော့ သားဖြစ်သူ ရွှေမောင်မှာ မီးစုန်းရွာ
 မှ မနှင်းပွင့်ဆိုသောမိန်းကလေးနှင့် မေတ္တာမျှနေကြောင်း သိသွား
 ဤရာ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲကြတော့သည်။
 “မင်းမှာ ကြိုက်စရာ ရှားလို့ ဒီစုန်းရွာက စုန်းမနဲ့မှ
 မေတ္တာမျှရသလားဟဲ့၊ ငါတို့ကတော့ လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူး”
 “ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦး မဟုတ်ပါ
 ဘူး အမေရဲ့၊ သူတို့မိသားစုက စုန်းပညာလည်း မတတ်ကြပါ
 ဘူး”
 “အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလောက်နာမည်ကြီးနေတဲ့ရွာ
 က မိန်းကလေးနဲ့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊
 မင်းကသာ မဟုတ်ဘူး ဇွတ်ပြောနေတယ်၊ အခု ပစ္စည်း
 ပျောက်တာတွေ ပြောပေးနေတာလဲ စုန်းအတတ်တွေနဲ့ ပြော
 နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”
 “မဟုတ်ပါဘူး အမေရဲ့၊ မနှင်းပွင့်က အဲဒီပညာမျိုးတွေ
 မတတ်ပါဘူး”
 “အို... ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့တော့ လုံးဝသဘောမတူ
 နိုင်ဘူး။ အမေတို့ သဘောကျတဲ့ မိန်းကလေးကိုပဲ ယူရမယ်”

ဟု တားမြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း ရွှေမောင်မှာ မနှင်းပွင့်အပေါ် နှစ်နှင် ကာကာ ချစ်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် မိဘများက ဖျက်သော်လည်း သွေဖယ်မသွားဘဲ ဆက်ချစ်မြဲချစ်နေလေသည်။

“ကိုရွှေမောင်မိဘတွေက ကျွန်မနဲ့ သဘောမတူကြတာ ဆိုတော့ ရှေ့ရော့အတွက် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

“ဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ မနှင်းပွင့်ရယ်၊ အဖေတို့အဖေတို့ သဘောမတူရင်လည်း ခဏပဲ နေမှာပါ။ နောက်ထော့အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ဒီသားကို မပြတ်နိုင်မှတော့ ချွေးမလဲလည်း ချစ်ရမှာပေါ့။ ကိုယ်ကတော့ ဘယ်လိုပဲ အနှောင့်အယှက်တွေ ရှိပါစေ၊ မနှင်းပွင့်အပေါ် သစ္စာမပျက်ပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောဆိုကာ ချစ်သူတို့သဘာဝအတိုင်း နေမြဲနေကာ နောက်ပိုင်းတွင် မိဘများအား မနှင်းပွင့်နှင့် လက်ထပ်ပေးရန် အမျိုးမျိုး ပြောဆိုသော်လည်း လက်မခံကြသဖြင့် အိမ်မှ ထွက်ကာ မနှင်းပွင့်ကို လက်ထပ်ပြီး မီးစုန်းရွာမှာပင် လာရောက်နေထိုင်လေသည်။

ထိုအခါ ရွှေမောင်၏မိဘများမှာ ဒေါသပူပန်ထကာ ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။

“ခါ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုစုန်းမက သူ့အတတ်ပညာနဲ့ ရွှေမောင်ကို ခြွစားပြီး ယူလိုက်ကြတာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲကိုရွှေဝမ်း၊ တဆိတ်လောက် အကြံဉာဏ်ပေးပါဦး”

“အခုလို ညားပြီးမှတော့ မယူနဲ့ ပြောလို့လည်း ရအောင်

မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသားကိုက မိုက်တွင်းနက်တာ၊ မိဘစကား မားမှ မထောင်တာ၊ ဒုက္ခတော့ တွေ့ဦးတော့မှာပဲ”

“အခုမှတော့ ပြောနေလို့လဲ အပိုပဲ၊ ကျုပ်သားလေးကို တော့ ဝီစုန်းကဝေတွေရဲ့ လက်ထဲမှာ မထားနိုင်ဘူး၊ အိမ်ကို ပြန်ခေါ်ထားရမှာပဲ”

“အိမ်ခေါ်မှတော့ ဟိုမိန်းကလေးပါ ပါလာမှာပေါ့”

“အို . . . ကိုယ့်အိမ်ရောက်တော့မှ ဒင်းတို့ချင်း မကွဲကွဲအောင် စီမံရမှာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ မီးစုန်းရွာသို့ လိုက်သွားပြီး မှောက် ရွှေမောင်တို့လင်မယားကို အချို့သပ်ကာ ပြန်ခေါ်ခဲ့လေသည်။ မိမိတို့နေအိမ် ရောက်သောအခါမှ ရွှေမောင် မနိသည့် အခိုက်တွင် မနှင်းပွင့်ကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် နှိပ်စက်ကြလေတော့သည်။

မနှင်းပွင့်မှာ လင်ယောက်ျားကို မပြတ်နိုင်သဖြင့် ကြိတ်ခိတ် သည်းခံကာ နေရရှာသည်။

တစ်အိမ်လုံးက ဝိုင်းဝန်းနှိပ်စက်ကြသောကြောင့် မှက်ညှပ်နှင့်မျက်ခွက် နေရရှာသော်လည်း ရွှေမောင်ကို ပြန်မပြောခဲ့ဘဲပေ။

နောက်ဆုံးတော့ ရွာထဲမှ ပြုစားတတ်သူများကို ခေါ်၍ ရွှေမောင်တစ်ယောက် မနှင်းပွင့်အပေါ် အမုန်းကြီး မုန်းသွားစေရန် ဆေးဝါးအစီအရင်များဖြင့် ပြုလုပ်ကြပြန်လေသည်။ သို့သော် ပြုလုပ်ရာ ယခင်က မနှင်းပွင့်အပေါ်မှာ ချစ်စွာလွန်းသော ရွှေ

မောင်မှာ အသွင်ပြောင်းသွားပြီး မနှင်းပွင့်ကို မြင်သည်နှင့် တော်
တစ်ကြိမ်မောင်က တုတ်နှင့် ရိုက်သည့်အခါရိုက်၊ တစ်ခါတစ်
ခါးဖြင့် ခုတ်သတ်မည် တကဲကဲ ပြုလုပ်နေသဖြင့် အိမ်သူအိမ်
သားများက ဝိုင်းဝန်းဆွဲထားရသည်။

ယခင်က ရိုက်နှက်ဖို့ ဝေလာဝေး၊ လေသံမာမာပင်
မပြောဖူးသော ရွှေမောင်မှာ ယခုအခါ ဘီလူးသဘက် ဝင်စီးနေ
သကဲ့သို့ ဖြစ်နေရာ မနှင်းပွင့်ခမှာ ကြောက်ရွံ့သော်လည်း အား
ကိုးရမည့်သူ မရှိ ဖြစ်နေရှာသည်။

ယခင်က အခြားသူများက ဆိုးသော်လည်း ယောက်ျား
ဖြစ်သူကို အားကိုးရသဖြင့် အနည်းငယ် တော်နေသော်လည်း
ယခုအခါ ယောက်ျားဖြစ်သူကပါ သူမကို မြင်သည်နှင့် ဘီလူး
သဘက် စီးနေသလို သတ်မယ်ဖြတ်မယ် တကဲကဲ ဖြစ်နေသဖြင့်
ခိုကိုးရာမရှိ ဖြစ်နေတော့သည်။

နောက်ဆုံး မတတ်သာသည့်အဆုံး ဘုရားမှာ တိုင်တင်
သစ္စာပြုရလေသည်။

“ဘုရားတပည့်တော်မသည် ယနေ့အချိန်အထိ ကိုသူ
မောင်အပေါ်မှာ သစ္စာလည်း မပျက်၊ မေတ္တာလည်း မပျက်ခဲ့။
ဤသစ္စာမှန်ပါက ကိုရွှေမောင်ထံမှာ ကပ်စွဲနေသည့် အမှော့
ပယောဂများ ကင်းစင်ပပျောက်ပါစေသား”

• ဟု သစ္စာဆိုကာ ထိုသစ္စာရေကို ရွှေမောင်သောက်
ရေထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်လေသည်။

ထိုသစ္စာရေကို သောက်ပြီးသောအခါ ရွှေမောင်မှာ

အမှော့ပယောဂများ ကင်းသွားပြီး ယခင်ကကဲ့သို့ ချစ်ချစ်
ခင်ခင် ပြန်ဖြစ်လာလေသည်။

ထိုအခါ မနှင်းပွင့်ကို ချိတ်နှက်ထားသဖြင့် ကိုယ်ပေါ်မှ
ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို မြင်၍ မေးသောအခါ အကြောင်းစုံ
ပြန်ပြောပြလိုက်လေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို သိသောအခါ ရွှေမောင်မှာ များစွာ
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေသည်။

“ဖြစ်ရလေကွယ်... ကိုယ်ဘာမှမသိရပါလား၊ မနှင်း
ပွင့်ကို ဒီလိုရက်ရက်စက်စက် ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်အောင်
ရိုက်ဖို့နေနေသာ ဆူဖို့ငေါက်ဖို့တောင် စိတ်မကူးခဲ့ပါဘူး၊
ဒီအတိုင်း ဆက်နေရင်တော့ မနှင်းပွင့် ခုတုရောက်ရတော့မယ်၊
ကိုယ်တို့ တစ်နေရာကို ထွက်ပြေးကြမယ် ဖြစ်တော့မယ်”

ဟု လင်မယားနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကာ တိတ်တဆိတ်
ထွက်ပြေးကြလေရာ နောက်ဆုံး မီးစုန်းတောင် ရှိရာသို့ ရောက်
ခဲ့ကြလေတော့သည်။

ထိုတောင်တစ်ဝိုက်သို့ ရောက်သောအခါ နောက်မှ
ညာသံပေး၍ လိုက်လာသံများကို ကြားရသဖြင့် ဆက်ပြေးသော်
လည်း မလွတ်နိုင်တော့ဘဲ တစ်နေရာ ရောက်လေလျှင် သရဲ
သဘက် ပိစ္ဆာများ၏ဝိုင်းဝန်းခြင်း ခံကြရလေသည်။

တောထဲမှာ မှောင်နေသောအချိန်မှို မိမိတို့ ပတ်ဝန်း
ချင်မှာ ဝိုင်းနေသော ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ပုံသဏ္ဍာန်
များကို ဝိုးတဝါး မြင်နေကြရသည်။

ထိုသို့အပိုင်းခံရသောအခါ မနေဝံ့ပြန်သဖြင့် ဆက်၍ ပြေးပြန်ရာ ရွှေမောင်မှာ အသုရာချောက်အတွင်းသို့ ခြေချော်၍ ပြုတ်ကျသွားပြီး အသက်သေဆုံးသွားလေတော့သည်။ ထိုချောက်ကမ်းပါး ရောက်တော့ မနှင်းပွင့်မှာ ပြေးစရာလည်း မြေမရှိတော့သဖြင့် မိစ္ဆာများ၏ပိုင်းခြင်းကို ခံရပြန်လေသည်။

သူမသည် ရွှေမောင် ပြုတ်ကျသွားသောချောက်အတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းရန် စိတ်ကူးသော်လည်း အခွင့်မသာတော့ပေ။

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သရဲ သဘက်၊ ဘီလူးပုတ်၊ ပြိတ္တာ အစရှိသော နာနာဘာဝတို့မှာ စားမည်ဝါးမည် တက်ကဲဖြင့် မနှင်းပွင့် ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်လာလေတော့သည်။ မနှင်းပွင့်မှာ ပြေးစရာမြေမရှိ၊ အားကိုးစရာလည်း မရှိတော့သဖြင့် မျက်စိကို ဂိုဏ်းက ဘုရားတရားသာ အာရုံပြုနေရတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသေးသည်။

“ဟဲ့... မိစ္ဆာကောင်တွေ၊ အပြစ်မရှိတဲ့လူကို ဘာကြောင့် နှိပ်စက်ချင်ရတာလဲ၊ အမြန်ထွက်သွားကြစမ်းဟဲ့”

ထိုအသံကြားသဖြင့် မျက်စိပွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မလှမ်းမကမ်းနေရာ၌ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ဆင်ထားသော အူဘိုးဘိုးတစ်ဦး ရပ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရပြီး ထိုအူဘိုးဘိုးက လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော တောင်ဝှေးဖြင့် ဝှေးယမ်းလိုက်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်မှ မိစ္ဆာကောင်များအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားသေး

တော့သည်။

ထိုအခါမှ အဘိုးဘိုးက အနီးသို့ လျှောက်လာလေသည်။

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဘိုးဘိုးရယ်”

“ငါ့မြေး အတိတ်ဘဝက မစင်ကြယ်ခဲ့လို့ အခုဘဝမှာ ဒီလိုဝဋ်ကြွေး ပြန်ခံရတာပဲ၊ အခု ငါ့မြေး ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးရှိသလဲ”

“ကျွန်မမှာ အားကိုးစရာ လင်သားလည်း မရှိတော့တဲ့အပြင် နေရပ်လည်း မပြန်လိုတော့တာမို့ ခြေဦးတည့်ရာပဲ သွားပါတော့မယ် အဘိုး”

“ဒီလိုသွားနေရုံနဲ့တော့ အကျိုးမရှိနိုင်ပေဘူး၊ နောက်ဆုံး ခုကွဆင်းရဲတွေနဲ့ ထပ်တွေ့ဖို့သာ အကြောင်းရှိတော့တယ်၊ ဒါကြောင့် အဘိုးနောက်ကို လိုက်ခဲ့ပြီး ကိုယ့်ဘဝအတွက် အကျိုးရှိမယ့်အလုပ်မျိုးကို လုပ်ပေတော့”

ဟု ပြောဆိုကာ ခေါ်သွားသဖြင့် အသုရာချောက်အတွင်း၌ ရှိသော ဂူကြီးတစ်ဂူအတွင်းသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

“နင့်ကို ဒီအချိန်မှာ တရားထိုင်ခိုင်းရင် စိတ်သောက ချောက်နေချိန်မို့ သင့်မယ် မထင်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် စိတ်ငြိမ်မှုဖြင့်အောင် ကသိုဏ်းရှုပေတော့”

“ကျွန်မ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးလို့ ဘယ်လိုကသိုဏ်းရှုနိုင်ပါသလဲ အဘိုး”

“လောကမှာ ရေ မြေ လေ၊ မီး ဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီးလေးပါး ရှိတယ်။ ဒီလေးမျိုးစလုံးဟာ သူ့နေရာသူ စွမ်းအားရှိကြတယ်။ ဒီဓာတ်ကြီးလေးပါးထဲက တစ်ပါးပါးကို နိုင်ရင် လောကမှာ ဘာမဆို အသုံးချလို့ရတယ်”

“ဘယ်လို အသုံးချနိုင်ပါသလဲ အဘိုး”

“မြေဓာတ်နိုင်ပြီး မြေကသိုဏ်း အောင်မြင်ရင် မြေ အောက်မှာ ရှိတဲ့အရာတွေကို အားလုံးမြင်နိုင်တယ်။ ယူငင်အသုံး ပြုလို့ ရနိုင်တယ်။ ရေဓာတ်နိုင်ပြီး ရေကသိုဏ်း အောင်မြင်ရင် ရေအောက်မှာ ရှိတဲ့ အရာအားလုံးကို ကြည့်လို့မြင်နိုင်တယ်။ ရေထဲမှာ အခက်အခဲ မရှိ သွားလာနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မီးဓာတ်ကတော့ အရေအကြီးဆုံးပေါ့။ ဓာတ်ကြီး လေးပါးထဲမှာ အင်အားအကောင်းဆုံးဓာတ်ပဲ။ ဓာတ်ကြောင့် လောက ကမ္ဘာကြီးမှာ အပူနဲ့အအေး နှစ်မျိုးရှိတဲ့နေရာမှာ သူ့ရဲ့ ဆိုတဲ့ နေဓာတ်က ဦးဆောင်ပြီး စန္ဒြောဆိုတဲ့ လ၊ဓာတ်က နောက်မှာ နေရတယ်။ ဒီလိုပဲ နေ့ခိုနစ်နေ့ ရှိတဲ့နေရာမှာလည်း သူ့ရဲ့ဆိုတဲ့ တနင်္ဂနွေဓာတ်က ထိပ်ဆုံးမှာ နေရတယ်။ ကျန်တဲ့ ပြိုဟ်တွေက သူ့ပြိုဟ်သက်ကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ ဖြစ်ကြရ တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး”

“သူ့ရဲ့လို့ ခေါ်တဲ့ မီးဓာတ်ဟာ ရန်သူကို တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းတဲ့နေရာမှာ အထိရောက်ဆုံးပဲကွယ်”

“ကျွန်မ ကြီးစားပါမယ် အဘိုး”

ဤသို့ တောင်းပန်ပြောဆိုသောအခါ အဘိုးတို့က သူမ ဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း မီးကသိုဏ်း ကျင့်ခွင့်ပေးလေသည်။

“မီးကသိုဏ်း ကျင့်တော့မယ်ဆိုရင် ဦးစွာ ကညင်ဆီ ထည့်ထားတဲ့မီးခွက်တစ်ခုကို ရှေ့မှာချပြီး မျက်တောင်မခတ်တမ်း ဆိုင်ကြည့်ပေတော့”

ဟု ပြောသဖြင့် မြေခွက်တစ်ခုထဲ၌ ကညင်ဆီထည့် လျှော်ကြိုးတပ်ကာ ထိုင်ကြည့်လေတော့သည်။

• ကြည့်ကာစ အလေ့အကျင့် မရှိစဉ်မှာတော့ မီးရောင်၏ ဝှက်ပေးမှုက မျက်လုံးကို မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်စေသည်။

မီးရောင်က မျက်လုံးကို ဟပ်သောအခါ မခံနိုင်သဖြင့် မျက်ရည်များပင် ကျလာတော့သည်။

သို့စေကာမူ မနှင်းပွင့်မှာ နာကျည်းချက် ရှိသူမို့ ဝေဝနာ များကို သည်းခံ၍ ဆက်လက်ကျင့်ကြံအားထုတ်လေသည်။

ရက်မှလသို့ ကူးလာသောအခါ သာမန်ဝေဝနာများ မျောက်သွားပြီး မီးရောင်ကို ကြည့်သော်လည်း သာမန်အနေ အထားသို့ ရောက်လာလေသည်။

ထိုမှတဆင့် မီးရောင်တစ်ခုအတွင်းမှာပင် အခြား အရောင်များ ရောနှောပုံများ၊

အရောင်တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကူးလူးယှက်သွယ်နေခြင်း များ

မီးရောင်၏အနားသတ်များ ပြာထွက်နေပုံနှင့် အဝယ်

ဗဟိုမှ မြာလုံးလုံးအရောင်ကလေးကိုပါ ထိုးဖောက်တွေ့မြင်လာလေသည်။

လမှ နှစ်သို့ ရောက်သောအခါ သူမသည် ကညင်ဆီ မီးခွက်ကလေးနှင့် မကြည့်တော့ဘဲ ဂူအတွင်းမှာ ဖိုထားသော မီးပုံကြီးအနီးမှာ ထိုင်ကြည့်နိုင်သောအဆင့် ရောက်လာတော့သည်။

တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသော်လည်း ပူလောင်ခြင်း မရှိတော့ပေ။

သို့သော်လည်း သူမ၏ကိုယ်မှာ သာမန်ကဲ့သို့ မရှိတော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မည်းကြုတ်ကာ ကျွဲလှိုသေးကွေးလာလေတော့သည်။

နှစ်အတန်ကြာသောအခါ မီးပုံအတွင်းသို့ ဆင်းကာ မီးတောက်မီးလျှံများကို ကိုင်နိုင် အသုံးပြုနိုင်သောအဆင့်မျိုး ရောက်ရုံမက ကိုယ်တွင်းမှပါ မီးတောက်မီးလျှံများ ထုတ်နိုင်သော နောက်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်ရှိအောင်မြင်သွားလေတော့သည်။

ထိုသို့အောင်မြင်ပြီးနောက်ဝယ် အဖိုးတိုရောက်လာပြီး သူမအား မီးတောက်မီးလျှံများ တောက်လောင်နေဟန်ရှိသော ပတ္တမြားတစ်လုံးကို ပေးလေသည်။

ထိုပတ္တမြားသည် မီးစုန်းခါတ်များ ကိန်းဝပ်နေသော မီးစုန်းပတ္တမြားပင်ဖြစ်သည်။

ထိုပတ္တမြားကို အသုံးပြု၍ မည်သည့်အရာမဆို လောင်

မီးကျအောင် ပြုလုပ်နိုင်ပေသည်။

ထို့ပြင် ရှေးဟောင်းသေတ္တာတစ်လုံးကိုလည်း ပေးပြန်လေသည်။

“ဒီသေတ္တာထဲမှာ အဟိဗလစက်ကျမ်း၊ ရတနာဂန္ထစက်ကျမ်း၊ ဒကာဂူလစက်ကျမ်းသုံးဆူ ရှိတယ်၊ ငါ့မြေး တတ်မြောက်အောင် လေ့လာပေတော့”

ဟု ပေးသဖြင့် ထိုကျမ်းသုံးဆူကိုလည်း လေ့လာရပြန်လေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါ မနှင့်ပွင့်ဘဝ နောက်ကွယ်ကာ မီးစုန်းရှင်မဘဝသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

လပြည့်လကွယ်ညများတွင် မီးစုန်းတောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ဆက်ကာ မီးလုံးကြီးများအသွင်ဖြင့် တောက်စားပြရာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်မှ ရွာများရှိ လူအများက မြင်တွေ့ကြရလေရာ များစွာအံ့ဩကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ပျဉ်းမကုန်းရွာအတွင်းသို့ တဘောင်တစ်ခု ရောက်ရှိလာတော့သည်။

“သူရဇမြတ်၊ မီးစုန်းခါတ်ကို မြို့ဟပ်ဖမ်းစား၊ ကောက်ယူစားသော် ကြီးပွားချမ်းသာ၊ လူကျန်းမာ၍ အသက်ရာကျော် ရှည်စေမည်”

ဟူသော တဘောင်စကားပင်ဖြစ်ပေသည်။

ပျဉ်းမကုန်း ရွာသူရွာသားများမှာ ထိုတဘောင်စကားကို

ရသောအခါ များစွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ မီးစုန်းခါတ်ကို ရှာဖွေရန် တစ်ရွာလုံး တက်လာကြလေသည်။

ထိုအထဲတွင် ရွှေမောင်၏မိဘများနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်စုလည်း ပါလာလေသည်။

မီးစုန်းရှင်မသည် ၎င်းလက်စားချေလိုသော လူတစ်စုကို မြင်သောအခါ မီးစုန်းခါတ်များဖြင့် မျှားကာ ဂူအတွင်းသို့ ရောက်အောင် ခေါ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဂူအတွင်း၌ ဘိုးဘိုးမရှိပေ။

သူတောင်စင်အဘိုးက မနှင်းပွင့် ရောက်လာကတည်းက စကားဖြူတောင်ပေါ်သို့ သွားကာ တရားအားထုတ်နေလေသည်။

ထိုဂူအတွင်း၌ မီးစုန်းရှင်မသာ နေထိုင်လေသည်။

သူမ ကလဲစားချေလိုသောသူများ ကျောက်ဂူအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဂူပေါက်ဝကို မီးတောက်မီးလျှံများဖြင့် ပိတ်ပစ်လိုက်ရာ လူအများမှာ ကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။

“မီးစုန်းခါတ်ကို လိုချင်တဲ့လူတွေ မီးစုန်းခါတ်တွေ ရရ ဝေခေပေါ့ ဒါပေမယ့် မသေခင် ငါဘယ်သူလဲဆိုတာလည်း အရင်ကြည့်ကြဦး”

ဟု ပြောကာ မီးတောက်မီးလျှံများကြားမှ ရပ်ပြလေရာ မနှင်းပွင့်မှန်း သိသောအခါ ထိုလူများမှာ ပိုမိုကြောက်ရွံ့ကြလေတော့သည်။

“ငါ့ဘဝကို ပျက်စီးအောင် နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့လူတွေ၊ ငါ့

သောက်များကို အသေဆိုးနဲ့ သေအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့လူတွေ၊ နင်တို့လည်း သေကြပေတော့”

ဟု ပြောဆိုကြိမ်းမောင်းကာ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော မီးစုန်းခါတ် ပတ္တမြားနှင့် ပြကာ မီးတောက်မီးလျှံများနှင့် တိုက်ပတ်ရာ အားလုံး မရွံ့မလှ သေကြရလေသည်။

ထိုအခါမှာပင် စကားဖြူတောင်မှ ဖိုးဖိုး ရောက်လာသော်လည်း လက်လွန်သွားခဲ့ပေပြီ။

“ငါ့မြေး... ဒီပါကဝဋ်ကြွေးဆိုတာ ပြုသူအသစ်၊ မြစ်အဖေအဟောင်းလို အဆိုရှိတယ်၊ အခုလို လုပ်လိုက်တော့ အမြစ်ခွဲကြွေးတစ်ခု ငါ့မြေးအပေါ်မှာ လာတင်ပြီပေါ့”

“တင်ရင်လည်း ပြန်ဆပ်ပါမယ် ဖိုးဖိုး၊ ကျွန်မရင်ထဲမှာ မီးပေါင်းများစွာ နှိအောင်းနေတဲ့ အာယာတ ရန်ကြွေးကို ဒီနည်းဆပ်မှ ကြေမှာမို့ပါ။

အခုတော့ သူတို့ကိုလည်း ကျေနပ်လောက်အောင် လက်စားချေပြီးပြီမို့ ရင်ထဲမှာ ရှင်းသွားပါပြီ၊ ဒီအတွက် ခံစရာရှိတဲ့ ရန်ကြွေးကိုလည်း ခံပါတော့မယ်”

“ဝဋ်ကြွေးဆိုတာ တင်လာရင် ကျေအောင်ဆပ်ရတယ်၊ အတော့ ငါ့မြေး နောက်တစ်ဘဝ ကူးပြီးတော့ လူဝင်စားဘဝနဲ့ ဝဋ်ကြွေးကို ကျေအောင် ပေးဆပ်ခဲ့ပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ ဖိုးဖိုး”

“တစ်ခုတော့ မှာလိုက်မယ်၊ နောက်တစ်ဘဝ ရောက်သည့် ဒီဘဝမှာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့တဲ့ အထုံပါရမီကြောင့်

အကြားအမြင် စွမ်းအားတစ်ခု ရလိမ့်မယ်၊ ဘဝဟောင်းက
ချစ်သူကို ဘဝသစ်မှာ ပြန်တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ဖိုးဖိုး”

“နောက်တစ်ဘဝ ရောက်ပြီး အချိန်တန်တဲ့အခါ မီးစုန်
ခါတ် ပတ္တမြားနဲ့ ရှေးဟောင်းကျမ်းတွေကို လာယူခွင့် ရလိမ့်မယ်”

“အခုလို မိန့်ကြားတာ ဝမ်းသာပါတယ် ဖိုးဖိုး၊ ကျွန်မကို
ဒီဘဝမျိုး ရောက်အောင် စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေကို
လည်း မမေ့ပါဘူး၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ပါစေ၊ ကျွန်မချစ်သူနဲ့ ပြန်လည်
ဆုံစည်းခွင့် ရတာကိုတော့ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

ဟု ပြောဆိုကာ သူတော်စင်အဖိုးကို ရှိသေစွာ ကန်
တော့ပြီးနောက် တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသော မီး
တောက်မီးလှံများအတွင်းသို့ တရွေ့ရွေ့ ဆင်းသွားလေတော့
သည်။

အခန်း(၁၀)

ဝေဝပေအင်းမှ ဓမ္မိလူ့ဒုစို ဖြန့်ဝေခွင့်ရပြီ

“အဲဒီမီးစုန်းတောင်ဟာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကြာတဲ့
အချိန်တုန်းကတော့ မီးစုန်းရှင်မကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ အနီး
ပတ်ဝန်းကျင်ရွာတွေက သိကြတယ်၊ အခုတော့ အဲဒီရွာတွေ
လည်း သိပ်မကျန်တော့ဘူး၊ ရှေးတုန်းက သိရှိခဲ့တဲ့လူတွေလည်း
မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ မီးစုန်းတောင်အကြောင်းကို သိပ်မသိကြ
တော့ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လူတွေက သတိမထားကြလို့ မသိကြ
တာပါ။

မီးစုန်းခါတ်တွေ ကိန်းဝပ်နေတဲ့ ပတ္တမြားကြီးက လပြည့်

လကွယ်ရက်တွေမှာ တောင်ထိပ်ပေါ် တက်ပြီးတော့ တောက်စားလေ့ ရှိပါတယ်”

“ကျွန်တော်တော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး။ လူကြီးတွေတော့ ပြောသံကြားဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကတော့ သရဲမီးတောက်စားတယ်။ စုန်းမီးတောက်စားတယ်လို့ပဲ ထင်နေကြတာ ဒါထက် မြပွေး ပြောပုံအရဆိုရင် မြပွေးက မီးစုန်းရှင်မ ဝင်စားတဲ့ လူဝင်စားပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မြပွေးရဲ့အကြောင်းကို ကြားရတာ စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ ဒါထက် စကားဖြူတောင်ဖိုးဖိုး ပြောလိုက်တဲ့အတိုင်းဆိုရင် အရင်ဘဝက ကွဲသွားတဲ့ ချစ်သူနဲ့ တွေ့ရမယ်ဆိုတာ ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူကရော အခု ဘယ်မှာ ရောက်နေသလဲဟင်”

နီမောင်က ရိုးရိုးသားသား မေးလိုက်သော်လည်း မြပွေးက နီမောင်ကို ကြေကွဲသောအကြည့်မျိုးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လေသည်။

အတန်ကြာမှ ဆိုနစ်ကြေကွဲသောအသံတိုးတိုးဖြင့် . . .

“ကိုနီမောင် ကျွန်မကို မမှတ်မိတော့ဘူးလားဟင်”

ဟု မေးလေသည်။

“ဟင် . . . ကျွန် . . . ကျွန်တော်က”

“ကိုနီမောင်က ဟခြားလူ မဟုတ်ပါဘူး။ အရင်ဘဝက

မနှင်းပွင့်ဘဝနဲ့ ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ကိုရွှေမောင်ပါပဲ”

“ဗျာ . . . ကျွန်တော်က ကိုရွှေမောင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ကိုနီမောင် စရောက်လာလာချင်းမှာပဲ ကိုရွှေမောင် ဝင်စားတဲ့သူဆိုတာ ကျွန်မ ချက်ချင်းသိပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကိုနီမောင်ရဲ့အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးပြီး အိမ်ကို တပါတည်း ခေါ်လာခဲ့တာပေါ့”

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်မှာ များစွာဖုံ့သြသွားလေသည်။

ထိုအတူ ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင်လည်း အခက်တွေ့သွားလေသည်။

“ကိုနီမောင်ကတော့ ဘဝတစ်ခု ခြားသွားပြီဆိုတော့ ဘယ်မှတ်မိတော့မလဲ။ ကျွန်မကတော့ အရင်ဘဝ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့တဲ့ စွမ်းအားတစ်ခုက ဒီဘဝအထိ ပါလာတော့ ကိုနီမောင်ကို မြင်မြင်ချင်းပဲ မှတ်မိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ဝဋ်ကြွေးနဲ့ လာရတဲ့သူဆိုတော့ အရင်ဘဝက ရုပ်ရည်မျိုးတော့ မရှိတော့ဘူးပေါ့လေ”

“အမှန်တိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်လည်း မြပွေးကို မြင်မြင်ချင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေသလို စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရပါတယ်။ ဖိတ်ထဲမှာလည်း တစ်ဖို့ကြီးဖြစ်နေမိတယ်။ အခုလို အကြောင်းစုံ သိရတော့မှပဲ နည်းနည်းရှင်းသွားတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် အရင်ဘဝနဲ့ အခုဘဝက အခြေအနေချင်းက အများကြီး ကွာသွားကြ

ပြီလေ”

“ဘယ်လိုကွာတာလဲ ကိုနီမောင်ရဲ့”

“အရင်ဘဝက ကျွန်တော်က ပစ္စည်းဥစ္စာ ပြည့်စုံပြီး မြေမွှေးတို့က ချို့တဲ့ကြတယ်၊ ဒီဘဝမှာတော့ ကျွန်တော်က မြေမွှေးတို့ အလုပ်သမားဘဝဆိုတော့... ”

“ဒါက အရေးကြီးတဲ့ အခြေအနေ မဟုတ်ပါဘူး ကိုနီမောင်ရယ်”

“ဘဝဟောင်းမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတွေက မြေမွှေးနဲ့ကျွန်တော်တို့ပါ သိကြတယ်၊ ကျန်တဲ့လူတွေ ဘယ်သူမှ သိကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နီးစပ်ကြမယ်ဆိုရင် အားလုံးက ဝိုင်းပြီး ကဲ့ရဲ့ကြလိမ့်မယ်၊

ကျွန်တော့်အပေါ်မှာလည်း တစ်မျိုးထင်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် မြေမွှေးအနားမှာ အမြဲနေပေးပြီး နှမလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ ချောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ မြေမွှေးမျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။

ထိုသို့မြင်လာပြန်တော့လည်း နီမောင်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လာပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေသည်။

သို့ကြောင့် မြေမွှေး၏လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ နှစ်သိန်မှု ပေးရပြန်သည်။

“မြေမွှေး ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် မြေမွှေးကို ဘယ်လိုဘဝမျိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ခံနိုင်ပါတယ်”

ပါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တွေ့ရတဲ့အချိန်က စောလွန်းပါသေးတယ်၊ တစ်နေ့တော့ မြေမွှေးဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝစေရပါမယ်”

ထိုသို့ပြောသောအခါ မျက်ရည်ပုံးနေသော မျက်လုံးများဖြင့် နီမောင်ကို မော့ကြည့်လေသည်။

“ကိုရွှေမောင်”

ဟု တိုးတိုးကလေး ခေါ်လိုက်သည်။

“မ... မနှင်းပွင့်”

“ကျွန်မ ဘဝတစ်ခုက တစ်ခုပြောင်းခဲ့ရပေမယ့် ကိုရွှေမောင်ရဲ့အပေါ် ထားတဲ့မေတ္တာကတော့ တစ်စက်ကလေးမှ လျော့မသွားဘူးဆိုတာတော့ ယုံပါနော်”

“ယုံပါတယ် မနှင်းပွင့်ရယ်၊ ကိုယ်ကလည်း မနှင်းပွင့်အပေါ်မှာ အရင်ဘဝကအတိုင်းထက် မလျော့တဲ့အချစ်နဲ့ ချစ်နေပါတယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုရွှေမောင်”

နီမောင်က မြေမွှေး၏ကိုယ်ကလေးကို ထွေးဖက်ထားလိုက်လေသည်။

မြေမွှေးကလည်း နီမောင်ကို ဖက်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် နို့ကြွေးနေလေသည်။

“အဖိုးပြောလိုက်တဲ့အတိုင်းဆိုရင် မြေမွှေးက အရင်ဘဝက ဝင်ကြွေးကို ကျေအောင် ပေးဆပ်ရဦးမှာပေါ့နော်”

“ဒီအတွက်တော့ ဘာမှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကွ မဖြစ်မိပါဘူး”

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဝင်ကြွေးဆိုတာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ တင်နေရင် ဘယ်ဘဝမဆို ပြန်ဆပ်ရတာဆိုတော့ မြမ္မား ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူမှာပါ။ အခုလို ကိုနီမောင်နဲ့ ပြန်တွေ့ရတာကိုပဲ ကျေနပ်ပါပြီ”

ဟု ပြောဆိုကာ နှစ်ယောက်သား တောတွင်းမှ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မမျှော်လင့်သော အဖြစ်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...။

ဖိုးကေနှင့် ပတ်သက်သော အဖြစ်ဆိုးပင်ဖြစ်သည်။

ဦးဘရံ၊ ဒေါ်သိုင်းချိုတို့တွင် သားနှစ်ယောက် ရှိရာ အကြီးကောင် ဖိုးကေမှာ အသက်(၂၄)နှစ်ကျော်ကျော်ခန့် ရှိပြီး အငယ်ကောင် ဖိုးတေပင် အသက်(၂၀)ကျော် ရှိနေပြီဖြစ်၏။

၎င်းတို့မှာ ငယ်ရွယ်စဉ်အချိန်က ဆင်းဆင်းရဲရဲ ချိုချိုတဲ့ နေခဲ့ကြသော်လည်း မြမ္မားကို မွေးပြီးနောက်ပိုင်းမှာ တစ်နေ့တခြား ကြီးပွားချမ်းသာသောကြောင့် သူဌေးသားများ အဖြစ်နှင့် ကြွားကြွားဝင့်ဝင့် နေထိုင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဘန်ကောက်လုံချည်၊ ပိုးလုံချည်၊ ဘွတ်ဖိနပ်များ တပြောင်ပြောင်အပြင် ခွေကြယ်သီး၊ လက်စွပ်၊ ဆွဲကြိုးတဝင်းဝင်းနှင့်မို့ ချိုတိုင်းကြိုက်သည့် နှင်းဆီခိုင်များ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

၎င်းတို့ကလည်း ချောချောလှလှ မှန်သမျှ တစ်ယောက်မှ အလွတ်မပေးဘဲ ရုအောင်ကြံစည်ကာ ချစ်သူရည်းစားများ အဖြစ် တွဲခဲ့ကြသည်။

မိန်းကလေးများကလည်း အဝတ်အထည်ပစ္စည်းများနှင့် အလှအပ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို လိုလေသေး မရှိအောင် ဝယ်ပေးနိုင်ရုံမက အချို့ဆိုလျှင် ခွေငွေလက်ဝတ်လက်စားပါ ရရှိကြသဖြင့် ဖိုးကေ၊ ဖိုးတေဆိုလျှင် မိန်းကလေးတော်တော်များများက မငြင်းသာကြပေ။

မိဘများကတော့ သားနှစ်ယောက် ထိုကဲ့သို့ ပြုမူနေကြသည်ကို သဘောမကျသဖြင့် ဆုံးမကြသည်။

“ဟဲ့... ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့မိန်းကလေး တွေ့ရင် အတည်တကျ ယူလိုက်ကြပါလားဟဲ့၊ အခုလို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တွဲနေတာ ကောင်းတော့လား။

နင်တို့ဟာ ကြာရင် လည်လွန်းတဲ့ဘီး ချီးသင့်လိမ့်မယ်” ဟု ပြောဆိုဆုံးမသော်လည်း မနာခံကြပေ။

နောက်တော့ ဖိုးကေနှင့်ဖိုးတေတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာ မိမိတို့ရွာသာမက အခြားရွာမှ မိန်းကလေးများကိုပါ လှည့်လည်ပိုးပန်းကာ ချစ်သူရည်းစားအဖြစ် ထားကြလေသည်။

ထိုအထဲတွင် မင်းမခန္ဓာမှ မပန်းရုံဆိုသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်လည်း ပါလေသည်။

မပန်းရုံ နေသော မင်းမခန္ဓာမှာ ခုန်းကဝေ အတတ်ပညာသည်များ ရှိသည်ဟု သတင်းထွက်နေသော ရွာပင်ဖြစ်သည်။

မပန်းရုံနှင့် ရည်းစားဖြစ်ပြီးနောက်တွင် ဖိုးကေမှာ ထိုရွာမှ ပြန်သည် မရှိတော့ဘဲ မပန်းရုံတို့အိမ်မှာပင် စတည်းချနေ

တော့သည်။

မပန်းရုံတို့မှာ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ရှိသော ကြောင့် ဖိုးကေကို အားကိုးအားထားတစ်ခုအနေနှင့် လက်ခံထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း ဖိုးကေမှာ ၎င်း၏ညာဉ်အတိုင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြာကြာတွဲလေ့ မရှိရာ မပန်းရုံကိုလည်း အချိန်ကြာလာသောအခါ ငြီးငွေ့လာပြီးနောက် စွန့်ပစ်ကာ အခြားတစ်ယောက်ကို ရွာဖွေပြန်လေတော့သည်။

ထိုအကြောင်းကို မပန်းရုံက သိသော်လည်း ဘာမှ မပြောဘဲ တစ်နေ့တော့ ဖိုးကေကို အိမ်သို့ ခေါ်ကာ ထမင်းကျွေးလေသည်။

ထိုကဲ့သို့စားသောက်ပြီးနောက် အိမ်ပြန်လာရာ လမ်းမှာ တင် သူ့မျက်စိထဲမှာ ပတ်ဝန်းကျင်မှ တစ္ဆေသရဲများ ထွက်လာပြီး သူ့နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်ကာ လိုက်ဆွဲနေသည်ဟု မြင်ရသဖြင့် ဆောက်တည်ရာ မရလောက်အောင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကာ ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

ထိုသို့ပြေးသော်လည်း မလွတ်နိုင်ဘဲ နောက်မှ တစ္ဆေသရဲများက တကောက်ကောက် ပြေးလိုက်လာကြလေသည်။

နောက်မှ လိုက်လာကြသည်ကို မြင်သဖြင့် ထွက်ပြေးလေ နောက်မှ အရိပ်ကဲ့သို့ လိုက်လာကာ ခြောက်လှန့်ကြလေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဖိုးကေမှာ အခြားနေရာမှာ မနေဝံ့

တော့ဘဲ မိမိအိမ်သို့ အမြန်ပြန်ရောက်အောင် ပြေးရလေသည်။

အိမ်ဝန်းအတွင်း ပြန်ရောက်မှ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ နောက်မှ လိုက်လာသော သရဲတစ္ဆေများမှာ ခြိဝန်းအပြင်ဘက်မှ ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။

ဖိုးကေမှာ အိမ်ပေါ် ပြန်ရောက်လာပြီး မောမောပန်းပန်းနှင့် ထမင်းစားရန် ပြင်သောအခါ သူ့စားမည့် ထမင်းပန်းကန်ထဲမှာ လောက်ကောင်များ တဖွားဖွား တက်နေသည်ကို မျက်စိထဲမှာ မြင်နေသောကြောင့် ဆက်မစားဝံ့တော့ဘဲ တဝေါ့ဝေါ့နှင့် အန်နေတော့သည်။

ထိုအခြေအနေချောက်မှ မိဘများက သိကြရတော့သည်။

“ဟဲ့... ဖိုးကေ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာတုန်း”

“ထမင်းစားမလို့ လုပ်နေတာ အမေ၊ ထမင်းပန်းကန်ထဲမှာ လောက်ကောင်တွေ တွေ့နေလို့ အန်ချနေတာ”

“ဘယ်မှာလဲဟဲ့... ငါကြည့်ပါဦးမယ်”

ဒေါ်သိုင်းချိုက ထမင်းပန်းကန်ကို ကြည့်တော့ အကောင်းပကတိ ရှိနေပြီး ဖိုးကေပြောသည့် လောက်ကောင်များလည်း မတွေ့ရပေ။

“ပန်းကန်ထဲမှာ ဘာမှမရှိပါဘူးဟဲ့”

“ကျွန်တော်ကြည့်တုန်းကတော့ လောက်ကောင်တွေ အများကြီးပဲ အမေ... မစားချင်တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ရေလေးဘာလေး သောက်လိုက်”

ဟု ပြောကာ ရေတစ်ခွက် ခပ်ပေး၍ သောက်ရန် ပြင်
တော့လည်း ရေက အပုတ်နံ့များ ထွက်နေသဖြင့် သောက်မရ
ပြန်ပေ။

“အမေ့ရေကလည်းဗျာ . . . ပုတ်စော်နံ့လိုက်တာ၊
ဝေါ့ . . . ဝေါ့”

ဟု အန်ပြန်လေသည်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ အန်ချသည့်အထဲမှာ သွေးများ ပါ
လာသည်။

“ဟင်”

ဒေါ်သိုင်းချုံက အလန်တကြားဖြင့် သောက်ရေခွက်ကို
နမ်းကြည့်ပြန်တော့လည်း ဘာအနံ့မှ မရပေ။

ထို့ထက် ဖိုးကေ အန်ချလိုက်သောအထဲမှာ သွေးစများ
ကို တွေ့ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ကိုဘရုံ . . . ကိုဘရုံ . . . ဒီကိုလာပါဦး”

ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ဦးဘရုံ ရောက်လာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟ”

“ဒီမှာ တော်သားဖိုးကေ ဘာဖြစ်လာတယ် မသိဘူး၊
ထမင်းစားတော့လည်း လောက်ကောင်တွေ မြင်လိုတဲ့၊ ရေ
သောက်ပြန်တော့လည်း ပုတ်စော်နံ့တယ် ပြောပြီး မစားနိုင်
မသောက်နိုင် ဖြစ်နေတယ်”

“ဟေ . . .”

“ဟေလုပ်မနေနဲ့ . . . သူ့အန်တော့လည်း သွေးတွေ

ပါလာတယ် . . . ကြည့်ပါဦးတော့”

ဟု ပြောသဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အန်ချထားသည်များ
ကို ကြည့်သောအခါ သွေးကွက်များကို တွေ့ရသည်။

“ဒီကောင်တော့ မိဘစကား နားမထောင်လို့ ထိပြီနဲ့
တူတယ်”

“ဘယ်လိုထိတာလဲတော့”

“ဒီအခြေအနေ အကဲခတ်ကြည့်ရတာ သွေးဓိုးသားဓိုး
မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်က ပညာနဲ့ လုပ်လိုက်ပြီနဲ့
တူတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါ်သိုင်းချုံမှာ မျက်လုံးပြူး
သွားလေသည်။

သားအတွက်လည်း ပူပန်သောက ရောက်သွားကာ . .

“ဒီအတိုင်းတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရ
မှာပေါ့၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စမျိုးက သာမန်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ တတ်
ကျွမ်းတဲ့ ဆရာသမား ခေါ်ပြုမပဲ ဖြစ်တော့မယ်”

“ဘယ်သူ့ကို ခေါ်မှာလဲ”

“ဟိုဘက်စွာမှာ ဆရာကြီး ဦးနေကောင်းဆိုတာ ရှိတယ်၊
သူက ပညာသည်တွေနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကို နိုင်နင်းတယ်လို့
သတင်းကြားရတယ်၊ သူ့ကို သွားခေါ်ရရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ် . . . ကောင်းတယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် အမြန်

သာ သွားခေါ်ပါတော်”

ဟု အတင်းလွှတ်သဖြင့် ဦးဘရုံလည်း လှည်းသမားကို ခေါ်ကာ တစ်ဖက်ရွာသို့ သွားလေသည်။

ထိုသို့သွားနေစဉ်မှာပင် နီမောင်နှင့် မြသွေးတို့ နှစ်ယောက်က တောထဲမှ ပြန်ရောက်လာသည်။

ဖိုးကေအဖြစ်ကို မြင်သောအခါ မြသွေးက မေးသည်။

“အစ်ကိုကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အမေ”

“အမေလည်း မသိပါဘူး သမီးရယ်၊ ဟိုဘက်ရွာက ပြန်လာကတည်းက အခုလို ဖြစ်နေတော့တာပါပဲ”

ခေါ်သိုင်းချုံက ဖိုးကေ ဖြစ်ပျက်နေသမျှများကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

မြသွေးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မျက်စိမှိတ်ကာ အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါမှ... .

“သူက တစ်ဖက်သားကို အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းအောင် လုပ်ခဲ့လို့ မိန်းကလေးက မခံနိုင်လို့ ကလဲ့စားချေတဲ့ အနေနဲ့ လုပ်လိုက်တာပါ”

ဟု ပြောပြသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်... . အမေတို့ အတန်တန် သတိပေးထားပါလျက်နဲ့ အခုလို ဖြစ်ရတယ်၊ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မှ ဒီရောဂါ ပျောက်မှာလဲကွယ်”

“တခြားဘာမှ လုပ်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်

ယောက်ရဲ့ အရှက်နဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ဖျက်ဆီးခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ အဲဒီဂုဏ်သိက္ခာကို ဆပ်ပေးဖို့အတွက်က အစ်ကိုကြီးအနေနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးကို လက်ထပ်ယူမှပဲ သူ ရောဂါသက်သာနိုင်မယ်၊ မဟုတ်ရင်တော့ မစားနိုင်မသောက်နိုင်ဖြစ်ပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သေမှာပဲ”

ဟု ပြောကာ မြသွေးက အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေတော့သည်။ နေ့လည်ဘက်တွင် ဦးဘရုံ ပြန်ရောက်လာသည်။

သူနှင့်အတူ တစ်ဖက်ရွာမှ ဆေးဆရာကြီး ဦးဇန်ကောင်း ပါလာသည်။ ဦးဇန်ကောင်းက ရောက်သည်နှင့် ဖိုးကေကို စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးပြောသည်။

“သာမန်(၉၆)ပါးရောဂါ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ဖက်သားကို မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျတဲ့အထိ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းအောင် လုပ်ခဲ့မိလို့ ဒဏ်ပေးလိုက်တာပါ၊ ကိုယ့်အများကို သိတယ်ဆိုရင် မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ယူလိုက်ပါ။

ဒါထက်ကောင်းတဲ့ ကုထုံးတော့ မရှိတော့ဘူး”

ဟု ပြောဆိုကာ လောလောဆယ် ရောဂါသက်သာအောင် ဆေးတစ်ခွက် တိုက်ပေးလိုက်ရာ မကြာခဏ သွေးအန်နေခြင်းများ ရပ်သွားတော့သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ဆရာကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း မိန်းကလေးရှင်တွေကို ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ပြောဆိုပြီး ကျွပ်သားကို မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးစားပါမယ်”

ဟု ဦးဘရုံက ကတိပေးလေသည်။

ထိုကိစ္စကို သိသောအခါ ဖိုးကေမှာ မယူနိုင်ကြောင်း အကြောက်အကန် ငြင်းသေးသော်လည်း သူငြင်းလိုက်တိုင်း ရောဂါက ပြန်တက်လာရာ နောက်ဆုံး မတတ်သာတော့မှ မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ပါတော့မည်ဟု ကတိပေးလေသည်။

ဆေးကုပြီး၍ ရွာပြန်ခါနီးသောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက “ဒီအိမ်မှာ အကြားအမြင်ရှိတဲ့ လူဝင်စား မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ် သူနဲ့ ခဏတွေ့ပါရစေ” ဟု ခွင့်တောင်းသဖြင့် ဒေါ်သိုင်းချွဲက မြပွေးကို ခေါ်ပေး လေသည်။

“မိန်းကလေးရဲ့ သတင်းကိုတော့ ကြားနေတာ ကြာပါပြီ၊ အခုမှပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့ရတော့တယ်၊ ကျုပ်က ဆေး ဆရာကြီး ဦးဗန်ကောင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ မိန်းက လေးမှာ အခက်အခဲ ရှိလို့ အကူအညီလိုရင် ကျုပ်ကို အကူအညီ တောင်းနိုင်ပါတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ မြပွေး၏မျက်နှာလေးမှာ ဝင်းပသွားလေတော့သည်။

“ဒီစကားကြားရတာ ကျွန်မဖြင့် ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာကြီး အကူအညီပေးမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ကျွန်မ အကူအညီ တောင်းစရာ ရှိပါတယ်”

“ဘယ်လိုအကူအညီများ လိုနေတာလဲကွယ်”

ထိုအခါမှ မြပွေးက မည်သို့မည်ပုံ ကူညီပေးရမည်ကို ပြောပြလေရာ ဦးဗန်ကောင်းကလည်း ကျေကျေနပ်နပ်နှင့်ပင်

အကူအညီပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုကတိပေးပြီးနောက် ရွာ ပြန်သွားလေတော့သည်။

အခန်း(၁၁)

ဝိဇ္ဇာဇောနိဗ္ဗိတိဝါ သိဒ္ဓိတနိဗ္ဗိတိဗျား

နောက်တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ဦးပန်ကောင်း ရှိ
သာရွာသို့ နိမောင် ရောက်လာလေတော့သည်။

"ဟော... နိမောင်ရောက်လာပြီလား၊ လာဟေ့...
လည်း ခရီးထွက်ရင် အသုံးပြုဖို့ လိုအပ်တာတွေ ပြင်ဆင်နေ
အနဲ့ အတော်ပဲ"

နိမောင်က ယူဆောင်လာသောအိတ်ကို ချရင်း မေး
လိုက်သည်။

"အဘကို မြဲပွေးက အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်တယ်
ဘုတ်လား"

“အေး... ပြောထားပါတယ်၊ မင်း စကားပြုတောင် ဖိုးဖိုးဆိုကို အရင်သွားရမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီလိုအကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာတာတော့ ငါ့ရဲ့ကံပဲလို့ ခိုရမှာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စကားပြုတောင်ဖိုးဖိုးဆိုတာ ငါမည်သာ ကြားဖူးပြီး လူတိုင်း တွေ့ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။

ကံကြီးဟုလူမှသာ တွေ့ခွင့်ရတာ၊ အခု တိုက်တိုက်ဆိုင် ဆိုင် ဒီကလေးမနဲ့ တွေ့ပြီးမှ စကားပြုတောင်ဖိုးဖိုးနဲ့ တွေ့ရဖို့ အကြောင်းဖန်လာတာကွ”

“ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်တည်း သွားရတာနဲ့ အရင် အခုလို ဆရာကြီးလို အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ အားကိုးရတဲ့လူ ဖြီးနဲ့ သွားရတော့ ပိုကောင်းတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ဒါထက် မင်းက စကားပြုတောင်ဖိုးဖိုးနဲ့ တွေ့ပြီးရင် အသုရာချောက်ထဲကို ဆင်းမယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အဘ”

“အန္တရာယ်တော့ အလွန်များတယ်ကွ”

“အဲဒီချောက်ထဲကို အဘ ရောက်ဖူးသလား”

“တစ်ခါတော့ ရောက်ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အထဲ ရောက်အောင် ဝင်ဖို့မလွယ်တာနဲ့ အပြင်ဘက်ကပဲ လှည့်ပြန်ခဲ့ရ ဝယ်၊ အသုရာချောက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ဂူပေါက်တာ သာမည ပေါက်မဟုတ်ဘူး ချေးတုန်းက မီးစုန်းရှင်မ နေထိုင်သွားခဲ့တဲ့ ဂူ”

နီမောင်စိတ်ထဲမှာတော့ ဦးဇန်ကောင်းအနေနှင့် မီးစုန်း ရှင်မအကြောင်းကို ပြည့်စုံအောင် မသိသေးဟု ထင်လိုက်မိ သည်။

“ဒါထက် အဘကို မေးရဦးမယ်၊ အဘက ပညာရပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာတွေကို လေ့လာနေသူဆိုတော့ ‘မီးစုန်းရှင်မ’ အကြောင်း ကို ဘယ်လောက်သိသလဲဟင်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဇန်ကောင်းက ကွမ်း တံတွေးများကို ထွေးထုတ်လိုက်ပြီးနောက်... .

“သိတန်သလောက်တော့ သိပါတယ်၊ မြင်ဝတောင်ရွာ က မိန်းကလေးက တခြားမှမဟုတ်ဘဲ၊ မီးစုန်းရှင်မ ဝင်စားတဲ့သူ ဆိုတာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ငါသိပါတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

“ဟင်... အဘက မြပွေးကို မီးစုန်းရှင်မ ဝင်စားတယ် ဆိုတာ သိတယ် ဟုတ်လား”

“သိတာပေါ့ကွာ... သူ့သတင်း ကြားကတည်းက သူ ဟာ မီးစုန်းရှင်မ ဝင်စားတယ်ဆိုတာ သိခဲ့ပါတယ်၊ အခုမှပဲ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လို့ ဆုံစည်းခွင့် ရခဲ့တာဆိုပါတော့၊ ကဲ... အချိန်ရှိတုန်း ငါတို့ သွားကြရအောင် နီမောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

ထို့နောက်တွင် လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို ယူဆောင်၍ တောင်ကာ ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဦးစွာ ရိုးမတောင်တန်းပေါ်သို့ ရောက်အောင် သွားကြ

၁၆၆

လေသည်။ တောစပ်သို့ စဝင်လိုက်သည်နှင့် ပထမဦးစွာ အနှောင့်အယှက်တစ်ခုကို စတွေ့ရလေသည်။

၎င်းတို့ သွားမည့်လမ်းတည့်တည့်တွင် ကိုးတောင်ကားကြီးတစ်ကောင်က ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်စောင့်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ကျားကြီးက သူတို့ကို မြင်သော်လည်း ထိုင်မြဲထိုင်မေ့သည်ကို မြင်သောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက ပြောသည်။

“ဟိုမှာထိုင်နေတဲ့ကျားက သာမန်ရိုးရိုးကျားတစ်ကောင် မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆရာကြီး”

“သာမန်တောကောင်တစ်ကောင်ဆိုရင် အခုလို လူ့ရင်ဆိုင်တိုးရင် တိုက်ခိုက်ဖို့ပြင်ရင်ပြင်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ထွက်ပြေးပြင်မှာ အမှန်ပဲ။ အခု ငါတို့လာမယ့်လမ်းမှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေပုံထောက်တော့ အနှောင့်အယှက်တစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ အဘ”

“ဘာများ လုပ်စရာလို့မလဲကွာ၊ ဘုရားတရားသံယောဇဉ်နာသုံးပါးရဲ့ဂုဏ်ကို အာရုံပြုပြီးတော့ စကားဖြူတောင်ဖိုးနီးကိုလဲ တိုင်တည်ရမှာပေါ့။ သူနဲ့ တွေ့ခွင်ရတာ မှန်မယ်ဆိုရင်တော့ ဒီအနှောင့်အယှက်တွေ သူ့ဖာသာ ဖယ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ရတနာသုံးပါးကို တိုင်တည်ပြီးနောက် စကားဖြူတောင်ဘိုးဘိုး ရှိရာသို့ အာရုံညွတ်ကာ ဆုတောင်းလိုက်ကြလေသည်။

ထိုသို့ဆုတောင်းလိုက်ရသော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် စလုံး စကားဖြူတောင်ဘိုးဘိုးကို မမြင်ဖူးကြသေးပေ။

မျက်လုံးမှိတ်ကာ ဆုတောင်းလိုက်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ သွားမည့်လမ်းပေါ်မှာ ပိတ်ထိုင်နေသော တောကောင်ကြီးမှာ 'ဝါး'ကနဲ ပါးစပ်ကြီးကို အစွမ်းကုန် ဖြိုပြလိုက်ပြီး နောက် တစ်ဖက်ချုံအတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားလေတော့သည်။

“ဟန်ကျပြီဟေ့ . . . သွားကြစို့ရဲ့”

ဟု ပြောကာ နှစ်ယောက်သား ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်ကြလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား ငိုးမတောင်တန်းပေါ်မှာ တစ်နေကုန် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ လမ်းတလျှောက်လုံး အနှောင့်အယှက် အမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ကြရသော်လည်း စကားဖြူတောင်ဘိုးဘိုးအား တိုင်တည်၍ သွားကြရာ မီးစုန်းတောင်ခြေသို့ပင် ရောက်သွားကြလေသည်။

“မီးစုန်းတောင်ကို ကျော်ပြီးရင် ဟိုဘက်မှာ လှမ်းမြင်ရတဲ့တောင်ဟာ စကားဖြူတောင်ပဲ။ ဒီမီးစုန်းတောင်ဆိုတာ မီးစုန်းရှင်မ ရှိစဉ်က နေခဲ့တဲ့နေရာဟောင်းပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် မီးစုန်းတောင်ခြေ ရောက်တော့ မှောင်စပျိုးသောအချိန်သို့ ရောက်နေချေပြီ။

အမှောင်ထဲမှာတော့ ခရီးဆက်လို့မသင့်ဘူး။ ဒီညတော့ သင့်တော်တဲ့နေရာမှာပဲ စခန်းချကြစို့ရဲ့”

ဟု ပြောကာ မီးစုန်းတောင်၏တစ်နေရာမှာ ရှိသော ဂူပေါက်ဝတစ်ခုသို့ ဝင်ကာ စခန်းချကြလေသည်။

ဒီတော့ မီးပုံတစ်ပုံ ဖိုကာ ပါလာသော အစားအစာ
များကို စားသောက်ကြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ စကားပြုတောင်မှာ စကားပြုတောင်
မီးမီးနဲ့ တွေ့ပြီးရင် ဒီမီးစုန်းတောင်ကို တကျော့ပြန်လာရဦးမှာ
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့... သူညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ဝုထံမှာ
ရှိတဲ့ မီးစုန်းရှင်မရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ယူကြရမယ်”

ထို့နောက်တွင် ဦးဗန်ကောင်းက ၎င်းတို့ ရောက်နေ
သော ဂူမျက်နှာတဝိုက်သို့ ဂါထာမန္တာန်များ ရွတ်ဆိုကာ အစာ
ဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် စည်းချနေလေသည်။

ပြီးတော့မှ ဂူအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

“ကဲ... မောင်နီမောင်၊ မင်းလည်း မအိပ်ချင်သေးရင်
ဘုရားဂုဏ်တော်တွေကို အာရုံပြုပြီးတော့ နေပေါ့ကွာ၊ ငါတော့
ပုတီးစိပ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ဦးဗန်ကောင်းက မီးပုံနံဘေးမှာ ထိုင်
ကာ ပုတီးစိပ်နေလေ၏။

နီမောင်လည်း မီးလှုံရင်းနှင့် ရသမျှ ဘုရားစာများ၊ ဂုဏ်
တော် ပရိဂံတော်များကို ရွတ်နေလေသည်။

ထိုသို့ရွတ်နေရင်းမှပင် မြပွေးကို သတိရနေမိပြန်သည်။
သူမ ပြောခဲ့သော အကြောင်းများက သူ့နှလုံးသားကို လှုပ်ရှားစေ
ခဲ့သည်တော့ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

အပြင်ဘက်မှာတော့ အမှောင်ထုများက ဖုံးလွှမ်းစ ပြ

နေလေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ အော်ဟစ်လိုက်သော တော
ကောင်များ၏အသံများကိုလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ကြားနေရသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မလှမ်းမကမ်းရှိ တောနက်တွင်းမှ
တောတိုးလာသောခြေသံကြီးကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

နီမောင်က ပရိတ်ရွတ်နေရင်းမှ အသံကြားရာသို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်ရာ သစ်တောများအတွင်းမှ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်
တစ်ခု ထွက်ပြီး သူတို့ရှိနေရာ ဂူဘက်သို့ လျှောက်လာနေသည်။

ဦးဗန်ကောင်းကလည်း ပုတီးစိပ်နေရာမှ မျက်စိဖွင့်
ကြည့်သည်။

“ဘာလဲ နီမောင်”

“မသိဘူး အဘ၊ ဒီဘက်ကို မည်းမည်းသဏ္ဍာန် လာနေ
တယ်”

“မကောင်းဆိုးဝါးဆိုရင်တော့ ငါချထားတဲ့စည်းကို
ကျော်မဝင်နိုင်တာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ကြည့်နေကြစဉ် ထွက်လာသော မည်း
မည်းသဏ္ဍာန်က ဂူပေါက်ဝသို့ ရောက်လာလေသည်။

ထိုအခါမှ မီးရောင်ဖြင့် ထိုသူအား ကောင်းစွာမြင်ရလေ
တော့သည်။

အနီရောင် ခေါင်းပေါင်းတင်မျှော်ကို ပေါင်းထားပြီး ကိုယ်
ပေါ်မှာ သစ်ခေါက်ဆိုး အညိုရောင်ဝတ်ရုံကဲ့သို့ ဖားဖားကြီးကို
ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ထိုအဝတ်ဖားဖားကြီးမှာ ဝူးဆစ်အထိ ရှည်လေသည်။

လက်ထံမှာလည်း တောင်ဝှေးတစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်။

ထိုသူက မီးပုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ဦးဗန်ကောင်း ချထားသော စည်းထိပ်၌ ရပ်တန့်နေသည်။

“သင်က ဘယ်သူလဲ”

“ဝနဂူတ မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာပါ”

“ဘာအတွက် လာတာလဲ”

“စကားဖြူတောင်ဘိုးဘိုး လွတ်လိုက်လို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဟင်... ”

ထိုစကားကြားသောအခါ နှစ်ယောက်စလုံး အံ့ဩသွားကြလေသည်။

“ဘိုးဘိုးလွတ်လိုက်တယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် အတွင်းဝင်မလာတာလဲ”

“သူတော်ကောင်းတို့မည်သည် သူတစ်ပါးရဲ့စည်းအတွင်းကို ခွင့်မပြုဘဲ ဝင်လေ့မရှိကြပါဘူး”

“ကျုပ်က ခွင့်ပြုပါတယ်၊ ဝင်သာ လာခဲ့ပါ”

ဟု ဆိုတော့မှ ဦးဗန်ကောင်း ချထားသောစည်းကို ကျော်ကာ အတွင်းသို့ ဝင်လာကာ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဝင်ထိုင်လေသည်။

“ဘိုးဘိုးက ဘာများ မှာလိုက်ပါသလဲ”

“အခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဆီ ရောက်နိုင်မည့် လမ်းနှင့် သူ့ကို တွေ့နိုင်မည့် လမ်းစဉ်များကို ပြောခိုင်းသဖြင့်

လာရောက်ပြောပြခြင်းဖြစ်ပါသည်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ဘယ်လိုများ ပြောလိုက်ပါသလဲ”

“ပေချုပ်ပေါ်မှာ ရှေးထားပါတယ်၊ သင်တို့ ဖတ်ကြည့်ကုသိနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောကာ ဝတ်ရုံဖားဖားကြီးအတွင်းမှ ပေချုပ်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးရာ ဦးဗန်ကောင်းက လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ... အခြားဘာများ မှာလိုက်ပါသေးသလဲ”

“လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ ရတနာသုံးပါးနဲ့ ဂုဏ်တော်များကို မပြတ်ပွားများပြီး သတိဝီရိယ ထားပြီး ခရီးသွားဖို့သာ မှာကြားလိုက်ပါသည်”

“ကောင်းပါပြီ... ကျုပ်တို့က ဘိုးဘိုးကို ရည်မှန်းပြီး ကန်တော့လိုက်ပါတယ်လို့သာ ပြောလိုက်ပါတော့”

“သာဓု... သာဓု... သာဓု”

ဟု ပြောဆိုကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။ အတန်ကြာ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အမှောင်ရိပ်စပ်နားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထို့နောက်တွင် ဝနဂူတ ပေးသွားသော ပေရွက်ကို မီးရောင်ဖြင့် ကြည့်သောအခါ မှေးလက်ရေးဖြင့် ရေးသားထားသော ပေစာများကို တွေ့ကြရသည်။

ထိုပေစာထဲ၌ လမ်းခရီးတွင် မည်သို့မည်ပုံ လာရမည်

ခရီးစဉ်နှင့် စကားပြောတောင်သို့ ရောက်လျှင် ဘိုးဘိုးကို တွေ့နိုင်မည်နေရာကို လမ်းညွှန်ရေးသားထားလေသည်။

“ငါတို့တော့ ဟန်ကျပြီ နီမောင်ရေ၊ ငါတို့ချည်း သွားရင် စမ်းတဝါးဝါး ခရီးအတော်ကလေး ကြာမှာ သေချာတယ်၊ အခုလဲ လမ်းညွှန်ရတော့ ပိုပြန်တာပေါ့ကွာ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလေသည်။

“ဒါထက် စောစောက လာတဲ့ ဝနဂူတဆိုတဲ့ မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာက ဘယ်လိုဝိဇ္ဇာမျိုးလဲ အဘ”

ထိုသို့မေးသောအခါ ဦးတန်ကောင်းက ကွမ်းယာအထုပ်မှ ကွမ်းတစ်ယာကို ပါးစပ်တွင်း ထည့်လိုက်ပြီး ပြောပြသည်။

“ဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့နေရာမှာ အသိဝိဇ္ဇာ၊ အတတ်ဝိဇ္ဇာ၊ အကျင့်ဝိဇ္ဇာ၊ လောကီဝိဇ္ဇာ၊ လောကုတ္တရာဝိဇ္ဇာဆိုပြီး ငါးမျိုးရှိတယ်၊ ဒီငါးမျိုးကို ခွဲရင်တော့ အများကြီးပေါ့၊

ဒီအထဲမှာမှ အင်းဝိဇ္ဇာ၊ ဂါထာဝိဇ္ဇာ၊ မန္တန်ဝိဇ္ဇာစတဲ့ ဝိဇ္ဇာသုံးမျိုးက တန်ခိုးကြီးတယ်၊ ပြဒါးဝိဇ္ဇာ၊ ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ သံဝိဇ္ဇာ စတာတွေကတော့ ကိလေသာနယ်က မလွတ်သေးတဲ့ ဝိဇ္ဇာတွေဆိုတော့ အဆင့်နိမ့်တယ်၊ စောစောက လာတဲ့ ဇော်ဂျီအဆင့်ကတော့ သာမန်လူတွေထက် နည်းနည်းပဲ သာသေးတဲ့အဆင့်မှာ ရှိပါသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“ဝိဇ္ဇာလမ်းမှာတောင်မှ သုံးမျိုးကွဲသေးတယ်၊ ပထမ ဝိဇ္ဇာလမ်း၊ လောကီဝိဇ္ဇာလမ်း၊ မဟာဂန္ဓာရိဝိဇ္ဇာလမ်းဆိုပြီး သုံးမျိုး

ရှိတယ်၊ ဒီဝိဇ္ဇာလမ်းစဉ်သုံးခုက သာသနာတော်အတွင်းမှာရော၊ သာသနာပ တာလမှာပါ ဖြစ်ထွန်းနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်ဆုံး အရိယာဝိဇ္ဇာလမ်းကတော့ သာသနာပတာလမှာ မပေါ်ပေါက်နိုင်ပဲ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်အတွင်းမှာပဲ ပေါ်ပေါက်နိုင်တဲ့ လမ်းစဉ်ဖြစ်တယ်၊

ပထမလမ်း၊ လောကီဝိဇ္ဇာလမ်း၊ မဟာဂန္ဓာရိလမ်းဆိုတဲ့ သုံးလမ်းက လောကီသက်သက်လမ်းစဉ်များဖြစ်ပြီး လောကုတ္တရာလမ်း မပါဘူး၊ လောကီထွက်ရပ်လမ်းကို ရောက်ပေမယ့် သံသရာ ထွက်ရပ်လမ်း မဟုတ်တဲ့အတွက် သာသရာဝဋ်ကတော့ မကျွတ်နိုင်ကြဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါကြောင့် ဒီလမ်းစဉ်တွေဟာ လောကီအတွက်ပဲ အကျိုးရှိပြီး လောကုတ္တရာအတွက်တော့ အကျိုးမရှိပေဘူးပေါ့၊ နောက်ဆုံး အရိယာဝိဇ္ဇာလမ်းတစ်လမ်းသာ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှ လွတ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ဝင်နိုင်တဲ့လမ်းစဉ်ပဲကွယ်”

“ဒါဖြင့် ဝိဇ္ဇာတွေထဲမှာ အရိယာဝိဇ္ဇာက တန်ခိုးအကြီးဆုံးပေါ့နော် အဘ”

“မှန်တာပေါ့ . . . သူ့အောက်မှာတဲ့ လောကီဝိဇ္ဇာတွေ

လည်း သူ့အဆင့်နဲ့သူ တန်ခိုးကုန်ပတ် ရှိကြပါတယ်၊ မဟာဂန္ဓာရိလမ်းမှာ ရှိကြတဲ့ ဝိဇ္ဇာတွေထဲမှာတောင် အင်းဝိဇ္ဇာ၊ ဂါထာဝိဇ္ဇာ၊ မန္တန်ဝိဇ္ဇာ သုံးမျိုးက အခြားဝိဇ္ဇာတွေထက် တန်ခိုးကုန်ပတ် ပိုကြီး

ကြားတယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ အဘ”

“အင်း၊ ဂါထာ၊ မန္တန်တွေမှာ သုံးတဲ့အရာတွေ၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့တရားတော်တွေဆိုတော့ သူတို့က တန်ခိုးပိုပြီးကြီးတာပေါ့၊ အဲဒီဝိဇ္ဇာတွေဟာ ရှေ့(၁၂)ဘဝ၊ နောက်(၁၂)ဘဝကို သိမြင်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်။ ပိဋကတ်သုံးပုံ၊ ဗေဒင်လေးပုံတို့ကို တတ်မြောက်နိုင်ကြတယ်။ ဆယ်ပါးသောသိဒ္ဓိ၊ ခြောက်ပါးသော ဝိဇ္ဇာဉာဏ်တို့ကိုလည်း သိမြင်ကြတယ်။

မျက်တောင်တစ်ခတ်အတွင်းမှာ စကြာဝဠာတစ်ခွင်၊ လေးကျွန်းတစ်မြင့်မိုရ်၊ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ကို ကျော်လွှားပြီး ပထမ ဈာန်သုံးဘုံကို ရောက်စေနိုင်တယ်။

အင်းဝိဇ္ဇာ၊ ဂါထာဝိဇ္ဇာ၊ မန္တန်ဝိဇ္ဇာတွေဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့သာသနာတော်အတွင်းမှာပဲ ဖြစ်ပေါ်ကြတယ်။ သာသနာပ ကာလမှာ ဖြစ်ပေါ်ကြတာ အလွန်နည်းတယ်”

“ဘုရားသာသနာတော်အတွင်းမှာ ဖြစ်ကြလို့ အခုလို တန်ခိုးကြီးကြတာပေါ့နော် အဘ”

“မှန်တာပေါ့ကွာ... ဒါကြောင့်လည်း ဒီဝိဇ္ဇာသုံးမျိုးဟာ သာလွန်မြင့်မြတ်ကြတယ်။ သိဒ္ဓိတန်ခိုး၊ ပညာတန်ခိုး၊ အာဏာတန်ခိုး၊ မဟိဒ္ဓိတန်ခိုးတွေ ကြီးမားတာကြောင့် သူတို့ကို မြင်ရင် အခြားဝိဇ္ဇာတွေက ကြောက်ရွံ့ကြရတယ်။ တွေ့မြင်တာနဲ့ အဝေးကို ရှောင်ခွာ ထွက်ပြေးကြရတယ်။

အခြားဝိဇ္ဇာများက ထိုဝိဇ္ဇာသုံးမျိုးနဲ့ သုံးယူလနာ အတွာ

အဝေးမှ သွားလာကြရတယ်”

“တယ်လဲ တန်ခိုးကြီးလှပါလား”

“ကျွန်တို့ဝိဇ္ဇာတွေမှာလည်း သူ့အဆင့်နဲ့သူ တန်ခိုးကြီးကြပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာမှ သံဝိဇ္ဇာက တန်ခိုးပိုကြီးတယ်။ သံဝိဇ္ဇာက တန်ခိုးအကြီးဆုံးဆိုတော့ ကျွန်တို့ ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ ပြဒါးဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီ၊ တပသီတို့ဟာ သံဝိဇ္ဇာကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြဘူး။ ကြောက်ရွံ့ကြရတယ်။ သံဝိဇ္ဇာကို တွေ့လျှင် ရှောင်ကွင်းသွားလာကြရတယ်။ စောစောက လာတဲ့ ဇော်ဂျီအဆင့်ကတော့ သာမန်လောက်အဆင့်သာသာပဲ ရှိပါသေးတယ်”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းက ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။

ထိုနောက်ပိုင်းမှာတော့ မီးဖိုမှ အပူငွေ့ဖြင့် အနှောင့်အယှက်ကင်းစွာ တစ်ညလုံး အိပ်ခက်ကြရလေသည်။

အခန်း(၁၂)

ကောင်းပြုတောင်တိုင်းတိုင်းနှင့် ဝိဇ္ဇာဝေဓိတမီး

နောက်တစ်နေ့နံနက်လင်းတည့်နှင့် ကိုယ်လက်သန်စင်ကာ ပါလာသော အစားအစာများကို ဝမ်းပြည့်အောင် စားသောက်ကြလေသည်။ ပြီးလျှင် ပေချပ်တွင် ပါသော လမ်းညွှန်အတိုင်း ခရီးဆက်ကြလေသည်။ တောင်ကျော်ပေါ်တွင် နေ့ဝက်လမ်းမျှ သွားပြီးသောအခါ ချောက်ကြီးသဏ္ဍာန် ထင်မှတ်ရသော ရာဘာအက်သို့ တောင်ခါးပန်းမှတစ်ဆင့် ဆင်းကြရသည်။

လမ်းညွှန်အရဆိုလျှင် ထိုချောက်ကို ဖြတ်၍ တစ်ဖက်ကမ်း ရောက်အောင် ကူးနိုင်မှ ကောင်းပြုတောင်သို့ ရောက်ရှိမည်ဖြစ်သည်။ ချောက်ကမ်းပါးမှာ မတ်စောက်လှသည့်အပြင်

အောက်မှာလည်း နက်ရှိုင်းလှသဖြင့် ဆင်းဖို့ရန် မလွယ်ပေ။

ထို့ပြင် တစ်ဖက်သို့ ရောက်အောင် ကူးဖို့ကလည်း လမ်းမရှိပေ။ ထို့ထက် ချောက်ကမ်းပါးကြီးအတွင်းမှာ မြူများ ရစ်ဆိုင်နေသောကြောင့် မည်သည့်အရာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။

“ဟိုဘက်ရောက်အောင် ဘယ်လိုကူးမလဲ အဘ”

ဦးစန်ကောင်းက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ပေချပ်ကလေးကို ထုတ်ကာ အညွန့်စာများကို သေအုအောင် ဖတ်ကြည့်နေလေသည်။

“သူ့အညွန့်မှာ ပါတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ကမ်းပါးစွန်းပေါ်က လမ်းအတိုင်း မြောက်ဖက်ကို သွားရင် လမ်းဆုံးတဲ့အခါ တစ်ဖက်တောင်ကို ရောက်နိုင်တဲ့လမ်း တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ရေးထားတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း သွားကြည့်ကြတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တောင်ပတ်လမ်းက ကျဉ်းတော့ သတိနဲ့သွားမှဖြစ်မယ်၊ မတော်လို့ ခြေချော်ကျသွားခဲ့ရင်တော့ အသက်ရှင်စရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူး”

“ခက်တာက ချောက်တစ်ခုလုံး မြူနှင်းတွေ ပိတ်နေတာပဲကွ”

ဟု ပြောကာ လူတစ်ယောက် သွားရုံရှိသော တောင်ပတ်လမ်းကလေးအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ သွားကြလေသည်။

တစ်နေရာရောက်တော့ ရွှေဆက်သွားလို့ မရတော့ဘဲ

တောင်ပတ်လမ်းက ဆုံးသွားတော့သည်။

ထိုနေရာမှာတော့ ချောက်အတွင်းသို့ ထိုးထွက်နေသော ကျောက်စွန်းတစ်ခုကို မသဲမကွဲ တွေ့ရသည်။

မြူနှင်းများဖုံးနေသောကြောင့် ထိုကျောက်စွန်းကိုလည်း ဘဝက်တပျက်သာ လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အဘ”

“ရွှေကိုလည်း ဆက်သွားလို့မှ မရတော့တာ၊ ကြည့်ရတာ ဒီနေရာကပဲ ကူးရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ကျောက်စွန်းက တိုတိုလေးရယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းကို ဘယ်လိုရောက်နိုင်မလဲ”

“ဒီနေရာ ရောက်မှတော့ ဒီအတိုင်း လက်လျှော့ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ စမ်းတော့ ကြည့်ရမှာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင်” အဘ ဒီမှာ ခဏစောင့်နေ၊ ကျွန်တော် အရင်သွားကြည့်မယ်”

“သတိတော့ ထားနော်”

နီမောင်က ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ကျောမှာ လွယ်ထားသော အထုပ်ကို ဖြုတ်ချထားခဲ့ပြီးနောက် အပြင်သို့ ငေါထွက်နေသော ကျောက်စွန်းပေါ်သို့ စလျှောက်သည်။ ကျောက်စွန်းမှာ လူတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်ကာ သွားသာရုံပဲ ရှိပြီး မကြီးလှပေ။

တောင်နံရံ၏အပြင်ဘက် ထွက်လိုက်တော့ လေဟာနယ်ထဲ ရောက်သွားသလို ခံစားရသည်။

ထို့ထက် နှင်းမှုန်များ ပိတ်ဆီးနေသောကြောင့် အပေါ်

အောက် မတ်လမ်းကွပ်ကိုလည်း ကောင်းစွာမမြင်ရပေ။

ထိုသို့ မမြင်ရသည်ကပင် ပိုကောင်းသည်ဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်နေမိသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှေ့တိုးလာရာ ချောက်ကမ်းပါးနှင့် အတန်ငယ် ဝေးသောနေရာ ရောက်သည်အထိ ကျောက်လမ်းက မဆုံးသေးပေ။ သို့ကြောင့် ပိုမိုအားရှိလာပြီး ဆက်လျှောက်လာရာ အလယ်လောက် ရောက်တော့ ကျောက်စွန်းက ဆုံးသွားလေသည်။

“ဟင်... ”

ရှေ့ဆက်သွား၍ မရတော့သဖြင့် ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ နှင်းမှုန်များကြားတွင် တစ်ဖက်မှာ ထိုးထွက်နေသော ကျောက်တံတားစွန်းတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်။

တစ်ဖက်မှ ထွက်လာသော ကျောက်စွန်းနှင့် ဒီဘက်မှ ထွက်နေသော ကျောက်စွန်းမှာ ခုန်ကူးလျှင် ရနိုင်သော အနေအထား ရှိသော်လည်း အနည်းငယ်တော့ ဝေးသည်။

သို့သော်လည်း မတတ်နိုင်တော့ပေ။

ထိုကျောက်စွန်း ရှိရာသို့ အသေအချာ မှန်းဆကာ မျက်စိမှိတ်လျက် ခုန်ကူးလိုက်သည်။

အခိုက်အတန့်လေးမှာတော့ ရင်ထဲမှာ အေးကနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ သို့သော်လည်း အနည်းငယ် ပွန်းပဲ့သွားသည်မှ လွဲ၍ တစ်ဖက်ကျောက်စွန်းပေါ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ သူတစ်ဖက်ရောက်တော့မှ ဦးဗန်ကောင်း ရှိရာကို အသံပြုလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ဦးဗန်ကောင်းပါ ကူးလာသည်။

ထိုတစ်ဖက်ကျောက်စွန်းပေါ်သို့ နှစ်ယောက်စလုံး အံ့ဩစရာကောင်းသောမြင်ကွင်းကို တွေ့ကြရသည်။

ထိုနေရာမှ ကြည့်လျှင် ကျောက်တံတားအောက်ခြေရှိ မြင်ကွင်းကို မြင်ရလေသည်။

ကျောက်တံတား ရှိနေသောနေရာမှာ ကလိုင်ကြီး ဖြစ်နေပြီး အောက်ဖက်မှာ ကျောက်နယ်များ ရှိနေသလို ကျောက်သား မျက်နှာပြင်တစ်ခုလည်း ရှိနေသည်။

အကယ်၍ ကျောက်တံတားပေါ်မှ အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားပါကလည်း လေးငါးတောင်ခန့်အကွာတွင် ကျောက်သားဘစ်ခုရှိနေသေးသဖြင့် အသက်မသေနိုင်ပေ။

“ကျွန်တော်တို့မှာ စွန့်စွန့်စားစား ကူးနေလိုက်ရတာ၊ ဒီလိုမှန်းသာ သိရင်... ”

နီမောင်က တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး နီမောင်ရဲ့၊ ဒါ လူတွေရဲ့ စိတ်ကို စမ်းသပ်တဲ့ အလှည့်တစ်ခု ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဟိုဘက်ကသာ ကြည့်မယ်ဆိုရင် အောက်မှာကလည်း အသုတရာတမျှ နက်တဲ့ချောက်ကြီး ရှိတယ်။ ကူးစရာကလည်း ကျောက်စွန်းတို့တို့ကလေးပဲ ရှိတယ်။ စိုတာ တွေရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကူးဖို့ ဝိသိကူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ စမ်းပါးစွန်းကပဲ လှည့်ပြန်သွားမှာ သေချာတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ငါတို့သာ မြင်နိုင်ရာမြင်ဆိုရင် စွန့်ပြီးကူးလို့ ဒီအခြေကို တွေ့ကြရတာ မဟုတ်လား”

“မုနိပါတယ် အဘ၊ ဒါဟာ လူတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို စမ်းသပ်တဲ့နေရာတစ်ခု ဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ သေချာတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ရှေ့သို့ ဆက်သွားကြရာ တစ်ဖက်ကမ်းပါးသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

ထိုနေရာ ရောက်သောအခါ အပေါ်သို့ တက်သည့် ကျောက်လှေခါးများအား တွေ့ရသဖြင့် ထိုလှေခါးများမှ အပေါ်သို့ တက်သွားရာ လှေခါးဆုံးတော့ ဂူပေါက်ဝတစ်ခုသို့ ရောက်သွားကြသည်။

ထိုဂူပေါက်ဝတွင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် အဘိုးအိုတစ်ဦး ရပ်နေလေသည်။

ထိုအဘိုးအိုမှာ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လှပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်ဖြူများဖြင့် ပတ်ခြုံထားသည်။

ဆံပင်၊ မျက်ခုံးမွှေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေး စသည်တို့မှာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက် ရှိနေသည်။

နီမောင်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့က အဘိုးအိုကို ကန်တော့လိုက်ကြသည်။

“ငါမြေးတို့ ရောက်လာကြပြီလား”

“ရောက်ပါပြီ ဘိုးဘိုး”

“လောကမှာ လိုချင်တာကို ရအောင် လုပ်ရင် ရတယ် သွားချင်တဲ့ခရီးကို ရောက်အောင်သွားရင် ရောက်တယ်၊ အဓိကက ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာဖို့ပဲကွယ်၊ ကဲ... ဂူအတွင်းကို လာကြ”

ဟု ပြောကာ ဂူပေါက်အတွင်း ပြန်ဝင်သွားသဖြင့်

မိမောင်တို့နှစ်ယောက်လည်း နောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။

ဂူမှာ အတန်ငယ် ကွယ်ဝန်းပြီး အတန်ငယ် သွားမိသောအခါ အခန်းကျယ်တစ်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်သွားလေသည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် ဆီမီးတိုင်များ ထွန်းထားသောကြောင့် အလင်းရောင်များ ကောင်းစွာရနေလေသည်။

ထိုမီးတိုင်များက ထွက်နေသော မီးခိုးငွေ့များက သင်းပျံ့လျက်ရှိသည်။ နီမောင်က အခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောက်စင်အမြင့်ပေါ်မှာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနှင့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ ရှိသည်။

မီးရောင်ဖြင့် ရွှေရောင်များက တဝင်းဝင်း တောက်ပနေသည်။ (ထိုရုပ်ပွားတော်မှာ ရွှေသားအစစ်ဖြင့် ပြုလုပ်သော ရုပ်ပွားတော်ဖြစ်ပေသည်။)

အရွယ်အစားမှာ သာမန်လူအရွယ်အစားအတိုင်းဖြစ်ပြီး မွေစကြာတရား ဟောနေသော မုဒြာဖြစ်သည်။

မျက်နှာတော်မှာ ပြုံးကြည်လျက် အသက်ဝင်နေသကဲ့သို့ ရှိပြီး နှုတ်ခမ်းတော်မှာလည်း ပြုံးနေသည်။

ရုပ်ပွားတော်ရှေ့မှာတော့ လူအတော်များများ ရှိနေလေသည်။ ထိုလူများကို မြင်တော့ နီမောင်မှာ အံ့ဩသွားလေသည်။

ထိုလူများမှာ အချို့ကလည်း အဝတ်ဖြူများ၊ အချို့ကလည်း အညိုရောင်များ၊ အချို့ကလည်း ခော်ဂျီကဲ့သို့ အနီရောင်သည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားကာ ရုပ်ပွားတော်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ပုတီးစိပ်သူစိပ်၊ တရားထိုင်သူ ထိုင်နေကြသည်။ နီမောင်မှာ

တတံ့တကြဲ ကြည့်နေရင်း နောက်ဆုံးမှာ ထိုင်နေသူတစ်ယောက် ကိုတော့ ကောင်းစွာမှတ်မိသွားသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...။

ပေစာရွက်လာပေးသော ဝနုဒူတ မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာပင် ဖြစ်သည်။

“သူတို့တတွေအားလုံးက အထက်လမ်းဝိဇ္ဇာတွေ၊ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဇော်ဂျီတွေပါ။ ဒီတော့ဒီတောင်တစ်ဝိုက်မှာ ရှိတဲ့ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီတပသီတွေက ဒီမှာလာပြီး တရားအားထုတ်လေ့ ရှိကြတယ်။

ဒီဂူကြီးရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီတပသီတွေ၊ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အစည်းအဝေး ပြုလုပ်တဲ့ အစည်းအဝေး ခန်းမဆောင် ရှိတယ်။ နောက်တော့ ပြုပေးပါမယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်စိတ်ထဲ၌ များစွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားမိလေသည်။

သူ့တစ်သက်တာမှာ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသော ကြံတောင့်ကြံခဲ အခွင့်အရေးတစ်ခုကို တွေ့ရတော့မည်မို့ များစွာ ဝမ်းသာသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် စကားပြုတောင် ဘိုးဘိုးက နီမောင်တို့ကို အခန်းအလယ်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

ထိုနေရာတွင် ကျောက်ကလပ်တစ်ခု ရှိပြီး ထိုကျောက်ကလပ်အတွင်းသို့ ဂူအမိုးပေါ်မှာ ရေပေါက်တစ်ပေါက်က တင်

စက်ချင်း စိမ့်ကျလေသည်။

ထိုသို့ တစ်စက်ချင်း ကုနေသည့်ရေကပင် ကျောက်ကလပ်ခွက်ထဲတွင် ပြည့်နေလေသည်။

“ဒီရေကို သစ္စာပြုပြီး သောက်ကြပါ”

“ဘယ်လိုသစ္စာမျိုး ပြုရမှာလဲ ဘိုးဘိုး”

“ကိုယ့်ဘဝတစ်သက်တာမှာ အမှန်ကန်ဆုံးသစ္စာကို ပြုကြပေါ့”

ဟု ပြောသဖြင့် ပထမဦးစွာ ဦးဇန်ကောင်းက သစ္စာဆို၍ အရင်သောက်သည်။

သူပြီးသောအခါမှ နီမောင်က သစ္စာဆိုသည်။

“ကျွန်တော်သည် လူမှန်းသိတတ်စအချိန်မှစ၍ ရတနာသုံးပါးနှင့် အနန္တောအနန္တငါးပါးတို့၏ဂုဏ်ကို ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။ အရွယ်ရလာသည့်အချိန်မှစ၍ ကံငါးပါးထဲမှ အရက်သေစာ သောက်စားခြင်း၊ သူတစ်ပါးပစ္စည်း ခိုးယူခြင်းနှင့် သူတစ်ပါး သားမယား ပြစ်မှားစော်ကားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခဲ့ပါသည်။

ဤမှန်သောသစ္စာအား သစ္စာပြုပါ၏။”

ဟု ရေရွတ်တိုင်တည်ကာ သန္တာရေခွက်ကို သောက်လိုက်လေသည်။ ကျောက်စက်ရေတမျှ အေးမြလှသောရေသည် လည်ချောင်းအတွင်းမှတစ်ဆင့် ရင်ထဲအထိ အေးမြသွားလေသည်။

“ဒီသစ္စာရေဟာ ခေ့နံကန်တဲ့ သစ္စာတစ်ခုခု ပြုပြီး သောက်ရင် ရင်ထဲမှာ သံပူတမျှ ပူလောင်သွားလိမ့်မည်။ အခု

... ငါ့အတွက် ငါ့အတွက် ပြုတဲ့သစ္စာ မှန်လို့သာ ပကတိ အေးမြတဲ့ အသွေးကို ရတာဆိုတော့ ငါ့မြေးတို့အနေနဲ့ ဝိဇ္ဇာတွေရဲ့အစည်းအဝေးခန်းမကို ကြည့်ခွင့်ရနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောကာ ဂူအတွင်းပိုင်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ထိုအတွင်းတစ်နေရာမှာတော့ အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခု ရှိပြီး လှေခါးထစ်များသဖွယ် သူ့အဆင့်နှင့်သူ ရှိနေကြသည်။

“ရှေ့ဆုံးနေရာမှာ နတ်မင်းကြီးလေးပါးရဲ့ကိုယ်ပွားတွေ အတွက် နေရာရှိတယ်။

နောက်ဘက်မှာတော့ အဓိယာဝိဇ္ဇာကြီးတွေ ထိုင်တယ်။ သူတို့ရဲ့နောက်မှာ အင်းဝိဇ္ဇာ၊ ဂါထာဝိဇ္ဇာ၊ မန္တန်ဝိဇ္ဇာကြီးတွေရဲ့ နေရာ ရှိတယ်။

သူတို့ရဲ့နောက်မှာတော့ ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ ပြဒါးဝိဇ္ဇာ၊ သံဝိဇ္ဇာ၊ ဗေဒဝိဇ္ဇာ၊ အင်္ဂဝိဇ္ဇာ၊ နက္ခတ္တဝိဇ္ဇာ၊ တပဿိဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီဝိဇ္ဇာတွေ က နောက်ဘက်မှာ သူ့နေရာနဲ့သူ ထိုင်ကြတယ်”

“ဟိုဘက်က နေရာတွေရော ဘိုးဘိုး”

“အဲဒီနေရာတွေက ရဟန်းဘဝနဲ့ ထွက်ရပ်ပေါက်တဲ့ ဆရာတော်တွေ ထိုင်ကြတယ်။ ဒီဘက်မှာတော့ လူ့ဘဝနဲ့ ဇွန်ရပ်ပေါက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ထိုင်တယ်။ ဟိုးနောက်ဆုံးမှာတော့ အမျိုးသမီးဘဝနဲ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်မှုကောင်းတဲ့ မယ်တော်ကြီး တွေ ထိုင်ကြတယ်”

“ဒါဖြင့် အများကြီး ရှိတာပေါ့ ဘိုးဘိုး”

“ပညာမျက်စိနဲ့ ကြည့်ရင်တော့ သိနိုင်တာပေါ့။ သာမန်

မျက်စိနဲ့ ကြည့်ရင်တော့ မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိတာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ သိချင်လို့ နည်းနည်းလောက်ဖြစ်ဖြစ် ရှင်းပြပေးပါ ဘိုးဘိုးရယ်”

ဟု နီမောင်က ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ စကားဖြူတောင်ဘိုးဘိုးက ဤကဲ့သို့ ပြောပြ လေသည်။

စတ္တာရောပုဂ္ဂလာစ လေးဦးသောပုဂ္ဂိုလ်ကျော် အရှင် မြတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊

အသီတိသတသဟဿစရိယစ ရှစ်သောင်းကုန်သော ဆရာသခင် အရှင်မြတ်ကြီးတို့သည်လည်းကောင်း၊

အဋ္ဌာရဿသိပ္ပေဟိစ တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်သော အတတ် ပညာရှင်တို့အားလည်းကောင်း၊

ဒဿသိဒ္ဓိယာစ ဆယ်ပါးသော သိဒ္ဓိကြီးရှင်တို့အား လည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ဖန် ရှင်မထီး၊ ရှင်အဗ္ဗဂေါဏ၊ ဝဗ္ဗစေတီ၊ ဘိုးမင်းခေါင်၊ ဘိုးဘိုးအောင်၊ ရဲသုဆံရှည်ကိုယ်တော် ဦးဓမ္မ စာရီ၊ ဓမ္မစေတီမင်း၊ သီလကြောင်မင်း၊ မဇ္ဇသင်္ခရာဇာ၊ ရေတိမ် ဆရာတော်၊ မယ်ဒဏ်ဆရာတော်၊ ခဝဲတောင်ဆရာတော်၊ ငွေအံ ကြား ဆရာတော်၊ မင်းကျောင်းဆရာတော်၊ တောင်ဖိလာဆရာ တော်၊ တောင်လေးလုံးလေးထပ် ဆရာတော်၊

ရှင်အရဟံကိုယ်တော်၊ ဘားမဲ့ဆရာတော်၊ ဆံရှည်ကိုယ် တော်၊ လျှာရှည်ကိုယ်တော်၊ နှာရှည်ကိုယ်တော်၊ အထုပ်တစ်ရာ ကိုယ်တော်၊ ရောင်ကိုယ်တော်၊ ကျားကိုယ်တော်။

ဤနာသက္ကဆရာရသေ၊ ဂေါဝိန္ဒရသေ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုရှင်
ရသေ၊ သံသိပ္ပတ္တိခံဆရာရသေ၊ ဝဏ္ဏလင်္ကာရဆရာရသေ၊

မနောမယသိဒ္ဓိရှင်၊ ရေမရောပါတဲ့ ကျောက်မျက်
သခင်၊ ပထမံဘိုးဘိုးအောင်၊ ဘိုးတော်ဘိုးမင်းခေါင်၊ ဆရာကြီး
ဦးခေါင်၊ ဦးရဲသူ၊ ဆရာဖြူ၊ ဆရာငြိမ်း၊ ဆရာကြီးဦးနေထက်၊
ဦးချမ်းလှိုင်၊ ဗောဓိပင်ဆရာလှိုင်၊ ဗောဓိပင်ဆရာဆိုင်၊

အောင်တော်မူဆရာထယ်၊ ဦးမုတ်ဆိပ်၊ ဆရာဝင်းကြီး၊
မင်္ဂလာရန်အောင်၊ သိဒ္ဓိရန်အောင်၊ ဆရာကွန်း၊ ယက္ကန်းစင်
အောင် ဆရာတော်ဦးဩဘာသ၊

ပုပ္ဖားတောင်ဆရာတော်ကြီး ဦးအာဒိစ္စ၊
ဒုက္ခိယယက္ကန်းစင်တောင် ဆရာတော်ဦးဥဂ္ဂံသ၊
ထို့ပြင်...

ကမ္ဘာတည်သရွေ့ ရှည်သောအသက်ဖြင့် ထွက်ရပ်လမ်း
သို့ ကြွမြန်းကြကုန်သော ဝိဇ္ဇာတို့စာရင်းမှာ...

(၁) ကောက္ကသံ ဘုရားရှင်၏သာသနာတော်အတွင်း၌
လည်းကောင်း၊ သာသနာပကာလ၌သော်လည်းကောင်း၊ ဘုရား
ရှင် ပွင့်တော်မူစဉ်ကာလ၌လည်းကောင်း၊ ဆယ်ပါးသောသိဒ္ဓိ၊
ခြောက်ပါးသော ဝိဇ္ဇာဉာဏ်၊ ဝိဇ္ဇာမဟိဒ္ဓိတန်ခိုးဖြင့် ထွက်ရပ်လမ်း
သို့ ကြွမြန်းကြကုန်သော ဝိဇ္ဇာစိုရ်အပေါင်း ၈၀၀၀၀(ရှစ်သောင်း)
ရှိကြကုန်၏။

(၂) ကောကာဝုမြတ်စွာဘုရားရှင်၏သာသနာတော်
အတွင်း၌ လည်းကောင်း၊ သာသနာပကာလ၌သော် လည်း

ကောင်း၊ ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူစဉ်ကာလ၌သော်လည်းကောင်း၊
ဆယ်ပါးသောသိဒ္ဓိ၊ ခြောက်ပါးသော ဝိဇ္ဇာဉာဏ်၊ ဝိဇ္ဇာမဟိဒ္ဓိ
တန်ခိုးဖြင့် ထွက်ရပ်လမ်းသို့ ကြွမြန်းကြကုန်သော ဝိဇ္ဇာစိုရ်
အပေါင်း ၈၀၀၀၀(ရှစ်သောင်း)ရှိကြကုန်၏။

(၃) ကဿပဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်အတွင်း၌
လည်းကောင်း၊ ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူစဉ်ကာလ၌သော်လည်း
ကောင်း၊ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ကုန်မူသော ဆယ်ပါးသော သိဒ္ဓိတန်ခိုး
ဖြင့် ထွက်ရပ်လမ်းသို့ ကြွမြန်းကြကုန်သော ဝိဇ္ဇာစိုရ်အပေါင်း
၈၀၀၀၀(ရှစ်သောင်း) ရှိကြကုန်၏။

(၄) ဂေါတမဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်အတွင်း၌
သော်လည်းကောင်း၊ သာသနာပ ကာလတို့၌သော်လည်း
ကောင်း၊ ဂေါတမ ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူစေ့စဉ်ကာလအတွင်း၌
သော်လည်းကောင်း၊ ဆယ်ပါးသောသိဒ္ဓိ၊ ခြောက်ပါးသောဝိဇ္ဇာ
ဉာဏ်၊ ဝိဇ္ဇာမဟိဒ္ဓိ၊ သိဒ္ဓိတန်ခိုးဖြင့် ထွက်ရပ်လမ်းသို့ ကြွမြန်းကြ
ကုန်သော ဝိဇ္ဇာစိုရ်အပေါင်း ၈၀၀၀၀(ရှစ်သောင်း) ရှိကြကုန်၏။

(၅) နောက်ပိုင်း ပွင့်တော်မူလတ္တံ့သော အရိမေတ္တေယျ
မြတ်စွာဘုရား၏သာသနာတော်အပ ကာလ၌သော်လည်း
ကောင်း၊ သာသနာတော်အတွင်းကာလ၌သော်လည်းကောင်း၊
ပိုပွင့်တော်မူလတ္တံ့သော အရိမေတ္တေယျ မြတ်စွာဘုရား လက်
ဝက်တော်အခါ၌ ထင်ရှားဖြစ်ကုန်လတ္တံ့သော ဆယ်ပါးသော
ဒိဒ္ဓိ၊ ဝိဇ္ဇာမဟိဒ္ဓိနှင့် ခြောက်ပါးသော ဝိဇ္ဇာဉာဏ်တို့ဖြင့် ထွက်ရပ်
လမ်း ကြွမြန်းကြကုန်မည့် လောကီဝိဇ္ဇာဉာဏ်တို့ဖြင့် ထွက်ရပ်

လမ်း ကြွမြန်းကြကုန်မည် လောကီဝိဇ္ဇာခိုရ်ပေါင်း ၃၂၀၀၀၀ (သုံးသိန်းနှစ်သောင်း) ရှိကြလေ၏။

သို့ကြောင့် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာတွင် ဘုရားငါးဆူ ပွင့်တော်မူ ပြီးသောအခါ ထွက်ရပ်လမ်းသို့ ကြွမြန်းကြမည် ဝိဇ္ဇာခိုရ်အပေါင်း ၆၄၀၀၀၀(ခြောက်သိန်းလေးသောင်း) ရှိကြပေသည်။

“ငါ့မြေးတို့ ဤမျှလောက် သိရလျှင် ကျေနပ်လောက် ရောပေါ့၊ ကမ္ဘာအဆက်ဆက်က ထွက်ရပ်လမ်း ကြွမြန်းခဲ့ကြ ကုန်သော ဝိဇ္ဇာခိုရ်အပေါင်းကား မရေမတွက်နိုင်အောင် များ ပြားစွာ ရှိခဲ့ကြပေပြီ”

“ယခုလောက် သိခွင့်ရတာနှင့်ပင် ဘိုးဘိုးကို ကျေးဇူး တင်လှပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ စကားဖြူတောင်ဘိုးဘိုး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ထိုခန်းမအတွင်းမှ ပြန်ထွက်လေရာ နိမောင့်တို့လည်း နောက်ဘက်မှ လိုက်လာကြသည်။

အပြင်ဘက် တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါမှ မေး သည်။

“ကဲ... ငါ့မြေးတို့ လာရင်းကိစ္စကိုသာ ပြောကြတော့”

“မီးစုန်းရှင်မ ပင်စားတဲ့ မိန်းကလေးက သူ့ဘဝဟောင်း က အသုံးပြုခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ယူခိုင်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန် တော်တို့ ဘိုးဘိုးဆီကို ရောက်လာကြတာပါ”

ထိုအခါ ကောင်းဖြူတောင်ဘိုးဘိုးက...

“သူ ဘဝမပြောင်းခင်က ဒီပစ္စည်းတွေကို အချိန်တန်

ရင် လာယူခွင့်ပြုမယ်လို့ ငါမှာလိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မီးစုန်းခါတ် တွေ ကိန်းဝပ်နေတဲ့ ပတ္တမြားကတော့ သူ့အနေနဲ့ သုံးခွင့်ရမှာ မဟုတ်သေးဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ ဘိုးဘိုး”

“သူ မီးစုန်းရှင်မဘဝတုန်းက ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့တဲ့ မီးကသိုဏ်း စွမ်းအားအခံ ရှိလို့ မီးစုန်းပတ္တမြားကို အသုံးပြုလို့ ရခဲ့တာ၊ အခုလက်ရှိဘဝမှာတော့ သူက သာမန်လူတစ်ယောက် ဘဝကို ရောက်သွားခဲ့ပြီ၊ ဒါကြောင့် ပတ္တမြားကိုတော့ အသုံးပြုလို့ မရတော့ဘူး”

“နောက်တစ်မျိုးက ဘာပစ္စည်းလဲ အဘိုး”

“ရတနာပစ္စည်းတွေ ရှာဖွေနိုင်တဲ့ကျမ်း၊ မြေအောက်၊ ရေအောက်မှာ ရှိတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ ဘယ်နေရာမှာ ရှိနိုင် တယ်ဆိုတာ သိနိုင်တဲ့ ကျမ်းနဲ့ သစ်ပင်နဲ့မြေကြီးကို ကြည့်ရုံနဲ့ မြေအောက်မှာ ရေကြောရှိတာကို သိနိုင်တဲ့ ရှေးဟောင်းကျမ်း ကြီးသုံးဆူပါပဲ”

“ဒီကျမ်းတွေကိုရော သူ့အနေနဲ့ အသုံးပြုခွင့် ရနိုင်ပါ သလား”

“ဒီကျမ်းကြီးတွေ ရှိရင်တော့ ဘယ်သူမဆို အသုံးပြုလို့ ရနိုင်ပါတယ်၊ ဒီကျမ်းတွေကို ပေးလိုက်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်က သာသနာတော်အကျိုး အများအကျိုးကို ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့လူ တွေလက်ထဲ ရောက်သွားရင် အကျိုးရှိရှိနဲ့ ဆောင်ရွက်နိုင် အောင်လို့ အခုလို ယူခွင့်ပြုလိုက်တာပါ”

ထိုကောကြားသောအခါ ဦးဇန်ကောင်းရော နီမောင်ပါ
ခမ်းသာသွားလေသည်။

“ခါပြန် ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ
လမ်းညွှန်ပေးပါတော့”

“ငါ့ပြေးတို့က ဒီဂူထဲ ရောက်စက သစ္စာရေကို သောက်
ခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ စိတ်ချရပါပြီ။ ဒီကျမ်းသုံးဆူ လက်ထဲ ရောက်ရင်
သာ ကိုယ်ကျိုးအတွက် မသုံးဘဲ အများအကျိုးနဲ့ သာသနာတော်
အကျိုးအတွက်ကို ဦးစားပေး ဆောင်ရွက်ကြပါလို့ ကတိပေးကြ
ပါကွယ်”

“စိတ်ချပါ ဘိုးဘိုး၊ ဒီကျမ်းတွေကို ရရင်လည်း ကျွန်
တော်တို့ ကိုယ်ကျိုးအတွက် ဘယ်သောအခါမှ မသုံးဘဲ
သာသနာတော်အကျိုးအတွက်ပဲ အသုံးပြုပါမယ်လို့ ကတိပေးပါ
တယ်”

“သာဓု... သာဓု... သာဓု၊ မှန်သောသစ္စာစကား
ကြောင့် ဘေးရန်အန္တရာယ်များ ကင်းပြီး လိုရာဆန္ဒပြည့်ကြပါစေ
ကွယ်”

ထို့နောက် စကားဖြူတောင်ဘိုးဘိုးက အသုရာချောက်
အတွင်းမှ ဂူအတွင်းသို့ မည်သို့မည်ပုံ ဝင်ရမည်နှင့် ပစ္စည်းများ
လျှို့ဝှက်ထားသောနေရာကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

နာသန်း(၁၃)

မီးဝှန်းမိတ္တူဖြားဖွင့် မိတ္တူများ

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် စကားဖြူတောင်
ဘိုးဘိုးအား ကန်တော့ပြီးမှ ဂူအတွင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

စကားဖြူတောင်သို့ ပြန်လည်ရောက်သောအခါ ၎င်းတို့
ကူးလာခဲ့သော ကျောက်စွန်းရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“မောင်နီမောင်ရေ... ငါတော့ လာတုန်းကနဲ့တောင်
တော့တော့ဘူး၊ စကားဖြူတောင်ဘိုးဘိုးနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီးမှ စိတ်ထဲမှာ
အားရှိလာသလိုပဲကွယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ အဘဦး”

“ဒီလိုသူတော်ဝင်မျိုးနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့ခွင့်ရပြီးမှ

သော သူတော်ကောင်းခါတ်တွေ ရလာပြီပေါ့ကွာ။ သူတော်
ကောင်းတွေမှာ မမြင်ရတဲ့ သိပ္ပံတန်ခိုးစက်ကွင်းတွေ ရှိသလို
မိစ္ဆာတွေမှာလည်း မိစ္ဆာစက်ကွင်းတွေ ရှိတယ်။

သူတော်ကောင်းနဲ့ ချဉ်းကပ်ပေါင်းဖော်မိရင် သူတော်
ကောင်းခါတ် ရသလို မိစ္ဆာတွေနဲ့ပေါင်းဖော်မိရင်လည်း မိစ္ဆာ
စက်ကွင်းမိပြီး မကောင်းတဲ့ခါတ်တွေ ရလေ့ရှိကြတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“အခု တို့နှစ်ယောက်က ကံထူးချင်တော့ သူတော်
ကောင်း ဝိဇ္ဇာတွေ အစည်းအဝေး ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့နေရာကို ရောက်ခဲ့
ရုံ မကဘူး။ သူတော်စင် စကားဖြူတောင်ဘိုးဘိုးနဲ့လည်း အတူ
နေခွင့် ရခဲ့သေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတော်ကောင်းတွေပဲ
စက်ကွင်းထဲကို ဝင်ခဲ့ရတာဆိုတော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့နှစ်
ယောက်မှာ သူတော်ကောင်းခါတ်တွေ ပါလာတာတော့ အမှန်ပဲ
ပေါ့ကွာ”

“အင်း... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“လူတစ်ယောက်ဟာ မီးခိုးတွေထဲ တိုးဝင်ပြီး ပြန်ထွက်
လာရင် ကိုယ်ပေါ်မှာ မီးခိုးတွေ ကပ်ပါလာတာ မမြင်ရပေမယ့်
သူ့ရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မီးခိုးငွေ့တွေ ကပ်ပါလာတယ်ဆိုတာတော့
အနံ့ခံကြည့်ရုံနဲ့ သိသာသလိုပေါ့။

အခု ငါတို့နှစ်ယောက်လည်း သူတော်ကောင်းတွေနဲ့
တွေ့ခဲ့ရပြီး သူတော်ကောင်းခါတ်တွေ ကပ်ပါလာတယ်ဆိုတာ
ပျက်စိနဲ့ မမြင်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ အလိုလို အားတွေ ပြည့်နေ

သလို ခံစားရတယ်ကွာ။ မင်းရော မခံစားရဘူးလား”

“အင်း... အဘပြောမှ သတိပြုမိတယ်။ စိတ်ထဲမှာ
ကြောက်စိတ်တွေ မရှိတော့ဘဲ အားရှိနေသလိုပဲ”

“အဲဒါ သူတော်ကောင်းခါတ်ရဲ့စွမ်းအားပေါ့ကွာ”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ဂူပေါက်ဝမှ ထွက်ကာ ဟစ်
ဖက်သို့ ကူးသော ကျောက်စွန်းရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာကြ
သည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ မီးစုန်းတောင်အက်သို့
ပြန်မကူးတော့ဘဲ ကျောက်တုံးထစ်များကို တွယ်၍ အသုရာ
ချောက်အတွင်းသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

ထိုချောက်အတွင်း ရောက်တော့ နေ့အခါပင် ဖြစ်လင့်
ကစား တောင်နံရံနှစ်ခုကြားသို့ ရောက်သောအခါ မှောင်နေ
သည်ကို တွေ့ရသည်။

အောက်ခြေသို့ ရောက်သောအခါ အခြားအနှောင့်
အယှက်များကို မတွေ့ရသော်လည်း ဂူပေါက်ဝကို ရှာမတွေ့ဘဲ
ရှိနေကြသည်။

တစ်နေကုန်အောင် လိုက်လံရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့
ရဘဲ မှောင်ရိပ်သမ်းလာသောအချိန်တွင် သင့်တော်သောနေရာ
၌ ဝင်ရောက်ကာ စခန်းချကြရသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ညည်းပိုင်းအချိန် ရောက်သောအခါ အစား
အစာများကို သင့်တော်စွဲ တားပြီး ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်နေကြ
သည်။

ညီအချိန်တွင် အပြင်ဘက်၌ အတန်အသင့် အလင်း
ရောင် နိမ့်တက်သော်လည်း လျှိုကြားထဲ ရောက်နေသဖြင့်
ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ တောင်ကြားနှစ်ခုသို့ တိုးဝင်လာသော လေ
မှာ အသံမျိုးစုံ ပေါ်ထွက်နေသည်။

တောင်ကြားအတွင်းမှ ကျောက်စွန်း၊ ကျောက်ခွန်
လိုက်ခေါင်းများနှင့် တိုးမိရာမှ ပေါ်ထွက်လာသော အသံများမှာ

လေခွန်သံလိုလို၊ စကားပြောသံလိုလို၊ အော်ဟစ်ဆူညံ
နေသံများလိုလို၊ သတ္တဝါတို့၏အော်ဟစ်သံများလိုလို မသဲမကွဲ
နှင့် အသံမျိုးစုံ ကြားနေရလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်ပေါ်၌ မီးရောင်ကဲ့သို့
အလင်းရောင်များ ပေါ်ထွက်လာသည်။

အမှောင်ထုအတွင်းမှာမို့ မီးရောင်များ ဝင်းထိန်နေလေ
၏။ ထိုမီးရောင်များကြောင့် တောင်ထိပ်စွန်းတွင် ရပ်နေသော
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

သို့သော် မြင့်လွန်းသဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲတော့ မမြင်ရပေ။
ထိုအမျိုးသမီးက လက်ခုပ်တီး၍ အချက်ပေးလိုက်

သောအခါ အမှောင်ရိပ်တွင်းမှ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီး နှစ်
ကောင် ထွက်လာကာ ကျောက်နံရံတစ်နေရာမှ ကျောက်တုံးကြီး
တစ်တုံးကို တွန်းဖယ်နေကြလေသည်။

အတန်ကြာတော့ ကျောက်တုံးကြီးက နံဘေးသို့ လှိမ့်
သွားပြီး ဂူပေါက်ဝတစ်ခု ပေါ်လာတော့သည်။

ထိုအခါ နီမောင့်ခိတ်ထဲတွင်...

“ဂူပေါက်ဝကို ငါတို့ လိုက်ရှာလို့ မတွေ့ရတာ ဒီကျောက်
တုံးကြီး ပိတ်နေလို့ကိုး”

ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ထို့နောက်တွင် လူမည်းကြီးနှစ်ယောက်က ဂူပေါက်ဝ
အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြပြီး အတန်ကြာသောအခါ ဂူအတွင်းမှ
လူတစ်စုကို အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်လာသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“လူတွေကို အပြင်ခေါ်ထုတ်လာပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ
သိသား”

ထိုသို့တွေးနေစဉ်မှာ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်၌ ရပ်နေ
သော မိန်းမသည် ကြီးမားသောမီးလုံးကြီးများကို ကောင်းကင်သို့
မြှောက်တင်လိုက်လေသည်။

မီးလုံးကြီးမှာ ချောက်အတွင်းသို့ ကျလာသောအခါ မီး
တောက်မီးလျှံများအဖြစ်နှင့် ကျလာရာ စောစောက လူများပေါ်
သို့ ကျကာ စွဲလောင်လေတော့သည်။

မီးလုံးများ၊ မီးတောက်များ စွဲလောင်ကျွမ်းခြင်း ခံရသော
လူများမှာ ကယ်ပါယူပါ တစာစာ အော်လျက် ဆောက်တည်ရာ
မှ ထွက်ပြေးကြသည်။

ထိုသို့ပြေးသောအခါ လူမည်းကြီးများက အခြားနေရာ
သို့ ပြေးခွင့်မရအောင် ချိတ်နှုတ်ပမ်းဆီး၍ မူလနေရာရောက်
အောင် ဆွဲခေါ်လာကြသည်။

ချောက်ကမ်းပါးထိပ်မှာ ရပ်နေသော မိန်းမကလည်း

...ထစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ချောက်အတွင်းသို့ ပစ်ချနေရာ အောက်မှာလည်း မီးတောက်မီးလျှံများက နေရာလပ် မရှိအောင် တောက်လောင်နေသည်။

ကျောက်နံရံများ လေးဘက်လေးတန် ကာဆီးထားရုံမက အခြားနေရာသို့လည်း ပြေးခွင့်မရသောသူတို့မှာ မီးတောက်မီးလျှံများ ဝါးမြှဲခဲရပြီးနောက် မီးသွေးတုံးများဘဝမှ တစ်စတစ်စနှင့် ပြာကျသွားလေတော့သည်။

အားလုံး ကုန်သောအခါ ချောက်ကမ်းပါးအတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

သို့သော်လည်း ထိုမျှနှင့် မပြီးသေးဘဲ လူမည်းကြီးနှစ်ယောက်က ဂူပေါက်ဝအတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး အတန်ကြာတော့ လူများကို ရှိက်ပုတ်လျက် အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်လာပြန်သည်။

ထိုလူများ၏ကယ်ပါယူပါ အော်ဟစ်သံများကို ကြားရပြန်လေသည်။ ရှေးနည်းအတိုင်း ချောက်ကမ်းပါးထိပ်မှာ ရပ်ထားသောမိန်းမက မီးလုံးကြီးများနှင့် မီးတောက်မီးလျှံများ ပစ်ချပြန်လေသည်။

ထိုမီးတောက်များက လူများကို စွဲလောင်ပြန်သည်။

အတန်ကြာတော့ ပြာကျသွားကာ တစ်ယောက်မှ မကျန်တော့ပေ။

ထိုအခါ လူမည်းကြီးများက ဂူအတွင်းမှ လူများကို ခေါ်ထုတ်လာပြန်လေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို နီမောင်မျက်စိထဲမှာ ထပ်တလဲလဲ မြင်

နေရပြီး အရုဏ်တက်လာတော့မှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ထိုအခါမှပင် လူမည်းကြီးနှစ်ယောက်လည်း ကျောက်ဂူပေါက်ဝကို ကျောက်တုံးကြီးဖြင့် ပြန်ပိတ်ထားခဲ့ပြီး အမှောင်ရိပ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေတော့သည်။

မိုးလင်းတော့ ဦးဗန်ကောင်းက မေးသည်။

“မင်း တစ်ညလုံး ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ နီမောင်၊ ပုတီးစိပ်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး အဘ၊ ညတုန်းက ထူးထူးဆန်းဆန်း မြင်ကွင်းတွေ တွေ့နေလို့ပါ”

“ဘယ်လိုမြင်ကွင်းလဲဟ”

နီမောင်က သူမြင်ခဲ့ရသောမြင်ကွင်းများကို ပြန်ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ဒါကတော့ ငရဲဘုံသားတွေ၊ အသုရကယ်ဘုံသားတွေဟာ မိမိပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ဝင်္ဂကြွေးကံ၊ အကုသိုလ်ကံကြွေးတွေ မကုန်မချင်း အခုလို အဖန်တလဲလဲ ခံကြရတယ်။

ငရဲဘုံသားတွေဆိုရင် ငရဲသားတွေနဲ့နှိပ်စက်မှုကြောင့် သေလိုက်၊ လူပြန်ဖြစ်လိုက်၊ ငရဲခံလိုက်နဲ့ နှစ်ပဋိစ္စကြောအောင် ခံကြရတယ်၊ လူအတော်များများဟာ ဒါတွေကို သတိမပြုမိလို့သာ အကုသိုလ်ကံတွေကို မကြောက်မရွံ့ ကျူးလွန်နေကြတာပေါ့”

ဟု ပြောပြလေသည်။

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ညက တွေ့မြင်ခဲ့ရတဲ့လူတွေဟာ

မနှင်းပွင့်ဘဝတုန်းက နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့လူတွေ ဖြစ်မှာပေါ့နော်”

“ပြစ်ဒိုင်တာပေါ့... ဒါကြောင့် မနှင်းပွင့်က မီးစုန်းရှင်မ ဘဝ ရောက်တော့ တစ်ကျော့ပြန်ပြီး လက်စားချေခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဝင်ကြွေးဟာ ပြုသူအသစ်၊ ခံရသူအဟောင်း ဆိုသလို မနှင်းပွင့်ပေါ်မှာ ပြန်ရောက်နေပြီပေါ့။

လောကဓမ္မတာအတိုင်းဆိုရင် ဒီဘဝမှာ သူပြန်ခံရ တော့မယ်”

ဟု စိတ်မကောင်းသောအသံဖြင့် ပြောသည်။

နီမောင်မှာလည်း ဘဝကဆိုးလှသော မနှင်းပွင့် တဖြစ် လဲ မြမွေးအကြောင်းကို တွေးမိကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေ သည်။

“ဒါထက် ညက မင်းဘာတွေတွေ့သေးလဲ”

“လူမည်းကြီးနှစ်ယောက်က ကျောက်တုံးကြီးကို တွန်း ဖွင့်လိုက်တာ ဂူပေါက်ဝတစ်ခု ပွင့်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်”

“ဟေ့... ဘယ်နားမှာလဲကွ”

“ဟိုဘက်နားမှာ အဘ၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ မှတ်ထားတယ်”

“ကိုင်း... ဒါဖြင့် သွားကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ နှစ်ယောက်သား ပစ္စည်းများကို သိမ်းကာ ကျောက်လုံးကြီး ပိတ်ထားသောနေရာသို့ သွားကြလေသည်။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်နံရံအောက် ခြေ၌ ကျောက်လုံးကြီးတစ်ခု ပိတ်နေသော နေရာတစ်ခုကို တွေ့

ရလေသည်။

“ဒီနေရာပဲ အဘ”

“တို့နှစ်ယောက် ဒီကျောက်တုံးကြီးကို တွန်းဖယ်ကြရ အောင်”

ဟု ပြောကာ ပိတ်ဆို့နေသောကျောက်တုံးကြီးကို နှစ် ယောက်အားဖြင့် တွန်းဖယ်ကြရာ ဘေးသို့ လိမ့်ဆင်းသွားရာ ဂူပေါက်ဝတစ်ခု ပေါ်လာလေသည်။

“ဂူပေါက်ဝ တွေ့ပြီ”

နီမောင်စိတ်ထဲမှာတော့ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာ က ထိုဂူအတွင်း၌ မီးစုန်းရှင်မ နေထိုင်ခဲ့ပုံများကို တွေးတောနေ မိသည်။

ဂူပေါက်ဟုသာ ဆိုရသော်လည်း လိုက်ခေါင်းကြီးတစ်ခု သာ ဖြစ်ပြီး အတွင်း၌ မှောင်မည်းနေလေသည်။

အပေါက်ဝမှာလည်း ပင့်ကူအိမ်ချည်မျှင်များဖြင့် ရှုပ် ထွေးနေလေသည်။

ပင့်ကူကြီးများမှာ အကောင်အရွယ်အစား ကြီးမားကာ အများအပြား ရှိနေလေသည်။

“ဒီအတိုင်းတော့ ဝင်လို့မရဘူး၊ မီးတိုင်တွေနဲ့ လုပ်ပြီး ဝင်မှ ရမယ်”

ဟု ပြောကာ မီးတိုင်များ ပြုလုပ်ကာ မီးတောက်များဖြင့် ပင့်ကူအိမ်များကို အရင်မြို့ကပ်ပင်ရလေသည်။

ပင့်ကူကြီးများမှာ မီးရောင်တွေ့သည်နှင့် ဂူအမိုးပေါ်သို့

တက်ပြေးကြလေသည်။

အားလုံးရှင်းသွားတော့မှ အတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်ကြလေသည်။

အမှောင်ထုကလည်း အတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်လေလေ ပိုများလာလေလေဖြစ်ပြီး အေးစိန်နေအောင် အေးလေသည်။

မီးတုတ်များကို လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားရင်းမှ ထူးခြားမှုများကို သိတိပြုမိလေသည်။

ဂူအတွင်းမှာ လေမတိုက်ပါဘဲ မီးတိုင်များမှာ လေဟပ်သွားသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ငြိမ်းလှမတတ် ဖြစ်သွားလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း သူတို့ပတ်ဝန်းကျင် အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ဖျပ်ကနဲ ဖျပ်ကနဲ လှုပ်ရှားသွားသော ပုံရိပ်သဏ္ဍာန်များကိုလည်း မသိမကွဲ တွေ့ရသည်။

“ဒီဂူထဲမှာ မကျွတ်မလွတ်သေးတဲ့ ပရလောကသားတွေ အများကြီး ရှိတဲ့ပဲ၊ မေတ္တာများများသာ ပို့ပေတော့ နီမောင်ရေ”

ဟု ပြောသဖြင့် နီမောင်လည်း စိတ်ထဲမှ မေတ္တာပို့ အမျှအတန်းဝေခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးလေသည်။

အတွင်းပိုင်းရောက်တော့ မည်းနက်နေသော အရိုးစုများကို တွေ့ကြရသည်။

အရိုးစုများမှာ ဂူကြမ်းပြင်ပေါ်၌ အနှံ့အပြား ပြန့်ကျဲလျက်ရှိနေသည်။

အရိုးစုအားလုံးမှာ အဖြူရောင် မဟုတ်ဘဲ အမည်း

ရောင်များချည်း ဖြစ်နေသည်။

“ဒါတွေဟာ ဒီဂူထဲမှာ မီးလောင်တိုက်အသွင်းခံရပြီး သေသွားခဲ့တဲ့လူတွေရဲ့ အရိုးစုတွေ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ဦးပန်ကောင်းက မှတ်ချက်ချလေသည်။

အော်ဟစ်သံ၊ ငြီးညှသံလိုလို မသိမကွဲအသံများကို ကြားကြရသည်။

အတန်ငယ် ဝင်မိသောအခါ နီမောင်နားထဲမှာ မြေမွှေးအသံနှင့် တူသော အသံတစ်သံကို ကြားလာရသည်။

၎င်းကြားနေရသောအသံမှာ အခြားမဟုတ်ဘဲ သွားနေသောလမ်းများကို အမှားအယွင်း မရှိစေရန် လမ်းညွှန်ပြောပြနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ အမှောင်ရိပ်အတွင်းမှာ မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးနှစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရပ်လိုက်ကြသည်။

နီမောင်စိတ်ထဲမှာ ညက တွေ့လိုက်ရသည့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးများဖြစ်မည်ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးမိသည်။

နှစ်ယောက်သား နေရာမှ ရပ်ကာ အတန်ကြာအောင် စောင့်ကြည့်သော်လည်း ရပ်နေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးနှစ်ကောင်က လုံးဝလှုပ်ရှားမှု မရှိသဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားကာ ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးသွားကြသည်။

အနီးရောက်သောအခါမှ ထိုမည်းမည်းသဏ္ဍာန်များမှာ သက်ရှိမဟုတ်ဘဲ ကျောက်ဖြင့် ထုလုပ်ထားသော ကြောက်မက်

ဖွယ်ကောင်းသည့် လူမည်းကြီးများပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျောက်သားဖြင့် ထုလုပ်ထားသည်ဆိုသော်လည်း လက်ရာမြောက်လှသဖြင့် သက်ရှိပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း ရှိနေတော့သည်။

မီးရောင်ဖြင့် အသေအချာ ကြည့်သောအခါမှ မျက်နှာပုံသဏ္ဍာန်မှာ ကျောက်ဘီလူးရုပ်ကြီးများ၏မျက်နှာဖြင့် တူနေတော့သည်။ မျက်လုံးများမှာ မီးရောင်ဖြင့် ထိလိုက်သောအခါ အရောင်လက်နေလေသည်။

ထိုအရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ်နောက်မှာတော့ ကျောက်ကလပ်တစ်ခုရှိပြီး ကျောက်ကလပ်ပေါ်မှာ ရွှေရောင်သေတ္တာတစ်လုံး ရှိလေသည်။

“ငါတို့ ယူရမှာ ဒီသေတ္တာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဒါပေမယ့် ဒီအရုပ်ကြီးတွေ ကြည့်ရတာ ကြောက်စရာ ငုံးတယ်၊ ဝင်ယူရင် တစ်ခုခု လုပ်မယ့်ပုံပဲ”

“မပူပါနဲ့... စကားဖြူတောင်ဘိုးဘိုး ပေးလိုက်တဲ့ ချည်ရှင်လေးတွေကို သူတို့လည်ပင်းမှာ စွပ်ထားလိုက်ပြီးမှပဲ ဝင်ယူကြတာပေါ့၊ ကိုင်း... သွားစွပ်ချေ၊ မင်းက ဟိုဘက်အရုပ်ကိုစွပ်၊ ငါက ဒီဘက်အရုပ်ကို စွပ်မယ်”

ဟု ပြောဆိုတိုင်ပင်ကာ ချည်မျှင်တစ်ခုစီ ယူ၍ အနီးသို့ ကပ်သွားကြသည်။

နီမောင်စိတ်ထဲမှာ သူတို့လှုပ်ရှားသမျှ ထိုအရုပ်ကြီးများက လိုက်ကြည့်နေသည်ဟု ထင်နေမိသည်။

အနားရောက်သည်နှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုင်ပင်ကာ အရုပ်ကြီးများလည်ပင်းသို့ ချည်မျှင်များ စွပ်ချလိုက်သည်။

ထိုသို့စွပ်လိုက်သည်နှင့် မည်သည့်နေရာမှ ပေါ်လာသည် မသိရသော ကျယ်လောင်သော အော်မြည်သံများ ပေါ်လာရာ ဂူကြီးတစ်ခုလုံး သိမ်သိမ်တုန်သွားလေတော့သည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကျောက်ဘီလူးရုပ်ကြီး၏လက်တစ်ဖက်က မြောက်တက်လာပြီး နီမောင်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

ထိုအတူ ဦးဇန်ကောင်းလက်ကိုလည်း သူ့အနီးမှာ ရှိသော ကျောက်ဘီလူးရုပ်၏လက်တစ်ဖက်က ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

ရုန်းကြည့်တော့လည်း နည်းနည်းမှ မလှုပ်ပေ။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီပစ္စည်းကို ကိုယ်ကျိုးအတွက် သုံးရန် လာရောက်ယူခြင်း မဟုတ်ပါ။ သာသနာအကျိုးအတွက် အသုံးပြုရန်အတွက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဤသစ္စာမှန်ပါက ယူခွင့်ရပါစေသား”

ဟု နီမောင်က သစ္စာပြုတိုင်တည်လိုက်သည်။ အတန်ကြာတော့ ဆွဲထားသောလက်ကြီးက တုတ်ကနဲ ပြန်ပြတ်ကျသွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှပင် အသက်ဝအောင်ရှုနိုင်တော့ကာ အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားပြီး ကျောက်ကလပ်ပေါ်မှ ရွှေသေတ္တာကို ယူ

လိုက်လေသည်။

“အဘရေ... အမြန်သွားကြစို့”

ဟု ပြောဆိုကာ ဂူအတွင်းမှ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက်ကြရာ နောက်ဘက်မှ ညာသံပေး၍ လိုက်လာသော အသံများကို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များကို တွေ့ရသဖြင့် ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဂူပေါက်ဝ ရောက်အောင် သုတ်ခြေတင်ကာ ပြေးရလေတော့သည်။

နာန်း(၁၄)

ဗရုသေသာဓကလားဝဋ်ဒါ၊ မာဗဟညဗ္ဗဝနိကဗ္ဗဒါး

တစ်နေ့သ၌ ဒေါ်မင်းဇာသည် ဝှက်ကြီးကွင်းရွာသို့ ရောက်နေစဉ် ဦးထွန်းဝက ခေါ်မေးလေသည်။

“ဒေါ်မင်းဇာ... ခင်ဗျား မြင်တောင်ရွာကဆိုတော့ ဟိုအကြားအမြင်ဟောတဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်းကို အတော်ကလေး သိမှာပေါ့နော်”

“သိတာပေါ့တော်... သူ့ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းက ကျုပ်ပဲ ဗိုက်ကို စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ရတာ၊ ခွေးတဲ့အချိန် ရောက်တော့မှ ကျုပ်က ဟခြားရွာ ရောက်နေလို့ မမိလိုက်တာ”

“အဲဒီမိန်းကလေးက လူဝင်စားဆို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပေတော်... သူ မမွေးခင်ကဆို သူ့မိဘတွေ ဆိုရင် မနက်စာနဲ့ညစာကို အလျဉ်မီအောင် မစားနိုင်ကြဘူး အဝတ်တစ်ထည် စိုလို့ တစ်ထည်လဲစရာ မရှိအောင်ကို ဆင်းခဲ့ကြတာ”

“အခုတော့လည်း တောသူဌေးကို ဖြစ်လို့ပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နေ့ချင်းညချင်း ကြီးပွားချမ်းသာလာတာလဲဗျ”

“ချမ်းသာဆို အဲဒီလူဝင်စား ကောင်မလေးက မစပေးနေတာလေ၊ ကျုပ်ကြားတာတော့ သူ့မိဘတွေ သုံးဖို့ ရွှေတွေ ငွေတွေကို နေ့တိုင်းယူပေးနေတယ်လို့တော့ သတင်းကြားတာပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဗျ... ဘယ်က ယူပေးနေတာလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကောင်မလေး ပိုက်ဆံတွေ ယူပေးလို့ တစ်နေ့တခြား ကြီးပွားလာတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဒါဖြင့် သူက ဥစ္စာသိုက်က လာတာများ ဖြစ်ရော သလား”

“ဒါလည်း ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဒါထက် သူက ပစ္စည်းပျောက်တွေဘာတွေ မှန်အောင် ဟောပြောနိုင်တာလည်း ဘာကြောင့်လဲဗျ”

“ကျုပ်လည်း သေသေချာချာ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ရွှေငွေတွေ ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာလည်း အဲဒါကြောင့် သိတာဖြစ်မှာပေါ့”

“အေးဗျာ... အဲဒီလိုလူမျိုး တစ်ယောက်လောက် ရထားရင်တော့ ချက်ချင်းချမ်းသာလာမှာပဲဗျ”

“ဒါကတော့ ဒီအတိုင်းတော့ ဘယ်ရမလဲ ဦးထွန်းဝရဲ့၊ ကြံစည်ယူမှ ရမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုကြံစည်ရမှာလဲဗျ၊ အကြံဉာဏ်လေးဘာလေး ရှိရင် ပေးပါဦး”

ဦးထွန်းဝနှင့်ဒေါ်မင်းငွေတို့မှာ ငှက်ကြီးကွင်းရွာမှာတော့ လူချမ်းသာ စာရင်းဝင်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

၎င်းတို့တွင် အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သော သမီးတစ်ယောက်နှင့် သားတစ်ယောက်တို့ ရှိသော်လည်း သားဖြစ်သူ လှဒင်မှာ အားမကိုးရပေ။

အရက်ကလေး တမြဲမြဲနှင့် လောင်းကစားဝိုင်းမှ မထသဖြင့် ငွေကြေးဆုံးရှုံးမှုများအပြင် မကြာခဏ ပြဿနာ ဖြစ်နေရလေသည်။

တစ်ခါကလည်း ဖဲရုံးသဖြင့် မိမိအိမ်မှ ရွှေငွေလက်ဝတ် ရတနာများကို ခိုးယူ၍ နီမောင်အား ချောက်ကွန်းခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအချိန်က မြေပွေးကိုယ်တိုင် ငှက်ကြီးကွင်းရွာသို့ လိုက်လာပြီး အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပေးခဲ့ရသေးသည်။

ထိုကိစ္စများကြောင့် အလုပ်အကိုင်နှင့် အားကိုးရ စိတ်ချရသော နီမောင်လည်း သူတို့ထံမှ အလုပ်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဦးထွန်းဝမှာ သားသမီး ခိုက်မဲ့မှုကြောင့် လူကောင်းတစ်

ယောက်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရသဖြင့် တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် ပြောခဲ့
မဆုံးအောင် ရှိနေတော့သည်။

ထိုရက်ပိုင်းတုန်းကတော့ လှဝင်မှာ ခေါင်းမဖော်နိုင်
လောက်အောင် အရှက်ရသော်လည်း နောက်ပိုင်းရောက်တော့
ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်ဆိုသကဲ့သို့ မေ့မေ့ပျောက်
ပျောက် ရှိကာ အရက်သောက်မြဲသောက်ပြီး မဲပိုင်းရောက်မြဲ
ရောက်နေတော့သည်။

သို့သော်လည်း လှဝင်မှာ လူဆိုးလူမိုက်တစ်ယောက်ပေ
မို့ လူဆိုးလူမိုက် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းကတော့ ပေါလေ
သည်။

လှဝင်မှာ လှပုံအလယ်မှာ သူ့ကို အရှက်တကွဲဖြစ်
အောင် လုပ်ခဲ့သော မြပွေးကို ယနေ့ထက်ထိ စိတ်ထဲမှာ မကျေ
မနပ် ဖြစ်လေသည်။

သမီးဖြစ်သူ ခင်အေးလှကတော့ မိုးရိုးအေးအေး နေ
ကာ သဘောမနောကောင်းသူဖြစ်သည်။

“သူ့ကို လိုချင်ရင် ဦးထွန်းဝမှာ သားလူပျိုတစ်ယောက်
ရှိတာပဲ၊ ပေးစားလိုက်ရင် ကိုယ့်အိမ်ရောက်လာမှာပေါ့”

ဟု ဒေါ်မင်းဇာက အကြံပေးလေသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီလိုစီစဉ်တော့
ရော သူတို့ဘက်က လက်ခံပါ့မလား”

“အစ်ကက မိန်းကလေးပဲ၊ မိန်းကလေးက လက်ခံရင်
ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး ဦးထွန်းဝတို့ကလည်း သူတို့နဲ့ ဂုဏ်

ရည်တူတွေပဲ၊ မဖြစ်နိုင်စရာ မရှိပါဘူး”

“ဒေါ်မင်းဇာပြောတာကို ကျုပ်တော့ သဘောကျသလို၊
ဒီကိစ္စ ဖြစ်မြောက်အောင် ဒေါ်မင်းဇာကိုပဲ အားကိုးရတော့မှာပဲ၊

ဒီကိစ္စအောင်မြင်အောင်သာ ခင်ဗျားဆောင်ရွက်ပေး
ဗျာ၊ တကယ်လို့ အဆင်ပြေရင် ခင်ဗျားကို လယ်တစ်ကွက်နဲ့
နွားတစ်ရှဉ်း လုပ်ကိုင်စားဖို့ ပေးမယ်”

“ကောင်းပြီလေ . . . တော့တတိအတိုင်းသာ တည်ပါ
စေ၊ ကျုပ်ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ဒေါ်မင်းဇာတစ်ယောက် မြင်ဝတောင်
ရွာသို့ ပြန်သွားလေတော့သည်။

နောက်ရက်မှာတော့ ဒေါ်မင်းဇာသည် ဦးဘနဲ့ ဒေါ်
သိုင်းချိုတို့အိမ်သို့ သွားကာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ဒေါ်သိုင်းချိုကလည်း ဖိုးကေနှင့်ဖိုးတေ မွေးစဉ်က မိမိ
တို့မှာ ဆင်းရဲလှသောကြောင့် ကလေးမွေးရာတွင် ဒေါ်မင်းဇာကို
သာ အားကိုးအားထား ပြုခဲ့ရသော ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးသဖြင့် ခါးခါး
သီးသီးတော့ မငြင်းကြပေ။

“ဒေါ်မင်းဇာရယ် . . . ဒီကိစ္စက တွန့်မတို့သဘော
တစ်ခုတည်းနဲ့လည်း ငြိတုံကိစ္စ မဟုတ်တော့ သမီးရဲ့သဘောကို
လည်း မေးရဦးမယ်”

“အေး . . . ငါကလည်း သမီးကညာ အခါမလင့်ဆိုတဲ့
စကားအတိုင်း သမီးမိန်းကလေး အရွယ်ရောက်လာတဲ့အချိန်
ရောက်လာတော့ မသင့်တော်တဲ့လူနဲ့ တွေ့မှာစိုးလို့၊ အခုလို

သင့်တော်တဲ့လူနဲ့ တွေ့တုန်း ပြောရတာပါအေး။

ဦးထွန်းဝတီတို့ ဒေါ်မင်းငွေတို့ဆိုတာ ငါနဲ့က ဓါတ်သိတွေပဲ။ ငွေကြေးဥစ္စာကလည်း ပြည့်စုံတယ်။ သဘောမနောလည်း ကောင်းကြပါတယ်။ ငါက သင့်တော်တယ်ထင်လို့ လာပြောတာပါအေး... စဉ်းစားကြပေါ့”

ဒေါ်မင်းဇာက ထိုသို့လာပြောသောအခါ ဒေါ်သိုင်းခွံက သမီးဖြစ်သူ မြမွှေးကို အသိပေးရလေသည်။

ထိုအခါ မြမွှေးက... .

“သမီးအသက် ငယ်ပါသေးတယ် အမေရယ်၊ နောက်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိသေးပါဘူး”

ဟု ငြင်းလေသည်။

ထိုအခါ ဒေါ်မင်းဇာက လက်ပလ္လော့သေးဘဲ မြမွှေးကို ဖြားယောင်းနားချပြန်လေသည်။

မြမွှေးက ဒေါ်မင်းဇာစကား ကြားသောအခါ အဖြူမပျက် ပြန်မေးလေသည်။

“အဖွားကလည်း ကျွန်မကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ပဲ လာပြောနေတယ်။ ဘယ်သူနဲ့ ပြုရမှာလဲ အဖွားရဲ့”

“ငှက်ကြီးကွင်းရွာက ဦးထွန်းဝ၊ ဒေါ်မင်းငွေတို့ရဲ့သားနဲ့ပါအေး။ မိဘတွေကလည်း ချမ်းသာကြတယ်။ ကောင်လေးကလည်း ရိုးသားအေးဆေးပြီး တော်ရှာပါတယ်။ အခုကာလမှာ ကိုယ်နဲ့ ဂုဏ်ရည်တူ ရဖို့ဆိုတာ မလွယ်လို့ ပြောနေတာ”

“ဒါထက် သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“မောင်လှဒင်တဲ့”

“အဖွားက ဝိရွာမှာ နေတာ။ သူက ဟိုဘက်ရွာမှာ နေတာ။ သူ့အကြောင်းကို ဘယ်လိုများ သိနေလို့လဲ”

“သိတာပေါ့အေး... . ရွာချင်း မတူပေမယ့် သူ့မိဘတွေနဲ့က ငယ်ငယ်ကလေးထဲက သိကျွမ်းလာတာဆိုတော့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် အဲဒီကိုလှဒင်ဆိုတဲ့လူက ကိုယ့်အိမ်က ရွှေတွေကို ခိုးပြီး တခြားသူကို ခုက္ခရောက်အောင် လုပ်ခဲ့တာရော အဖွား သိသလား”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါ်မင်းဇာမှာ မီးမရှိသော ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ဖွာနေလေသည်။

အတန်ကြာမှ... .

“လူဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ များတတ်ကြတာပေါ့။ အပြစ်ကင်းတဲ့လူရယ်လို့တော့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ငါက ကောင်းစေချင်လို့ စေတနာနဲ့ လာပြောတာပဲ။ ညည်းလက်မခံချင်တော့လဲ နေပေါ့”

ဟု ဒေါသသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မြမွှေးက သဘောတူစွာ ပြီးလိုက်ပြီး... .

“ကျွန်မ လက်မခံတဲ့အတွက် အဖွားတော့ လယ်တစ်ကွက်နဲ့ နွားတစ်ရှဉ်း တယ်ရတော့မလဲနော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဒေါ်မင်းဇာမှာ ရှုရှုရှုရှုဖြင့် ဒေါသ

မြန်ကာ ထပြန်သွားလေတော့သည်။

ဆိုအကြောင်းကို လှဒင် သိသောအခါ မြမွေးပေါ်၌ မုန်းတီးစိတ်များ ပိုမိုဖြစ်လာတော့သည်။

“ဒီလောက်မာနကြီးပြီး ငါ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတော့ တစ်နေ့ကျရင် ငါ့ရှေ့မှာ ခူးထောက်ပြီး တောင်းပန်ရအောင် လုပ်ပြမယ်”

ဟု ကြိမ်းဝါးနေလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဒေါ်မင်းဇာသည် သူနှင့်အတူနေသော တူဖြစ်သူ မောင်မှတ်ကို ခေါ်၍ ငှက်ကြီးကွင်းရွာသို့ သွားရာမှ ပြန်လာရာ လမ်းခုလတ် ရောက်သောအခါ တောထဲမှာ မျက်စိလည်ပြီး လမ်းစပျောက်သလို ဖြစ်နေတော့သည်။

လမ်းဟု ထင်၍ တိုးသွားသောနေရာများမှာ လမ်းမဟုတ်ဘဲ ပိတ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် များစွာအံ့ဩမိလေသည်။

“ဟဲ့... မောင်မှတ်၊ ဒီလမ်းတွေက ငါတို့ နေတိုင်းသွားနေကြတာ မဟုတ်လား၊ အခု ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟဲ့”

“ကျွန်တော်လည်း မသိတော့ဘူး ဒေါ်လေးရဲ့ သွားရင်းနဲ့ကို လမ်းတွေ ပျောက်နေသလိုပဲ”

“ကဲဟယ်... မြန်မြန်လေးသာ လမ်းတွေအောင် ရှာစမ်းဟဲ့၊ အချိန်ကုန်ပြီး မိုးချုပ်သွားရင် ဒီတောတွေက သွားလို့လာလို့ ကောင်းတဲ့နေရာတွေ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောဆိုကာ တုဝန်းနှစ်ယောက် တောထဲမှ ပြန်ထွက်

ရန် ကြိုးစား၍ လမ်းစရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ရဘဲ ညဦးပိုင်းအချိန်သို့ ရောက်လာလေသည်။

“ဒေါ်လေး... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ မိုးတောင် ချုပ်တော့မယ်”

“ငါက အသက်ကြီးပြီး မျက်စိမကောင်းလို့ လူငယ်လူရွယ်ကို အားကိုးရမလား အောက်မေ့တယ်၊ သူ့အားကိုးကာမှ မိုးစုန်းစုန်းချုပ်တဲ့အဖြစ်ကို ရောက်တရော၊ ကိုင်း... ဒီအချိန်ကျမှတော့ တောထဲမှာ လျှောက်သွားနေလို့ မသင့်ဘူး၊ လူထက် နေလို့ရတဲ့ သစ်ပင်ခွကောင်းကောင်းတစ်ခုသာ ရှာရော”

ဟု ပြောသဖြင့် မောင်မှတ်လည်း အနီးပတ်ဝန်းကျင်သို့ လိုက်ကြည့်ရာ မနီးမဝေးနေရာတွင် အရွယ်အစားကြီးပြီး အပင်ခွဆုံ ကောင်းလှသော ညောင်လန်းပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့လေသည်။

“ဒေါ်လေး... ဒီမှာ ညောင်လန်းပင်ကြီး တွေ့ပြီ ကျွန်တော်တို့ တုဝန်းနှစ်ယောက်တော့ ချောင်ချောင်နေလို့ရတယ်”

ဟုပြောကာ တုဝန်းနှစ်ယောက် သစ်ပင်ခွကြားသို့ တက်ကြလေသည်။ သစ်ပင်ခွမှာ သိပ်မမြင့်လှဘဲ အဖုအထစ်များ ရှိသောကြောင့် အလွယ်တကူ တက်နိုင်ကြသည်။

မောင်မှတ်က ဒေါ်မင်းဇာအား အပေါ်သို့ အရင်ရောက်အောင် တွန်းတင်ပြီးမှ သူက နောက်မှ တက်သည်။

သစ်ပင်ပေါ် ရောက်တော့ ဘောရိပ်ကြောင့် အတော် မျှောင်နေချေပြီ။

ဒေါ်မင်းဇာကတော့ မောင်မှတ်ကိုသာ အပြစ်ပုံချပြီး ဖွင့်ဖွင့် ပြောနေလေသည်။

တူဝရီနှစ်ယောက် မောင်လာ၍ သစ်ပင်ခွကြား၌ တက် နေရသော်လည်း စားစရာလည်း မပါသည့်အပြင် သောက်စရာ ရေဗူးပင် ပါမလာပေ။ ဒေါ်မင်းဇာဆိုမှာတော့ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးပေါ့လိပ်အတိုတစ်ခုနှင့် သစ်သားမီးခြစ်တစ်လုံး ပါသည်။

သစ်သားမီးခြစ်ထဲမှာလည်း မီးခြစ်ဆံက တစ်ဆံနှစ်ဆံ သာ ကျန်တော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အောက်ဖက်မှ မီးရောင်အချို့ကို မြင်ရ ပြီး တောတိုးလာသော လူသံများကို ကြားရသဖြင့် နှစ်ယောက် စလုံး ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

ခဏကြာတော့ မီးတုတ်များ ကိုင်ထားသော ယောက်ျား နှစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတို့ ထွက်လာသည်။

အမျိုးသမီးမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့် ရှိလေသည်။ သူတို့သုံးယောက်သည် စကားတပြောပြောနှင့် အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါထက် ဘယ်ရွာ သွားကြမှာလဲဗျ”

ထိုအသံကြားသဖြင့် သုံးယောက်သား ရပ်ကာ သစ်ပင် ပေါ်သို့ မော့ကြည့်ကြသည်။

“ဒါထက် သစ်ပင်ပေါ်မှာ ဘာတက်လုပ်နေကြတာလဲ”

“ခရီးသွားရင်း မောင်လာတာနဲ့ ဆက်မသွားဝံ့တော့တာ နဲ့ သစ်ပင်ပေါ် တက်နေကြတာပါ”

မောင်မှတ်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်ရွာကို သွားမှာလဲ”

“မြင်ဝတောင်ရွာပါ”

“အတော်လိုသေးတယ်ဗျ. . . ဒီညတော့ ခရီးဆက်လို့ မသင့်ဘူး၊ ဒီသစ်ပင်ပေါ်မှာလည်း မနေသင့်ဘူးဗျ၊ ဒီညောင် လန်းပင်က တစ္ဆေသိပ်ခြောက်တာ”

“ဗျာ. . . တစ္ဆေခြောက်တယ်”

ထိုစကားကြောင့် မောင်မှတ်မှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် သွားလေသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား. . . ဒီညတော့ ကျွန်တို့ရွာမှာပဲ လိုက် အိပ်ကြပေါ့၊ မနက်လင်းတော့မှ ပြန်ကြပေါ့”

ထိုအခါ ထိုလူနှစ်ယောက်နှင့် အတူပါသောမိန်းမက ပြောသည်။

“မြင်ဝတောင်ရွာကို ကျွန်မရောက်ဖူးပါတယ်၊ ဟိုးတုန်း ကတောင် အခု အဲဒီရွာမှာ ပစ္စည်းပျောက် ဖောက်တာ သိပ်မှန်တဲ့ မြဲမွှေးဆိုတဲ့မိန်းကလေး မွေးတော့ ကျွန်မ မွေးပေးခဲ့ရသေး တယ်”

ထိုစကားကြားတော့ ဒေါ်မင်းဇာပင် စိတ်ဝင်စားလာ သည်။

“ညည်းက အရပ်လက်သည်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . ကျွန်မက အရပ်လှည့်ပြီး ကလေး မွေးပေးနေတဲ့ အရပ်လက်သည်တစ်ဦးပါ၊ နာမည်က မသင်းမေ

လို့ ခေါ်ပါတယ်”

ထိုအခါမှ ဒေါ်မင်းဇာစိတ်ထဲမှာ . . .

“ငါ့ခရီးသွားနေတုန်း မြပွေးကို ပွေးပေးခဲ့တာ သူတို့”
ဟု သိရတော့သည်။

“အော် . . . မြပွေးကို ပွေးပေးခဲ့တာ နင်ကိုး၊ ငါက
မြင်ဝတောင်ရွာက အရပ်လက်သည် ဒေါ်မင်းဇာပဲဟဲ့”

“အော် . . . ဒေါ်မင်းဇာဆိုတာ အနီးလေးကိုး၊ ဒီလိုဆို
အတော်ပေါ့၊ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ မြပွေးတို့ ရောက်နေသေးတယ်”
မသင်းမေစကား ကြားသောအခါ ဒေါ်မင်းဇာတို့မှာ
များစွာအံ့ဩသွားကြလေသည်။

“ဟဲ့ . . . သူတို့က ဘယ်ပုံဘယ်လို နင်တို့ရွာ ရောက်နေ
ကြတာလဲ”

“သူ့အမေဘက်က အမျိုးတွေက ကျွန်မတို့ရွာမှာ ရှိကြ
တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် လာလည်ကြရင်းနဲ့ ကျွန်မဆီ ဝင်လာကြ
တာပါ၊ ကဲ . . . ကဲ၊ အိမ်ပေါ် ရောက်မှပဲ တွေ့ကြတာပေါ့၊ အခု
တော့ သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ကြပါ”

ဟု ဒေါ်သဖြင့် တုဝရိုးနှစ်ယောက် ထွေထွေထူးထူး
စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သစ်ပင်ခွကြားမှ အောက်သို့ ဆင်းကာ
မသင်းမေတို့ ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားကြလေတော့သည်။

ညအမှောင်ထဲမို့ ၎င်းတို့ နေသောရွာမှာ ဘယ်နေရာ
ရှိမှန်း မသိရသော်လည်း အဝေးကတည်းက မီးရောင်များကို
လှမ်းမြင်ရစဉ်ကပင် ရွာအတော်ကြီးကြောင်း ခန့်မှန်းမိသည်။

မသင်းမေတို့အိမ် ရောက်သောအခါ မြပွေးကို တွေ့ရ
လေသည်။

မြပွေးကို မြင်တော့ ဒေါ်မင်းဇာက အံ့ဩနေသလို
မြပွေးကလည်း အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဟင် . . . အဖွားတို့ပါလား၊ ဘယ်ကနေဘယ်လို ဒီကို
ရောက်လာကြတာလဲ”

“ငါတို့လည်း ဟိုဘက်ရွာက ပြန်လာရင်းနဲ့ တောထဲမှာ
မှောင်နေတာနဲ့ သူတို့နဲ့ လိုက်လာတာပါအေး၊ ဒါထက် ညည်းတို့
ရော ဘယ်အချိန်က ရောက်နေကြတာလဲ”

“နေ့လည်လောက်က ရောက်ကြတာ၊ အမေလည်း ပါ
တယ်၊ အမေက သူ့ဆွေမျိုးတွေအိမ်မှာ သွားအိပ်တယ်၊ ကျွန်မ
ကသာ ဒီမှာ စကားပြောရင်းနဲ့ လာအိပ်တာ”

“ကောင်းတာပေါ့အေး . . . ငါတို့နဲ့ တွေ့ရတာပေါ့”
ထို့နောက် မသင်းမေ စီစဉ်ပေးသောညစာကို ဖြစ်သလို
စားကြပြီးနောက် အခွင့်သာခိုက် ဒေါ်မင်းဇာက မြပွေးကို နားထု
လေသည်။

“မြပွေး . . . ညည်းကို အခုလို ကြိုကြိုက်တုန်း ထပ်ပြော
ရဦးမယ်၊ ငါပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါအေး၊ ညည်းတစ်သက်
မဆင်းရဲစေရပါဘူး”

ထိုအခါမှာတော့ မြပွေးက အရင်တစ်ခါကလောက်
ငြင်းဆန်မှု မရှိတော့ပေ။

“ထို့ကြောင့် ဒေါ်မင်းဇာက အားရှိလာပြီး ဆက်၍ပြော

ပြန်ရာ နောက်ဆုံးတော့ မြေမွှေးက...

“ကျွန်မ စဉ်းစားပါဦးမယ် အဖွားရယ်”

ဟု လေသံပျော့ပျော့နှင့် ပြောလေရာ ဒေါ်မင်းဇာမှာ အကြံအစည် တစ်ဝက်အောင်မြင်လောက်ပြီဟု တွေးကာ များစွာဝမ်းသာသွားလေသည်။

ထိုနောက် မြေမွှေးက...

“ကဲ... ဒီမှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာပြီဆိုတော့ ကျွန်မ အမေတို့နဲ့ပဲ သွားအိပ်တော့မယ်”

ဟု ပြောကာ နေရာမှ ထသဖြင့် ဒေါ်မင်းဇာက...

“ဟဲ့... မောင်မှတ်၊ မြေမွှေးကို အဖော်လိုက်ပေးလိုက် ပါဟဲ့”

ဟု ပြောသဖြင့် မောင်မှတ်လည်း ဝမ်းသာအားရနှင့် မြေမွှေးနောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

ထိုသို့ လိုက်သွားသည့်အချိန်မှစ၍ မောင်မှတ် တစ်ယောက် ပြန်မရောက်လာတော့ပေ။

ထိုအခါမှ ဒေါ်မင်းဇာ စိတ်ပူလာပြီး နောက်မှ လိုက်သွားဖို့ကလည်း ဘယ်နေရာမှန်းမသိ။

အိမ်မှာ ရှိသည့်လူများကို မေးဖို့ကလည်း တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရတော့ပေ။

“ဟင်... ဒီအိမ်ကလူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲဟဲ့”

ခေါ်ကြည့်တော့လည်း အသံမကြားရပေ။

ခဏကြာတော့ တဲအပြင်ဘက်မှ စူးစူးဝါးဝါး ခွေးအသံ

များ ပေါ်ထွက်လာသည်။

တဟီးဟီး တဟဲဟဲ အသံကြီးများ ပေါ်လာသည်။

“ဟင်... ”

တဲအပြင်ဘက်မှ နံရံကို ပုတ်ခြင်း၊ တဲတစ်ခုလုံး သွက်သွက်ခါလာအောင် ဆွဲလှုပ်ခြင်း၊ နံရံကို ဆွဲဖြဲခြင်းများ ဆက်တိုက် ပြုလုပ်လာရာ ဒေါ်မင်းဇာမှာ အိမ်ပေါ်မှာ ဆက်မနေဝံ့တော့ သဖြင့် အောက်သို့ ဆင်းပြေးရတော့သည်။

တဲအောက် ရောက်သောအခါမှ ပိုဆိုးလေတော့သည်။

အမှောင်ထဲမှာမို့ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသော်လည်း မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီးများက ပတ်ဝန်းကျင်၌ အများကြီး တွေ့နေရသည်။ ထိုအခါ ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ပဲ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

နန်း(၁၅)

တစ်ကျော့ပြန်လာသော အလှူသို့ပစ်ခံကြွေး

နောက်တစ်ရက်ခန့် ကြာသောအခါ တောထဲ၌ လှည့်လည်နေသူများက ရှေးယခင်က သင်္ချိုင်းဟောင်း မြစ်ခဲသော နေရာတွင် ဒေါ်မင်းဇာနှင့် မောင်မှတ်တို့ကို တွေ့သဖြင့် ကြည့်သောအခါ မောင်မှတ်မှာ သေဆုံးနေပြီး ဒေါ်မင်းဇာမှာတော့ သတိမေ့ရုံ မေ့နေပြီး အသက်မသေသေးသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရွာလူကြီး ဦးဖိုးစံအား လာရောက်အကြောင်းကြားလေသည်။ ဦးဖိုးစံလည်း ရွာသူရွာသားအချို့ကို ခေါ်၍ လိုက်ကြည့်ရာ မြေပုံဟောင်းတစ်ခုပေါ်မှာ ခေါင်းစိုက်ကာ သေဆုံးနေသော မောင်

မှတ်အလောင်းနှင့် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ မှောက်ခုံကြီး
လဲလျက် သတိမေ့နေသော ဒေါ်မင်းဇာကို တွေ့ကြရသည်။

“တောထဲမှာ မျက်စိလည်ပြီး မကောင်းတဲ့ မိစ္ဆာတွေရဲ့
လှည့်စားမှုကို ခံရပြီး သေကြတာဖြစ်မယ်၊ ကဲ... ဟိုအတွား
ကြီးကိုတော့ သတိရအောင် ဆေးကုပေးလိုက်ကြ၊ ဒီအလောင်း
ကိုတော့ ရွာထဲ ပြန်မသယ်ကြနဲ့၊ ဒီမှာပဲ မြေမြှုပ်လိုက်ကြ”

ဟု ပြောသဖြင့် မောင်မှတ်အလောင်းကို မြေမြှုပ်ကာ
ဒေါ်မင်းဇာအား ရွာသို့ ပြန်ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

တကယ်တော့ ဒေါ်မင်းဇာတို့ တူဝန်း မျက်စိလည်နေ
သောနေရာမှာ ငှက်ကြီးကွင်းရွာနှင့် မြင်ဝတောင်ရွာကြားရှိ နို့မ
တောတွင်း၌ ရှိသော သင်္ချိုင်းဟောင်းနေရာတစ်ခုသာ ဖြစ်တော့
သည်။

အကယ်၍သာ ထိုသင်္ချိုင်းဟောင်းနေရာမှ လွန်မြောက်
လျှင် မြင်ဝတောင်ရွာသို့ ပြန်-ျက်ရန် သိပ်မဝေးလှတော့ပေး
ရွာသို့ ရောက်ပြီး ဒေါ်မင်းဇာကို ဆေးကုပေးသောအခါ
အသက်မသေဘဲ သတိပြန်ရလာသည်။

သို့သော်လည်း စိတ်က ပုံမှန်မရှိတော့ပေ။

“ငါ့တူ ငမုတ်ကို သတ်တာ မြမွေးဟေ့... မြမွေးဟဲ့”
ဟုသာ မရပ်မနားအော်ဟစ်နေတော့သည်။

ရွာသူရွာသားများက ပိုင်းဝန်းပြောဆိုသော်လည်း မရဘဲ

“ငမုတ်ကို သတ်တာ တခြားလူ မထင်နဲ့... မြမွေးဟဲ့”
ဟုသာ အော်နေတော့သည်။

ထိုသို့ အဆက်မပြတ်အော်နေရာ သတင်းကြားသဖြင့်
မြမွေး ရောက်လာသည်။

မြမွေးကို မြင်သောအခါ ဒေါ်မင်းဇာက အထိတ်တလန့်
ဖြင့်...

“ငါ့တူကို သတ်တာ သူ့ပဲ၊ ငါ့တူကို သတ်တာ သူပဲ”
ဟု လက်ညှိုးထိုး၍ အော်ပြန်သည်။

“အဖွားရဲ့တူကို ကျွန်မ သတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊
မကောင်းဆိုးဝါးတွေ သတ်လိုက်တာပါ၊ အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ
ဒီလိုနေရာကို ဘယ်သူပဲသွားသွား သေမှာပါပဲ”

“မဟုတ်ဘူး... နင်ညာမပြောနဲ့၊ ငါ မျက်စိနဲ့ သေသေ
ချာချာ မြင်လိုက်တယ်၊ ငမုတ်ကို နင်ခေါ် သွားပြီး သတ်လိုက်တာ
မဟုတ်လား”

မြမွေးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဒေါ်မင်းဇာကို တစ်ချက်
ကြည့်ပြီး ပြန်သွားလေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာမှာ နောက်ပိုင်းရက်များမှာလည်း စိတ်
ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ကာ ‘ငမုတ်ကို မြမွေးသတ်တာ၊ ငမုတ်
ကို မြမွေးသတ်တာ’ ဟုသာ အော်နေလေသည်။

ဒေါ်မင်းဇာက ထိုကဲ့သို့ မရပ်မနား အော်ပြောနေသော
အခါ အချို့ကပင် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်လာကြသည်။

“ဟဲ့... ငမုတ်ကို မြမွေးသတ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်များ
နေရောသလား၊ ဒေါ်မင်းဇာကြီးက ဒါကိုပဲ ထပ်ကာတလဲလဲ
အော်ပြောနေတယ်”

“အို... မဟုတ်တာအေ၊ ဒေါ်မင်းဇာကြီးက စိတ်မှ မမှန်တော့တာ၊ သူပြောချင်ရာ ပြောနေမှာပေါ့၊ ဒီလောက်မှောင်နေတဲ့ တောထဲမှာ မြေမွှေးက ဘယ်လိုသတ်မှာလဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့... နောက်ပြီး ငမုတ် သေတဲ့နေရာကလည်း သင်္ချိုင်းဟောင်းဆိုလားပဲ၊ သူတို့ တာတွေ မဟုတ်တာ သွားလုပ်လို့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေက သတ်လိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု အမျိုးမျိုး ထင်ကြေးပေးကာ ပြောဆိုနေကြသည်။ ထိုအကြောင်းများကို ပြောပါများလာသောအခါ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်သိုင်းမြို့ကပင် မြေမွှေးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးကြည့်ရသည်။

“ဟဲ့သမီး... ရွာထဲမှာ သတင်းတွေ ပြန့်နေပါလား၊ မောင်မှတ် သေတာ နင်သတ်တာပါလို့ ဒေါ်မင်းဇာကြီးက အော်ပြောနေပါလား”

“ကျွန်မက သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ သတ်ရမှာလဲ အမေရယ်”

“ဒါပေမယ့် သူက ဒါပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေသတဲ့”

“ဒါကတော့ သူက စိတ်မှ မမှန်တာ၊ ပြောချင်တာ ပြောမှာပေါ့၊ တစ်နေ့ကျတော့ သူ့စေတနာကံအတိုင်း ပြီးသွားမှာပါ” ဟုသာ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပြောလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ တောထဲမှာ တွေ့ခဲ့သော မသင်းမေ ဆိုသောမိန်းမ ဒေါ်မင်းဇာ ရှိရာသို့ ရောက်လာလေသည်။

“ဟော... ညည်းရောက်လာပြီ၊ အဲဒီညက ညည်းတို့ အိမ်မှာ ငါ့တူ ငမုတ် အသတ်ခံလိုက်ရတယ်တဲ့”

“အို... ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ အနီးရယ်၊ အဲဒီညက ကျွန်မလည်း ဟိုဘက်ရွာက မွှေးလူနာတစ်ယောက် ရောက်လာလို့ အရေးတကြီး လိုက်သွားရတာနဲ့ အနီးကိုတောင် ပြောမသွားမိဘူး၊ အခုလို သတင်းကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ အနီးရယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ သတ်တဲ့လူကို ကျေကို ကျေနပ်နိုင်ဘူး”

“နေစမ်းပါဦး... အနီးရဲ့တူကို ဘယ်သူသတ်သွားတာလဲ”

“တခြားဟုတ်ပါရိုးလား... ညည်းတို့အိမ်ကို လာတဲ့ မြေမွှေး သတ်တာပဲပေါ့”

“မြေမွှေးကတော့ ဒီလိုလုပ်မယ် မထင်ပါဘူး အနီးရယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်လို့များ သေတာများလား”

“ငမုတ်ကို သူခေါ်သွားပြီးတော့ သေတာပဲ၊ သူ မသတ်ဘဲ ဘယ်သူသတ်မှာလဲ”

“အနီးရဲ့တူကို သတ်တဲ့လူကို ကျွန်မသိပါတယ်၊ အဲဒီလူက ရွာက လူတစ်ယောက်ပါ၊ သူက မြေမွှေးကို သဘောကျနေတာလေ၊ အဲဒီညက မြေမွှေးနဲ့ အတူလာတာ တွေ့လို့ သတ်လိုက်တာပါ၊ အဲဒီလူကို ကျွန်မသိပါတယ်”

“ဟဲ့... အဲဒီလူက ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မတို့ရွာမှာပါ၊ အနီးကြည့်ချင်ရင် ကျွန်မလိုက်ပြပါပေါ့မယ်၊ ကျွန်မနဲ့ လိုက်နဲ့ပါ”

"ဟော... လိုက်ခဲ့မယ်၊ သူ့ကို တွေ့မှ သူ့ကြီးကို တွေ့ပြီး အာမခံခိုင်းရမယ်"

ဟု ပြောကာ မသင်းမေဆီသောမိန်းမနှင့် လိုက်သွားလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရွာမှ ထွက်သွားသည်ကို ရွာအပြင်ဘက်၌ နွားကျောင်းနေသော နွားကျောင်းသားများက လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ခေါ်မင်းဇာတစ်ယောက် ရွာသို့ ပြန်မရောက်လာတော့ပေ။

ခေါ်မင်းဇာ ပျောက်သွားသည့် သတင်းက မြင်ဝတောင်တစ်ရွာလုံး ပြန့်နှံ့သွားလေတော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ ပြန်အော်ဂါတ်တဲအတွင်းသို့ မြင်ဝတောင်ရွာသူကြီးဦးဖိုးစံ ဝင်လာတော့သည်။

၎င်းနောက်မှာလည်း တပည့်နှစ်ယောက် ပါလာပြီး လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ တထမ်းတပိုး ပါလာကြသည်။

သူတို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်တော့ ဆာသင်ကြီးဦးဖိုးညီက တစုံတဩ အမူအယာဖြင့်...

"ဟော... သူ့ကြီးဦးဖိုးစံပါလား၊ ဘယ်လိုအရေးကိစ္စများ ရှိလို့ ရောက်လာကြတာလဲဗျ"

ဟု ဆီးမေးလိုက်သည်။

"ဟောဒီမှာ လက်ဆောင်ပစ္စည်းကလေးတွေ ပေးရင် အရေးကိစ္စလည်း ရှိလို့ ပြေးလာခဲ့တာပဲ ဦးဖိုးညီရဲ့"

ဦးဖိုးစံက ပြောဆိုရင်း ရွာမှ ယူဆောင်လာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်အချို့ကို စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

"ရပါတယ်ဗျာ... ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေပဲ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေတာတွေ မလိုပါဘူး"

ဟုသာ ပါးစပ်က ပြောပြီး စားပွဲပေါ်မှ လက်ဆောင်ပစ္စည်းထုပ်များကို စားပွဲနောက်ဘက်သို့ ချလိုက်လေသည်။

"လာရင်းကိစ္စကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး ဦးဖိုးညီရဲ့၊ အခု ရွာက လူတစ်ယောက် တောထဲမှာ သေနေတာကို တွေ့ရကယ်၊ အချို့ကတော့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ သတ်တာလို့ ထင်ကြပေးကြတယ်"

"သေတဲ့လူနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ"

"မောင်မှတ်လို့ ခေါ်တယ်"

"ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သေနေတာလဲ"

"ရွာသားတွေ တွေတာတော့ တောထဲက သင်္ချိုင်းတောင်းတစ်ခုမှာ ခေါင်းစိုက်ပြီးသေတော့ကို တွေ့ရတာပဲ၊ အဲဒါ သူ့အဒေါ်ဖြစ်တဲ့ ခေါ်မင်းဇာကတော့ မြေပွေးသတ်တယ်လို့ ချစ်အော်တည်း ဂေဟ်နေတော့တာပဲ"

"မြေပွေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲဗျ"

"မြေပွေးဆိုတာ ခင်ဗျားအရင်တစ်ခါ လာစစ်သွားတဲ့ လူဝင်စား ကောင်မလေးလေဗျာ"

"အော်... သိပြီသိပြီ ဒါထက် ဒီကောင်မလေးကရော သတ်တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား"

"အဲဒါတော့ မသိတော့ဘူးဗျာ၊ သူ့အဒေါ်ကတော့ မြေပွေး သတ်တယ်လို့ချည်း ပြောနေတော့တာပဲ"

“ဒါထက် အဲဒီအဖွားကြီးကရော ရွာမှာ ရှိသလား”
 “အခု အဲဒီအဖွားကြီးပါ ရွာက ပျောက်သွားပြီဗျ”
 “ဟင်... ဒါတော့ နည်းနည်းဆန်းသဗျို့”
 “ဒါကြောင့် လာပြီးအကြောင်းကြားရတာပေါ့ ဦးမိုးညို

ဗျ.”

ဆာသင်ကြီးဦးမိုးညိုက ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိပြီး တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

အတန်ကြာသောအခါမှ... .

“ဒီလိုလုပ်ဗျာ... ဒီကိစ္စက သိပ်မသေချာသေးတော့ အထက်ကို တင်ပြရဦးမယ်။ ခင်ဗျားယူလာတဲ့ လက်ဆောင်တွေကို ယူပြီး ဌာနအုပ်ဆီ သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်မယ်”

ထိုသို့ စကားဟလိုက်သည်နှင့် ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်နေသော သူကြီးဦးဖိုးစံက တိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်အတွင်း၌ အသင့်ယူဆောင်လာသော ငွေစက္ကူအချို့ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဦးမိုးညို အဆင်ပြေသလိုသာ စီစဉ်ပေးပါတော့၊ အခုမှ ကြီးပွားချမ်းသာလာတဲ့ သူတို့မိသားစုတွေက ကျွပ်ရဲ့သူကြီးရာထူးကိုတောင် ဆျိန်နေတာဗျ၊ နောက်ပြီး ကောင်မလေးကလည်း စုန်းယောင်ယောင် ကဝေယောင်ယောင်နဲ့ အကော်ကို လှူတွင်ကျယ် လှုပ်နေတယ်။ ကျွပ်ကတော့ သူတို့မိသားစုတွေကို သိပ်ပြီးဘဝင်မကျခင်ဘူးဗျာ”

ဟု သူ့ရင်ထဲမှာ နှိတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်လေသည်။
 ဦးမိုးညိုက စားပွဲပေါ်မှ ရာဂဏန်းလောက် ရှိသော ငွေစက္ကူများကို အာသာငန်းငန်း တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ... .

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့လေ၊ ကျွပ် ဌာနအုပ်မင်းနဲ့ တွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်း တင်ပြလိုက်ပါမယ်။

ပြီးတော့မှ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာမှုကို လှုံ့ဆော်တဲ့ ပုဒ်မ၊ လူသတ်မှု မသင်္ကာတဲ့ပုဒ်မတွေ တပ်ပြီး အချုပ်ထဲ ဖမ်းထည့်ထားလိုက်ရင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ ဒီအကြံ သိပ်ကောင်းတယ်။ သူတို့မိသားစုတွေ နေ့ချင်းညချင်း ချမ်းသာလာတာ ဒီကောင်မလေးကြောင့်ပဲ။ ဒီကောင်မလေးကို ဖမ်းထားလိုက်ရင်တော့ ဦးကျိုးသွားမှာ အမှန်ပဲ”

“ကဲ... စိတ်အေးအေးသာ ရွာပြန်နှင့်ပေတော့၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ဌာနအုပ်ဆီက ဖမ်းဝရမ်းယူပြီး ရွာကို လိုက်လာခဲ့မယ်”

“အားကိုးပါရစေ ဦးမိုးညိုရယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ဦးဖိုးစံလည်း ပြန်သွားလေတော့သည်။
 ထိုနေ့ကလည်း မြေမွှေးတို့ အိမ်ရှေ့တွင် မစ္စည်းပျောက်လာမေးသူ၊ အခြားကိစ္စနှင့် ရောက်လာသူအချို့ ရှိနေကြသည်။
 လူများ ရှင်းသွားသောအခါ မြေမွှေးက မိခင်ဖြစ်သူကို ပြောသည်။

“အမေ... ကျွန်မကို ဖမ်းဖို့ ညြို့က ပုလိပ်တွေ လာနေကြပြီ၊ တကယ်လို့ ကျွန်မကို ခေါ်သွားရင်လည်း အမေ ဘာမှ

စိတ်မပူနဲ့နော်”

ဟု ကြိုတင်ပြောထားရာ ဒေါ်သိုင်းချိုမှာ မျက်လုံးပြူး သွားလေတော့သည်။

“သမီးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ သူတို့က လာဖမ်းကြမှာလဲ ဟင်”

“သက်သက် မတရား အမှုဆင်ပြီး လာဖမ်းမှာပါ အမေ၊ ဒါပေမယ့် စိတ်မပူပါနဲ့”

ဟု ပြောဆိုမှာကြားသော်လည်း ဦးဘရံနှင့် ဒေါ်သိုင်းချို တို့မှာ များစွာ စိတ်ပူလျက် ရှိနေကြလေသည်။

အားလုံးရှင်းသွားသောအခါ မြမွှေးက သူမအခန်းတွင်း သို့ ဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ လက်ထဲမှာ ရွှေသေတ္တာ ကလေး ပါလာလေသည်။

ထိုရွှေသေတ္တာလေးမှာ နီမောင်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့ အသူရာချောက်အတွင်းရှိ ဝတ်မှု ယူလာသောပစ္စည်းဖြစ်သည်။

ထိုပစ္စည်းကို ယူလာပြီးနောက် နီမောင်ကို ခေါ်ပြော သည်။

“ကိုနီမောင်... ဒီသေတ္တာကို ဆရာကြီးဦးဗန်ကောင်း ဆီ ယူသွားပြီးတော့ လုံခြုံအောင် ဝှက်ထားပေးပါ။ ဘယ်သူ လာတောင်းလို့မှ ထုတ်မပေးပါနဲ့”

ဟု မှာကြားကာ ရွှေသေတ္တာကို ပေးလိုက်လေရာ နီမောင်လည်း ဦးဗန်ကောင်းရှိရာသို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထို့နောက်...

မြမွှေးသည် သူမအခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကာ အခန်းတံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်ပြီး သိမ်းထားသော မီးစုန်းပတ္တမြားကို ထုတ်ယူ လိုက်လေသည်။

သူမသည် မီးစုန်းပတ္တမြားကို ပြန်လည်ဧည့်ကတည်းက ညစဉ်ညတိုင်းလိုလို ပတ္တမြားကို ရှေ့မှာ ချ၍ ကျင့်ကြံမှု ပြုခဲ့လေ ရာ အတန်အသင့်ပင် စွမ်းအားများ ပြန်လည်ရရှိခဲ့လေပြီ။ ယခု လည်း ပတ္တမြားကို ရှေ့၌ ချပြီး မီးကသိုဏ်း ကြည့်သကဲ့သို့ ကြည့်နေလေသည်။

အတန်ကြာအောင် ကြည့်သောအခါ ပတ္တမြားလုံး အတွင်းမှ မီးတောက်မီးလျှံများ ထွက်လာသကဲ့သို့ မျက်စိထဲမှာ မြင်လာရလေသည်။ ထိုမီးလျှံများသည် အတွင်း၌သာမက အပြင်ဘက်သို့ လျှံထွက်လာသည်ကိုလည်း မြင်ရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် နေ့လည်ဘက်အချိန်တွင် ဆာသင်ကြီး ဦးမိုး ညို၊ သူကြီးဦးဖိုးစံနှင့် ပုလိပ်များ ရောက်လာကြလေတော့သည်။ မြမွှေးတို့ အိမ်ခြံဝန်းထဲသို့ ပုလိပ်များ ဝင်လာသည်ကို မြင်သော အခါ အားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ဘာ... ဘာကိုစွဲရှိလို့လဲဗျာ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားသမီးကို မသင်္ကာ လို့ စစ်ဆေးရအောင် လာခေါ်တာပဲ”

“ကျုပ်သမီးလေး ဘယ်မှလည်း မသွားပါဘူး၊ ဘာ အပြစ်မှလည်း မရှိပါဘူးဗျာ”

ဦးဘရံက အသံတန်တန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြောဆိုလေ

သည်။

“အပြစ်မရှိဘူး ရှိတယ်ဆိုတာကတော့ ဂါတ်ရောက်မှပဲ ရှင်းကြပေါ့”

“ဒါထက် ကျုပ်သမီးလေးကို ဘာအမှုနဲ့ ဖမ်းမှာလဲဗျာ”

“ဒီရွာမှာ လူသတ်မှုတစ်ခုဖြစ်တယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားသမီး သတ်တယ်လို့ သတင်းထွက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဂါတ်ကို ဖမ်း ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဘရုံရော ဒေါ်သိုင်းချဲ့တို့ မှာ အမျိုးမျိုး တောင်းပန်ပြောဆိုကြသော်လည်း မရတော့ပေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် အခန်းထဲမှ မြမွှေးထွက်လာလေသည်။

သူမလက်ထဲမှာလည်း မီးစုန်းပတ္တမြားကို ကိုင်လာသည်။

ထိုပတ္တမြားကို မြင်သောအခါ ဦးဖိစံက လှမ်းမေးသည်။

“ဟဲ့... နင့်လက်ထဲက ဘာလဲ”

မြမွှေးက ဘာမှမပြောဘဲ လက်ဝါးဖြန့်ပြသည်။

“ပတ္တမြားပါ...”

“နင် ဘယ်က ရတာလဲ”

“တောထဲ သွားရင်း ရလာတာပါ”

“နင် တစ်နေရာက ယူလာခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ဒီ လောက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ပစ္စည်းမျိုး ရရင် အစိုးရမင်းတွေကို အပ်ရ တယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ ပေး... ပေး... ငါ့ကို ပေးစမ်း”

ဟု သူ့ကြီးဦးဖိစံက တောင်းသောအခါ မြမွှေးက လှမ်း ပေးလိုက်သည်။

“အမယ်လေး... ပူလိုက်တာဗျ”

လက်ထဲ ရောက်လာသော ပတ္တမြားမှာ မီးကျိမီးခဲတမျှ ပူလှသောကြောင့် လွတ်ချလိုက်ရသည်။

ထိုအခါ မြမွှေးက ပြန်ကောက်လိုက်သည်။

“မပူပါဘူး၊ ရော... ယူပါ”

ဟု ပေးသဖြင့် ကြောက်ကြောက်နှင့် လှမ်းယူလိုက်ရာ ယခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ သာမန်အတိုင်း အေးနေလေသည်။

ဒီတော့မှ သူ့ကြီးဦးဖိစံလည်း ပတ္တမြားကို ယူပြီး အိတ် ထဲ ထည့်ထားလိုက်လေသည်။

မြမွှေးက ဆာသင်ကြီးဦးဖိုးညို ရှိရာသို့ လျှောက်သွားပြီး

“ကျွန်မကို လာဖမ်းတာလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“ရွာက လူတစ်ယောက် သေတဲ့ကိစ္စမှာ နင်သတ်တာလို့ ပြောနေကြတယ်၊ အခု ပြောတဲ့လူပါ ပျောက်နေတယ်၊ ဒါ ကြောင့် မသင်္ကာမှုနဲ့ လာဖမ်းတာ”

“သူတို့သေတာ ကျွန်မသတ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ အကုသိုလ်ကြောင့် သေကြရတာပါ”

“ဒါဖြင့် သူတို့ သေတာကို နင်သိနေတယ်ပေါ့”

မြမွှေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအမှုမှာ နင်ပတ်သက်နေတာဆိုတော့

ဂါတ်ကို ခေါ်ပြီး စစ်စရာရှိတာ စစ်ရဦးမှာပဲ”

“ဒါကတော့ ရှင်တို့သဘောပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ကြိုပြောထားမယ်နော်၊ အကုသိုလ်ကံကြွေးဆိုတာ တခြားလူ ပြုလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ပြုလို့ ကိုယ်ရတာ၊ ကိုယ်ပြုတဲ့ကံ ကိုယ့်ထံ ပြန်တတ်တယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ပုလိပ်များ ခေါ်ရာနောက်သို့ အေးအေး ဆေးဆေးပင် လိုက်သွားလေတော့သည်။

ဦးဘိုးရဲနှင့်ဒေါ်သိုင်းချဲ့တို့မှာတော့ ငိုယိုကာဖြင့် နောက် မှ လိုက်သွားကြလေသည်။

ရွာသူရွာသားများကတော့ မတရားသဖြင့် လာရောက် ဖမ်းဆီးသွားမှန်း သိသဖြင့် အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ကျန်ခဲ့လေ သည်။

သူကြီးဦးမိုးစံကတော့ မြပွေးထံမှ ပတ္တမြားတစ်လုံး ရလိုက်သဖြင့် များစွာဝမ်းသာနေလေတော့သည်။

နာမန်း(၁၆)

တကေ့သို့ပစ်ခံဒွဉ် တနိဗြုစိုဝနိဝကြွေး

ထို့နောက်တွင် ဆာသင်ကြီး ဦးမိုးညိုနှင့် ပုလိပ်များက မြပွေးကို မသင်္ကာမှုဖြင့် ပုဒ်မတပ်ကာ သူကြီးဖိခံသို့ ခေါ်သွား ကြလေသည်။ ဦးဘိုးရဲနှင့် ဒေါ်သိုင်းချဲ့တို့မှာလည်း သမီးအတွက် ပူဆွေးသောက ရောက်ကာ နောက်မှ လိုက်သွားကြလေသည်။

ထိုအခါ မြပွေးက ပြောသည်။

“အဖေရယ် . . . ဒီလောက်လည်း မငိုပါနဲ့၊ ကျွန်မမှာ ဝဋ်ကြွေးကံ ရှိနေသေးလို့ အခုလို ခံရတာပါ။ ဝဋ်ကြွေးကံ ကုန် တော့လည်း အားလုံးပြီးသွားမှာပါ”

ဟု ပြောင်းဖူးနှစ်သိမ့်လေသည်။

ရွာလူငြီးငြိမ်းခံစားသည့် ရောက်သောအခါ မြေမွှေးကို အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ထည့်၍ အပြင်ဘက်မှ သော့ခတ်ထားလေသည်။ ထိုသို့ငြီးသောအခါ ဦးဖိုးစံက ရောက်လာသော ဆာသင် ငြီးငြိမ်းညိုနှင့် ပုလိပ်များကို အရက်၊ ကြက်ကြော်၊ ထမင်းဟင်း များဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးရာ အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်၌ တပျော်တပါး စားသောက်ကြလေသည်။

ထို့ပြင် ဦးဖိုးစံက မမျှော်လင့်ဘဲ ပတ္တမြားတစ်လုံး ရလိုက် သဖြင့် စိတ်ထဲမှ ကြိုတ်၍ ဝမ်းသာနေသဖြင့် ပါလာသောပုလိပ် များအား တစ်ယောက်လျှင် ငွေတစ်ရာစီ ပေး၍ ဦးဖိုးညိုကို တော့ ငွေငါးရာကျပ် ဘောက်ဆူးပေးလေသည်။

ဦးဖိုးညိုတို့လည်း မရူးသောငွေများကို ရံသဖြင့် များစွာ ပျော်ရွှင်ကြကာ တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ရှိနေကြသည်။

“ကိုင်း... ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်ကြဗျာ၊ ကျွန်ုပ် ပိုင်တဲ့နယ်ထဲမှာ အခုလို ရာဒေဝတ်မှုတွေကို လာရောက်နှိမ်နင်း ပေးတာ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ ဦးဖိုးစံရယ်၊ အချင်းချင်းတွေပဲ... ပြော စရာ မလိုဘူး။ ခင်ဗျားက ရပ်ရွာမှာ အအုပ်အချုပ်ကောင်းလို လည်း အင်္ဂလိပ်အစိုးရမင်းများက နာမည်ကောင်းလက်မှတ် တွေ၊ ဆုတံဆိပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ခိုးမြှင့်နေတာပေါ့။ ဒီပုံ အတိုင်းဆိုရင် နောက်လည်း ရဦးမှာဗျာ ဟားဟားဟားဟား”

ဦးဖိုးညိုမှာ အရက်ကလေး အရှိန်ရနေပြီမို့ တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ရှိနေတော့သည်။

“ဒါကလည်း ခင်ဗျားတို့တတွေ အကူအညီပေးလို့ အခု လို အခြေအနေမျိုး ရောက်လာတာပါဗျာ၊ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

“မလိုပါဘူးဗျာ... အရေးကိစ္စရှိရင် လှမ်းသာ အ ကြောင်းကြားလိုက်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ချက်ချင်းရောက်အောင်လာခဲ့ပြီး အကူအညီပေးပါမယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ... ဝမ်းသာလှပါတယ်၊ ဒီစကား ကြားရတာ ကျွန်ုပ်ဖြင့် သိပ်ပြီးအားရတာပဲ၊ ကဲ... အချိန်လည်း မရှိတော့တဲ့ အတူတူ ဒီမှာပဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်ပြီး ညအိပ်ကြပေါ့၊ မနက်လင်းတော့မှပဲ ရွာက လှည်းနဲ့ လိုက်ပို့ပေး လိုက်ပါမယ်”

ဦးဖိုးညိုတို့ကလည်း ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အရက် ကောင်းကောင်းနှင့် အစားကောင်းကောင်းများ စိတ်ကြိုက်စားရ သောကြောင့် မပြန်တော့ဘဲ သူကြီးအိမ်မှာသာ စခန်းချနေတော့ သည်။

ညနေပိုင်း နွားကျောင်းသားများ ရွာသို့ ပြန်ဝင်လာ သောအခါ နွားကျောင်းသားတစ်ယောက်က လာပြောသည်။

“ဒေါ်မင်းဇာကြီးကို မိန်းမတစ်ယောက်က ခေါ်သွား တာ ကျွန်တော်မြင်လိုက်တယ်”

“ဘယ်က မိန်းမလဲ... ဖြေပေးလား”

“မဟုတ်ဘူး... အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ် လောက် ရှိတယ်၊ လူကို မြင်ရင် ဗုတ်ခိုတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးဖိုးစံမှာ မျက်နှာပျက်သွား

လေးသည်။

“မင်း မဟုတ်တာတွေ လာပြောရင် မင်းပါ အဖမ်းခံရမယ်ဆိုတာရော သိရဲ့လား”

“ကျွန်တော် မဟုတ်တာ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ မြင်လို့ မြင်လိုက်တာကို လာပြောတာပါ”

အချိန်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေဝင်ရီတရော အချိန် ရောက်လာနေပြီ။ မြေမွှေးကို ဖမ်းထားသဖြင့် အခြေအနေ သိလိုသောကြောင့် ခြံဝန်းထဲမှာ ရှိနေကြသော ရွာသူရွာသား အချို့ပင် ပြန်သူ ပြန်ကြလေပြီ။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဆံပင်ဖားလျှား ချထားသော မိန်းမတစ်ယောက် ခြံဝန်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

၎င်းမိန်းမကို မြင်လိုက်သောအခါ ဦးမိုးညိုက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘာကိုစွဲရီလို့လဲဟေ့”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး. . ဒီမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖမ်းထားတယ်ဆိုလို့ လာကြည့်တာပါ”

“နင်နဲ့ ဘာတော်လို့လဲ”

“တူမပါ. . .”

“သူ့ကို မသင်္ကာမှုနဲ့ ဖမ်းထားတာဆိုတော့ အခုတွေ့လို့ မရသေးဘူး”

ဟု ခလသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ဖမ်းတာလဲ”

“လူသေမှု လူပျောက်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မသင်္ကာလို့ ဖမ်း

ထားတာပဲ၊ နင်က ဘာဆိုလို့ ဒီလောက်ဝင်ပြီး လျှာရှည်နေရတာလဲ”

“သေတဲ့လူက သူ့ဖာသာ တောခြောက်ခံရလို့ သေတာပဲ၊ ပျောက်သွားတဲ့ ဒေါ်မင်းဇာဆိုတဲ့ အဖွားကြီးကလည်း ဟိုဘက်ရွာမှာ ရှိသားပဲ၊ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ဝမ်းဆွဲလုပ်ပေးနေတာ မြင်ခဲ့သားပဲ၊ ဒီမိန်းကလေးမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘဲနဲ့ ဖမ်းချုပ်ထားတာကတော့ တရားလွန်တာပေါ့”

ထိုမိန်းမက ခဲရဲတင်းတင်း ပြောလိုက်သောအခါ ဦးမိုးခဲရော ဦးမိုးညိုပါ ဒေါ်သူပုန် ထသွားကြလေတော့သည်။

“နင်က ဘာမို့လို့ အခုလို လာပြောနေတာလဲ၊ နင့်ကိုပါ ဖမ်းပြီး အချုပ်ထဲ ထည့်ထားနိုင်တယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား”

“ဖမ်းချင်လည်း ဖမ်းပေါ့၊ မှန်တာတော့ ပြောရမှာပဲ၊ ဒေါ်မင်းဇာကို ခေါ်သွားတာ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး. . . ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်နာမည် သင်းမေလို့ ခေါ်တယ်”

ထိုကဲ့သို့ ပြောလိုက်သောအခါ နှစ်ယောက်လုံး လန့်သွားကြသည်။ သို့သော်လည်း အရက်မူးနေသော ဦးမိုးညိုက ပုလိပ်များကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့. . . သူ့ကိုပါ ဖမ်းပြီး အခန်းထဲ ထည့်ထားလိုက်စမ်းကွာ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ပုလိပ်နှစ်ယောက်က မသင်းမေ ဆိုသောမိန်းမကိုပါ ခေါ်၍ အခန်းထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်သည်။ ညဦးပိုင်းအချိန် ရောက်သောအခါ ဦးမိုးညိုက အိမ်ဦးခန်း

မှာ အိပ်ပြီး မုလိပ်တစ်ယောက်က ကင်းစောင့်နေသည်။
ညအချိန်ရောက်ပြီမို့ လာကြည့်နေသော ရွာသူရွာသား
များအပြင် ဦးဘိုးရဲ့နှင့် ဒေါ်သိုင်းချဲ့တို့မှာ နေအိမ်သို့ ပြန်သွားကြ
တော့သည်။

သူကြီးဦးဖိုးစံကတော့ သူအိပ်သောအခန်းထဲ ရောက်
သည်နှင့် တံခါးကို မင်းတုတ်ချ၍ ပိတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မြေမွှေးဆီက ယူလာသော ပတ္တမြားကြီးကို
ထုတ်၍ မီးရောင်ဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

အိပ်ခန်းအတွင်းမှာ ရေနံဆီမီးအိမ်တစ်လုံး ထွန်းထား
သဖြင့် အလင်းရောင်က ကောင်းစွာရနေလေသည်။

မီးအလင်းရောင်ဖြင့် ထောင်ကြည့်သောအခါ ပတ္တမြား
၏အလင်းရောင်မှာ ပိုမိုလင်းလက်လာပြီး အခန်းတစ်ခုလုံး အနီ
ရောင်များ ယုံ့နံ့နေသည်။

ထို့ပြင် ပတ္တမြားအတွင်းမှ လှုပ်ရှားနေသောပုံရိပ်အချို့
ကိုပင် မသဲမကွဲ မြင်နေရသည်။

သို့သော်လည်း ဦးဖိုးစံမှာ မျက်စိမှုန်နေပြီက တစ်
ကြောင်း၊ အလင်းရောင်ကလည်း သိပ်မရသောကြောင့် အတွင်း
မှ လှုပ်ရှားနေသောအရိပ်များကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရပေ။

အမှန်တော့ ပတ္တမြားအတွင်းအတွင်းမှာ အရိပ်ပေါ်နေ
သော ပုံရိပ်များမှာ လူတစ်စု မီးလောင်ခံနေရသော ပုံသဏ္ဍာန်
များပင်ဖြစ်သည်။ ပတ္တမြားကို နားနှင့် ကပ်ကြည့်လျှင် အတွင်းမှ
ဆူဆူညံညံ အော်သံများကိုပင် မသဲမကွဲ ကြားနေရလေသည်။

သို့သော်လည်း ဦးဖိုးစံကတော့ ဇဝေဝါနှင့်မို့ မည်သည့်
နေရာမှ လာနေသော အသံများ မြစ်မှန်း မသိရပေ။

အတန်ငယ် ညဉ့်နက်လာသောအခါ သောက်ထား
သော အရက်အရှိန်ကြောင့် အိပ်ချင်လာသဖြင့် လက်ထဲမှ
ပတ္တမြားကို ခေါင်းအုံးအောက်သို့ ထည့်ထားလိုက်ပြီး အိပ်လေ
တော့သည်။

ဦးဖိုးစံမှာ ခဏကြာတော့ အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့် အိပ်
မက်ဆိုးများ မက်လေတော့သည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအသွင်အပြင်
ရှိသည့် လူမည်းကြီးနှစ်ယောက် ရောက်လာကာ မီးတုတ်ကြီးများ
ကိုင်၍ အိမ်တစ်အိမ်လုံး မီးနှင့် လိုက်ရှို့နေသည်ကို မြင်နေရ
သည်။

မီးတောက်မီးလျှံများက အိမ်များ၊ စပါးကျီများကို
တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်ကာ ဝါးမြို့နေတော့သည်။

အပူရှိန်ကလည်း မြင့်မားလာကာ မခံမချင်နိုင်အောင်
ရှိလာလေသည်။

နောက်ဆုံး ဦးဖိုးစံမှာ လန့်နိုးလာတော့သည်။
နိုးလာလာချင်း နှာခေါင်းထဲမှာ ညှော်နဲ့များ ရလာ
သည်။ အခန်းထဲမှာ မီးခိုးငွေ့များက ဖုန်နေလေသည်။

“ဟင်... ဘယ်လိုနေရာမှာ မီးလောင်နေတာပါလိမ့်”
ဦးဖိုးစံသည် အလန့်တကြားဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေသော

အခါ မီးခိုးငွေ့များ ထွက်နေသောနေရာမှာ သူ့ခေါင်းအုံး

အောက်မှ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကဗျာကယာ ပြေးသွားပြီး ခေါင်းအုံးကို ဆွဲမလိုက်သည်။

ထိုအခါ ခေါင်းအုံးနှင့် အောက်ခံအခင်းများမှာ မီးစွဲနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူထားသော ပတ္တမြားမှာလည်း မီးကျိခဲတမျှ နီရဲလျက် ရှိနေချေပြီ။

ဦးဖိုးစံက ပတ္တမြားကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“အား...”

ပတ္တမြားက မီးကျိခဲတမျှ ပူနေပြီး သူ့လက်များကို လောင်ကျွမ်းသွားသဖြင့် အလန့်တကြား လွတ်ချလိုက်ရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒေါက်ကနဲ ကျသွားလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခေါင်းအုံးမှာ စွဲလောင်နေသော မီးတောက်မီးလျှံ အခြားအဝတ်များမှတစ်ဆင့် အခန်းတစ်ခုလုံး မီးတောက်များ ထလာလေသည်။

ထို့ပြင် ပတ္တမြားလုံး ကျသွားသောနေရာတိုင်းမှာလည်း မီးလုံးများ ထွက်လာကာ တွေ့သမျှအရာများကို လောင်ကျွမ်းလေတော့သည်။ ထိုအခါ အိမ်ပေါ်မှာ အိပ်နေသူများ နိုးလာကြပြီး မီးကို ဝိုင်းဝန်းငြိမ်းသတ်သော်လည်း မနိုင်တော့ပေ။

နေရာသီ ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော အချိန်ဖြစ်သဖြင့် မီးနှင့် ထိလိုက်သည်နှင့် တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်လာတော့သည်။ မီးကို ငြိမ်းသတ်၍ မရနိုင်မှန်း သိသောအခါ ဦးဖိုးစံ တစ်ယောက် အခန်းထဲမှ ထွက်ရန် တံခါးပေါက် ရှိရာသို့ သွား

လေသည်။

သို့သော်လည်း မီးစွဲနေသော တံခါးမင်းတုံးကို ဘယ်လိုမှ ကိုင်မရတော့ပေ။

“ကယ်ကြပါဦး... ငါ့ကို ကယ်ကြပါဦးဟု အခန်းထဲမှာ ပိတ်မိနေပြီ”

ဟု အော်သော်လည်း အခြားသူများက မကြားတော့ပေ။

တစ်အိမ်လုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် အိမ်ဦးခန်းမှာ အရက်မူးမူးနှင့် အိပ်နေကြသော ဦးဖိုးညိုတို့လည်း ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်ပြေးကြရာ အချို့လည်း တိမ်အပေါ်ဆင့်မှ ပြုတ်ကျကာ ကျိုးပဲ့ကုန်သည်။

အချို့ပုလိပ်များမှာလည်း သေနတ်များပင် မယူနိုင်ဘဲ ကျန်ခဲ့ရာ မီးလောင်ရာထဲ ပါသွားတော့သည်။

ဦးဖိုးညိုမှာ ပြေးလွှားနေရင်း ဘယ်နေရာမှ အောက်သို့ ဆင်းရဲမှန်း မသိအောင် ရှိနေရာ အောက်ဖက်တစ်နေရာမှ အော်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။

“လျှောက်ပြေးမနေနဲ့... မီးတောက်မီးလျှံတွေက တစ်အိမ်လုံး ပြန့်နေပြီ၊ ဒီဘက်ကိုလာနဲ့... ဒီဘက်ကိုလာနဲ့”

ထိုအော်သံကြောင့် နောက်ဘက်သို့ သွားရာ အောက်ဘက်မှာ မတ်တတ်ရပ်လျက် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...။

ညနေခိုင်းကမှ ဖမ်းထားသော 'မသင်းမေ' ဆိုသော မိန်းမပင်ပြင်၏။

"လျှောက်ပြေးမနေနဲ့... မလွတ်တော့ဘူး၊ အောက်ကိုသာ ခုန်ချလိုက်တော့"

ဟု လှမ်းပြောသဖြင့် ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အောက်သို့ ခုန်ချလိုက်လေသည်။

အိမ်မှာ အတော်မြင့်သောကြောင့် အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ခြေပွတ်တိုင် လည်ပြီး အမှောင်ရိပ်အတွင်းသို့ လိမ့်ဆင်းသွားလေတော့သည်။

ဦးမိုးညိုမှာ နေရာမှ မထနိုင်တော့ပေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် လျှောက်လာသော မြေသံကြားသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ မသင်းမေဆိုသော မိန်းမကို တွေ့ရသည်။

"ကျွန်ုပ်ကို ကယ်ပါဦး၊ ခြေထောက်ကျိုးသွားပလား မဆိုနိုင်ဘူး... မထနိုင်တော့ဘူး"

"ဒါကတော့ နှင့်အပြစ်နဲ့နှင်ပဲ၊ နှင်က တခြားလူတွေကို မတရား လိုက်လုပ်နေတော့ အကုသိုလ်ကံရဲ့ ဒဏ်ခတ်တာကို ခံရမှာပေါ့၊ ဒီမှာ ငါ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း"

"ဟင်..."

ဦးမိုးညိုက အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်တော့ ထိုမိန်းမ မျက်နှာမှာ စောစောကနှင့် မတူတော့ဘဲ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအသွင်မျိုး ပြောင်းလာလေသည်။

"ငါ့နာမည် သင်းမေဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိရဲ့လား၊ နှင်တို့လို မတရား လုပ်နေသူအတွက် သေမင်းပဲ"

ဦးမိုးညိုမှာ တဖြည်းဖြည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလာသော ထိုမိန်းမ၏မျက်နှာ မြင်ရပြီး သွေးပျက်လုမတတ်ကြောက်ရွံ့သော်လည်း ထိုနေရာမှ ထပြေး၍မရတော့ပေ။

အတန်ကြာတော့ ထိုနေရာဆီမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

"အား..."

ထိုအော်သံကိုတော့ မီးတောက်မီးလျှံများကြားမှ မည်သူမှ မကြားနိုင်တော့ပေ။

တဖြည်းဖြည်း အရှိန်ကောင်းလာသော မီးတောက်မီးလျှံကြီးများမှာ သူကြီးဦးမိုးစံ၏အိမ်၊ စပါးကျီး၊ တင်းကုတ်ပါမကျန် လောင်ကျွမ်းသွားလေတော့သည်။

သူကြီးအိမ် မီးလောင်သဖြင့် မီးငြိမ်းသတ်ရန်အတွက် ရွာသူရွာသားများ ရောက်လာကြသောအခါ တယ်သူမှ အနားကပ်၍ မရတော့ဘဲ တိုင်ငုတ်သာ ကျန်တော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် မီးတောက်မီးလျှံများကြားမှာ ဟိုမှသည်မှ ဝဲပျံ့နေသောအရာတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ကြရလေသည်။

ထိုအရာသည် မီးလုံးကြီးတစ်လုံးပမာ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ဝဲပျံ့နေရင်းမှပင် သူထိလိုက်သောအရာမှန်သမျှ မီးတောက်မီးလျှံများ တောက်လောင်လာတော့သည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်ချောက်မှ အားလုံးကုန်စင်အောင်

လောင်ပြီး ပီးက ငြိမ်းသွားလေတော့သည်။

ထိုနေရာသို့ ဦးဘရံ့ ဒေါ်သိုင်းချိုနှင့် နီမောင်တို့ ရောက်လာသောအခါ မြေမွှေးကို မတွေ့ရတော့သည့်အပြင် သူမကို ထားသောနေရာမှာလည်း ပြာပုံဘဝ ရောက်နေချေပြီ။

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်သောအခါ ဦးဘရံ့နှင့် ဒေါ်သိုင်းချိုတို့မှာ ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ ချိုးပွဲချကာ ငိုကြွလေတော့သည်။

နီမောင်ရင်ထဲမှာလည်း မြေမွှေးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ဆို့နှင့်ကြေကွဲလျက်ရှိနေသည်။

သို့သော် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပေ။

အခန်း(၁၇)

တဝငြားလေစီလေဦး မေတ္တာမငြားလေလူ

မီးလုံးကြီးများက ထူးဆန်းစွာဖြင့် နေရာအနှံ့မှ ပေါ်ထွက်လာပြီး အဆောက်အဦးများကို စွဲကပ်လောင်ကျွမ်းရာ သူကြီးဦးဖိုးစံနှင့် စာသင်ကြီးဦးမိုးညိုနှင့် အခြားအလုပ်သမားအချို့အပြင် ကျွဲ နွားများပါ ပျက်စီးဆုံးရှုံးရလေသည်။

ထို့ထက် ဝမ်းစာ စပါးကိုများမှာ တစ်လုံးမှ မကျန်တော့ဘဲ ပြာပုံဘဝ ရောက်သွားလေတော့သည်။

ထို့ထက် မြေမွှေးတို့ ထားသောအခန်းမှာလည်း မီးလောင်ရာထဲ ပါသွားပြီးနောက် မြေမွှေးကို ရှာမတွေ့တော့ပေ။

ဦးဘရံနှင့်ဒေါ်သိုင်းချိုတို့မှာတော့ မြပွေးတစ်ယောက်
မီးလောင်ရာအတွင်းသို့ ပါသွားပြီဟု သတ်မှတ်ကာ များစွာ
ယူကြီးမရ ရောက်ကြလေသည်။

“ကံဆိုးလိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ်...”

ဤသို့ဖြင့် နောက်ထပ် တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ
ဒေါ်သိုင်းချိုမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း အိပ်မက်တစ်ခု မြင်မက်လေ
သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ မြပွေးကို ပြန်တွေ့ရသည်။

“အမေ ကျွန်မက အရင်ဘဝက ရှိခဲ့တဲ့ဝဋ်ကြွေးကို ဒီ
ဘဝမှာ လာခံရတာပါ။

အခုတော့ သမီးရဲ့ဘဝဟောင်းကို ပြန်ရောက်သွားခဲ့ပါ
ပြီ။ အဖေနဲ့အမေ ကျွန်မကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် အသူရာ
ချောက်ထဲက ဂူကို လာခဲ့ပါ။

အဲဒီချောက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ဂူကို ကိုနီမောင်နဲ့ ဆရာကြီး
ဦးဗန်ကောင်းတို့ သိကြပါတယ်။

အမေတို့ လာရင် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်လာခဲ့ပါ။
တခြားလူတွေတော့ ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့။

အမေတို့ လာရင် ပြောစရာ မှာစရာတွေကို ပြောပြပါ
မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ပြန်ပျောက်သွားလေသည်။

ထိုအိပ်မက်အကြောင်းကို ဦးဘရံအား ပြန်ပြောပြသော
အခါ သူလည်း ထိုကဲ့သို့ အိပ်မက်မျိုး မက်ကြောင်း ပြောပြလေ

သည်။

ထို့နောက်တွင် နီမောင်နှင့်ဦးဗန်ကောင်းတို့ကို ခေါ်ကာ
အသူရာချောက် ရှိရာသို့ တစ်ခေါက်ပြန်သွားကြလေသည်။

အသူရာချောက်အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဦးဘရံ
နှင့် ဒေါ်သိုင်းချိုတို့မှာ များစွာထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေကြလေ
သည်။

“ဘာမှမကြောက်ကြပါနဲ့၊ ဒီနေရာက မြပွေးရဲ့အရင်
ဘဝက နေရာဟောင်းပါပဲ”

“ဟင်... နေရာဟောင်း ဟုတ်လား နီမောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်... မီးစုန်းရှင်မ ဘဝတုန်းက သူနေခဲ့
တဲ့နေရာပါပဲ။ ရှေ့မှာ ဂူပေါက်တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီဂူပေါက်ထဲမှာ
သူ့ကို တွေ့နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောကာ နီမောင်က ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ ခေါ်သွား
လေသည်။ ဂူပေါက်ဝသို့ ရောက်သောအခါ စကားဖြူတောင်
ဘိုးဘိုးကို အရင်တွေ့ရလေသည်။

စကားဖြူတောင်ဘိုးဘိုးကို တွေ့သောအခါ နီမောင်နှင့်
ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်ယောက်က ကန်တော့လိုက်သောအခါ
နောက်မှ လိုက်လာသော ဦးဘိုးရံနှင့် ဒေါ်သိုင်းချိုတို့ကပါ
ကန်တော့ကြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မီးစုန်းရှင်မနဲ့ တွေ့ရအောင် လာခဲ့ကြ
တာပါ ဘိုးဘိုး”

“ဂူထဲ ဝင်သွားရင် သူနဲ့ တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ အရင်ဘဝ

ဟောင်းက ဝဋ်ခကြားကို ဆပ်ပြီးပြီဆိုတော့ သူ့ရဲ့ဘဝသစ်ကို ပြန်
ရောက်နေပြီပေါ့”

ဟု ပြောသဖြင့် လေးယောက်သား ဂူအတွင်းသို့ ဝင်လာ
ကြလေသည်။ ဂူကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ယခင်တစ်ခေါက်က လာတုန်း
ကလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော်လည်း အနှောင့်အယှက်များ
ကိုတော့ မတွေ့ရပေ။

အတွင်းပိုင်း ရောက်သောအခါ ကျောက်ကလပ်ပေါ်
တွင် မီးစုန်းခါတ်များဖြင့် တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပ
လျက်ရှိသော ပတ္တမြားကြီးကို တင်ထားပြီး သူတို့ဘက်ကို ကျော
ခိုင်းကာ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ထိုင်နေသော မီးစုန်းရှင်မကို တွေ့ကြရ
သည်။

နောက်မှ ကြည့်စဉ်ကပင် ယခင်တွေ့နေကျဖြစ်သော
မြေမွှေး၏ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး မဟုတ်ဘဲ လှပဖွံ့ဖြိုးလျက်ရှိသော ကိုယ်
ခန္ဓာ အချိုးအစားအတိုင်း ရှိနေလေသည်။

သူတို့ရောက်နေမှန်း သိတော့ မီးစုန်းရှင်မက တဖြည်း
ဖြည်းနှင့် လှည့်လာသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

“ဟင် . . . မြေမွှေးလည်း မဟုတ်ပါလား”

သူတို့မြင်လိုက်ရသောမျက်နှာမှာ အကျည်းတန်လှ
သော မြေမွှေးမျက်နှာမျိုး မဟုတ်ဘဲ လှပချောမောသည့် အမျိုး
သမီးတစ်ဦး၏မျက်နှာမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“မြေမွှေး . . . မြေမွှေး ဘယ်မှာလဲဟင်”

ဒေါ်သိုင်းချိုက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အမေ့ရဲ့သမီးမြေမွှေးက ကျွန်မပါပဲ အမေရယ်”

အသံကြားတော့မှ မြေမွှေးအသံဖြစ်မှန်း သိရတော့သည်။

“ဟင် . . . မြေမွှေးက ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ဒီလို
ချောမောလှပသွားရတာလဲဟင်”

“အရင်မြေမွှေးက ကျွန်မ ဝဋ်ခကြားတစ်ခုအတွက် ပေး
ဆပ်ရတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပါ။ သူတစ်ပါးတွေကို မီးလောင်တိုက်သွင်းခဲ့မိ
လို့ မီးလောင်ခံထားရတဲ့ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါမျိုးနဲ့ လူ့ဘဝ ရောက်ခဲ့ပြီး
ဘဝပြောင်းတော့သည်။ ဝဋ်ခကြားက ရှိတဲ့အတိုင်း မီးလောင်ခံရ
ပြီး ဘဝပြောင်းခဲ့ရတာပါ”

“အခု ဒီလိုဘဝက ဘယ်လိုပြန်ရတာလဲဟင်”

“ကျွန်မက မီးစုန်းရှင်မဘဝတုန်းက ကျင့်ကြံအားထုတ်
မှုတွေ ရှိပါတယ်။ နောက်ပြီး မီးစုန်းခါတ်ပတ္တမြားရဲ့စွမ်းအားတွေ
ကိုလည်း ရထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆပ်ရမယ့် ဝဋ်ခကြားက
ကုန်တာနဲ့ ဘဝဟောင်းက မနှင်းပွင့်ရဲ့ရုပ်ရည်မျိုးကို ပြန်ရခဲ့တာ
ပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါမှ အားလုံးဝမ်းသာကြရတော့
သည်။ သို့သော်လည်း ဦးဘရံနှင့် ဒေါ်သိုင်းချိုတို့မှာတော့ သမီး
တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးရတော့မည်မို့ စိတ်ပူပန်နေကြလေသည်။

“ဒါ . . . ဒါဖြင့် သမီးက အမေတို့နဲ့ ပြန်မလိုက်တော့
ဘူးလားဟင်”

“ကျွန်မပေါ်မှာ အဖေတို့အမေတို့ရဲ့ကျေးဇူးတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဒီကျေးဇူးတွေကိုလည်း ကျွန်မ မမေ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ အမေတို့နဲ့ ပြန်လိုက်လို့ မရ တော့ပါဘူး”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါ်သိုင်းချွံကတော့ တရှုံ့ရှုံ့ ငိုနေလေသည်။

ဦးဘရုံမှာလည်း စိတ်မကောင်းသောမျက်နှာကြီးဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မအတွက်နဲ့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ကြပါနဲ့၊ အမေတို့ နဲ့ တွေ့ချင်လို့ရှိရင် ကျွန်မ လာတွေ့လို့ရသလို အရေးကိစ္စ ရှိရင် လည်း ကျွန်မဆီကို လာလို့ရပါတယ်။

နောက်ပြီး အဖေကို မှာလိုက်ပါရစေ”

“ဘာများလဲ သမီးရယ်”

“အဖေကို တစ်ခါခေါ်သွားပြီး ပြခွဲတဲ့ သစ်မွှေးပင်ကြီး ဟာ သူ့ရဲ့သက်တမ်းကုန်ပြီး မကြာခင်မှာ သစ်ခြောက်ပင်ဘဝကို ရောက်တော့မယ်။ အဲဒီသစ်မွှေးပင်ကြီးကို ရရင် အဖေတို့အမေ တို့ တစ်သက် မဆင်းရဲတော့ပါဘူး”

ဟု မှာကြားလေသည်။

ဦးဘရုံကတော့ ခေါင်းညိတ်ပြရုံပြလေသည်။

သူ့အမူအယာကတော့ ချစ်လှသော သမီးတစ်ယောက် လုံး ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးမှတော့ သစ်မွှေးပင်ကြီးကိုလည်း စိတ်ဝင်စား ယာန် မရှိတော့ပေ။

“နောက်ပြီး ဆရာကြီးဆီမှာ ကိုနီမောင် ပေးထားတဲ့ ရွှေသေတ္တာ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

ဟု ဦးဇန်ကောင်းကို ကြည့်၍ မေးသည်။

“ရှိပါတယ်ကွယ်... သိမ်းထားပါတယ်”

“အတွင်းမှာ အဟိဗလစက်၊ ရတနာဂုဗ္ဗစက်၊ ဒကဂ္ဂလ ကျမ်းသုံးစောင်ရှိပါတယ်။ ဒီကျမ်းတွေကို အများအကျိုးအတွက် အသုံးပြုပေးပါတော့ ဆရာကြီး”

“ကောင်းပါပြီကွယ်...”

ထိုသို့ပြောဆိုမှာကြားပြီး အားလုံးပြန်ကြရန် ပြင်သော အခါ မီးစုန်းရှင်မက နီမောင်ကို တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားပြီး ပြောလေသည်။

“ကိုနီမောင်ကရာ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်က ဘာများ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိလို့လဲ၊ မြမွှေး က မနှင်းပွင့်ဘဝကို ပြန်ရောက်ပေမယ့် ကျွန်တော်က ကိုရွှေ မောင်ဘဝကို ပြန်ရောက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကံအတိုင်းပဲ နေရ တော့မှာပေါ့”

ဟု စိတ်မကောင်းသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ သည်။

ထိုအခါ မြမွှေးတဖြစ်လဲ မနှင်းပွင့်က...

“ကိုနီမောင်ရယ်... ကိုရွှေမောင်ဘဝ ပြန်မရောက် တော့လဲ ကိုနီမောင်ဟာ ကိုရွှေမောင်မှန်း ကျွန်မ သိနေတာပဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်မနဲ့ပဲ အတူတူ လာနေပါလားဟင်”

“ဟင်... ကျွန်တော်က ဒီမှာ လာနေရမယ်၊ ဒီလို မဟုတ်ဘဲ မနှင်းပွင့်က ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်နေရင်ကော ပို မကောင်းဘူးလား”

“ကျွန်မက လူအများကြားမှာ နေလို့မသင့်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်ကို ထိပါးစော်ကားလာလို့လည်း သည်းမခံနိုင်ရင် တဖက် သား ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ကိုနီမောင်ပဲ ကျွန်မနဲ့ လာနေ ပါနော်”

နီမောင်က အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေလေသည်။

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဘဝက ကိုရွှေမောင်၊ မနှင်းပွင့် ဘဝတုန်းကလည်း ကြားလူတွေ နှောင့်ယှက်လို့ ချစ်လျက်နဲ့ သေကွဲကွဲခဲ့ကြရတယ်၊ မြမွေးဘဝ ရောက်တော့လည်း အကူ သိုလ် ကံကြွေးကြောင့် မဆံ့ဖြစ်ကြရဘူး၊ အခုတော့ ကျွန်မတို့နှစ် ယောက် အေးအေးဆေးဆေး နေခွင့်ရပြီဆိုတော့ ကိုနီမောင် လက်ခံမယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ကျွန်တော် လာနေတော့ရော ဘိုးဘိုးက လက်ခံပါ မလားဟင်”

“ဘိုးဘိုးက ဒီမှာ အမြဲမနေပါဘူး၊ စကားဖြူတောင်မှာပဲ နေတာပါ၊ ကိုနီမောင်အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြပြီး ဘိုးဘိုးဆီ မှာ ခွင့်ပန်ထားပြီးပါပြီ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဝမ်းသာစရာပေါ့ မနှင်းပွင့်ရယ်၊ ကိုယ်လည်း မနှင်းပွင့်နဲ့ မခွဲချင်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ရွာကို ပြန်ပြီးတော့ အမေ့အတွက် စီစဉ်စရာ ရှိတာလေးတွေ စီစဉ်ပြီးရင် ပြန်လာခဲ့ပါ”

မယ်”

“ဒီစကားကြားရတာ မနှင်းပွင့် ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင် ရယ်”

ဟု ပြောကာ တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင် ကာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်က ဆန်းကြယ်တယ်နော်၊ ဘဝတွေ ခြားခဲ့ပေမယ့် အချစ်က မခြားခဲ့ဘူး၊ စစ်မှန်တဲ့အချစ် ကြောင့်လည်း အခုလို ဆုံစည်းခွင့်ရတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့နော်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မနှင်းပွင့်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလေ သည်။ ထို့နောက်...

သူတို့တတွေ အသူရာချောက်အတွင်းမှ အပေါ်သို့ ပြန် တက်ခဲ့ကြလေသည်။

မီးစုန်းတောင်နှင့် စကားဖြူတောင်ကြားတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဂူပေါက်တစ်ခုအတွင်းမှ အညိုရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော အဖွားကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

လက်ထဲမှာလည်း ပုတီးတစ်ကုံးကို ကိုင်ထားကာ သူတို့ ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

အခြားသူမဟုတ်ပေ...။

ရွာမှ ပျောက်ဆုံးသွားသော ဒေါ်မင်းဇေပင် ဖြစ်ပေ တော့သည်။ နီမောင်တို့လည်း သေပြီဟု ထင်ထားသော ဒေါ် မင်းဇေအား ထိုကဲ့သို့ အသွင်အပြင်မျိုးဖြင့် တွေ့မြင်လိုက်ရသော အခါ များစွာဝမ်းသာမိကြလေသည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော (အသုရာချောက်မှ သေမင်းတမန်)အမည်ရှိ ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုရှည်မှာလည်း နိဂုံး ကမ္မတ် အဆုံးသတ်ပြီဖြစ်လေတော့သတည်း။

အနိယာဟောတု သုခိအတ္တာနံပရိဟရန္တူ။

ကြီးထွေ

စာပြီးချိန်။ ။

(၂၀၀၈)ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ(၃၀)ရက်
အင်္ဂါနေ့၊ ည(၉)နာရီ။

ချောင်းထဲကအလောင်း

ဒီချောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ဝကားမိခဲ့ ရှိတယ်၊ မင်းတို့
ဆီအောင်မြှော့ပြန်လို့ကံမယ်၊ ဒီချောင်းဆင်းတဲ့လူတွေဟာ
အစောင်းနဲ့အလောင်း နှစ်စားထဲ ရှိသတဲ့။ (ဦးယက္ခ)

ငါ့သုတို ခေါ်ဦးဆရာအလောင်းရ ဖြစ်ကြည့်ခိုင်းမလို့ ဦးရင်
သန့်ငါတို့နဲ့ အဝရမ်းခြားဆွေးပြီဆိုတာ မြှော့ပြန်မယ်၊ ငါတို့ကို
မမြှော့စေဖို့ မနောင့်ယုက်ဖို့ မြှော့ပယ်လော့။
“ကိုထွေရေ...လူဝယ်ချင်း၊ ဒီနားအလောင်းတို့ ဖြစ်လော့
ကြည့်ဖို့ဦးကော့” (မင်းဆက်)

များများမယူတာလဲဟင်”

“အဲသည်လို ယူလို့မှမရတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်... ပိုင်ရှင်မရှိတော့တဲ့ ပစ္စည်းတွေတွေ့မှတော့ ယူချင်သလောက် ယူလို့မရပေဘူးလား”

“မရဘူး အမေရဲ့၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို လူတွေကသာ ပိုင်ရှင်မရှိတာ၊ နာနာဘာဝတွေ၊ မြေဖုတ်ဘီလူး၊ ကျတ်၊ ပြိတ္တာတွေက စောင့်နေကြတယ်။

လောလောဆယ် သူတို့ခွင့်ပြုပေးမှ ရတာ”

“ဒါဖြင့် သမီးကျတော့ ဘာကြောင့် ယူလို့ရသလဲဟင်”

“သူတို့ဆီက ခွင့်တောင်းပြီး သူတို့ပေးလို့ ရတာပေါ့ အမေရဲ့။”

ဟု ပြောပြလေရာ မသိုင်းချိုမှာ မြပွေးပြောနေသော စကားများကို နားမလည်သောကြောင့် ယုံရအခက် မယုံရအခက်ဖြစ်ကာ ဆက်မမေးတော့ပေ။

သို့စေကာမူ ၎င်းတို့မိသားစုမှာ မြပွေးကို အကြောင်းပြုလျက် တစ်နေ့တစ်ခြား ကြီးပွားလာရာ သာမန်ပင် မဟုတ်တော့ဘဲ တောသူဌေးဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ယခင်က တစ်ထည်ရေစို၍ တစ်ထည်လဲစရာ မရှိသော မသိုင်းချိုမှာ ပုလဲနားကပ် တဝင်းဝင်း၊ ကျားခေါင်းလက်ကောက်ကြီး တဝင်းဝင်းအပြင် ငန်းမော်ပိုးဖျဉ်အင်္ကျီကို ဦးချဝတ်နိုင်သော ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ချေပြီ။

ကိုဘရုံမှာလည်း ပိုးပုဝါပေါင်း၊ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ပိုးလုံချည်

တန်ကောက်လုံချည်တို့ကို အလဲအလှယ် ဝတ်နိုင်သော အခြေအနေသာမက တစ်နေ့တစ်ခြား အရွယ်ရောက်လာသော ဦးကေနှင့်ဖိုးတေတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာပင် လူပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေကြလေပြီ။

သို့ကြောင့် သားနှစ်ယောက်ကိုလည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ရှင်ပြုပေးခဲ့လေသည်။

လူပျိုလူရွယ်ဘဝ ရောက်နေကြပြီဖြစ်သော ဖိုးကေနှင့် ဖိုးတေတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာလည်း မိဘများ စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင်သာ သက်န်းဝတ်ကြပြီး တစ်လပြည့်သောအခါ ဆွက်ကြလေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ သူဌေးသားများဟူသောဂုဏ်ဖြင့် ရွာထဲမှ အပျိုများကြားမှာ မျက်နှာပန်းပွင့်ကာ ရည်းစားသနာများ ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

၎င်းတို့ကလည်း ပိုးပန်းနေသော ရည်းစားများကို အဝတ်အထည်၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို လိုလေသေး မရှိအောင် ဝယ်ခြမ်းပေးနိုင်သောကြောင့်လည်း ထိုသူ မျက်နှာပွင့်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိဘများကလည်း ဆင်းရဲစဉ်ကာလက အရွယ်မရောက်သေးသော ထိုသားနှစ်ယောက်က ဦးတူပေါင်ဖက် ပိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ကြသည်မို့ ယခုကဲ့သို့ စီးပွားရေး အဆင်ပြေလာသောအချိန်တွင် စိတ်တိုင်းကျ နေထိုင်ခွင့် ပေးထားကြခြင်းဖြစ်